

Boomerang - Yêu Thương Quay Về

Contents

Boomerang - Yêu Thương Quay Về	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	52
15. Chương 15	54
16. Chương 16	59
17. Chương 17	64
18. Chương 18	72
19. Chương 19	79
20. Chương 20	82
21. Chương 21	87
22. Chương 22	89
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	100
26. Chương 26	102
27. Chương 27	107
28. Chương 28	110
29. Chương 29	113
30. Chương 30	118
31. Chương 31: Chương 31 (end)	122
32. Chương 32: Ngoại Truyện	126

Boomerang - Yêu Thương Quay Về

Giới thiệu

Tôi chỉ là một cô gái nhỏ, tập tành viết văn bằng chính những trải nghiệm ít ỏi, vốn sống nghèo nàn,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boomerang-yeu-thuong-quay-ve>

1. Chương 1

- Anh biết trò boomerang[1] chứ?
- Ừm.
- Anh có tin nó sẽ quay lại sau khi mình ném đi không?
- Thử xem.
- Nhưng nếu nó không quay lại. Nhỡ nó bị gió làm chệch hướng rồi bay mất thì sao ạ?
- Mua cái mới là được. Rắc rối.

Duy Phong đáp lại cô bạn gái bé nhỏ một cách lạnh lùng vô cảm khiến Linh Nhi không khỏi chưng hửng đôi tay đang cầm chiếc boomerang màu sắc trên không trung. Một lúc sau mới nhẹ cúi gầm mặt cắn môi. Trông thật đáng thương! Nếu là người khác chắc hẳn sẽ cảm thấy rất tội lỗi, áy náy vì đã vô tình với Linh Nhi – một cô gái quá đỗi yếu ớt, monh manh như thể chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ tan biến hay vỡ vụn. Nhưng Duy Phong lại chẳng buồn rời mắt khỏi màn hình điện thoại một giây, có lẽ vì sợ thua ván bi – a đang đến đoạn cao trào, buông một câu nói không kém phần buốt lạnh:

- Đừng mãi trưng ra cái bộ mặt búp bê tử kính như thế. Nếu không...

Linh Nhi chưa kịp hiểu hết ý nghĩ trong câu nói ấy đã bị Duy Phong hững hờ nâng chiếc cằm nhỏ lên rồi phớt nhẹ qua đôi môi thơm mùi dâu tây. Và tất nhiên không quên khuyến mãi thêm nụ cười nửa miệng cố hữu.

Đồng tử giãn nở. Trái tim ai đó ngừng cả việc co bóp. Rồi đột ngột nhảy nhót không theo nhịp điệu nào khiến mạch máu chảy xối xả dồn cả lên má. May sao Duy Phong đã say sưa trở lại cùng ván bi – a đang dở từ lúc nào. Nếu không cô sẽ chỉ biết sờ tai bút tóc, hấp háy đôi mắt, cắn môi đến suýt bật máu rồi... Chạy biến.

Anh đã thuộc lòng trình tự của chuỗi hành động mỗi khi Linh Nhi xấu hổ nên chẳng cần liếc mắt cũng có thể hình dung. Mặc dù Duy Phong rất thích đáng vẻ mỗi khi cô bối rối bởi anh cho rằng lúc đó nhìn cô đáng yêu nhất. Nhưng lần này anh lại không đứng yên đôi mắt sắc lạnh ngăm cô “diễn trò con khỉ” như mọi lần. Vì chính tâm trạng anh cũng đang vô cùng phức tạp. Phong không thể hiểu và lí giải nổi tại sao bản thân có thể hành động tùy tiện như vậy nên chỉ biết vùi đầu vào ván bi – a “nhoẹt hất” để che dấu cảm xúc.

Trước đây, khi làm bất cứ chuyện gì đối với Linh Nhi, Phong đều tránh mức sát thương cao nhất có thể. Chỉ trách anh vốn có thú vui đùa giỡn và khiến người khác đỏ mặt tía tai, cứng họng không thể phản bác. Nên việc Linh Nhi bị thương tổn là điều không tránh khỏi. Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa từng vượt quá tầm kiểm soát của Duy Phong.

Nhưng lần này lại là ngoại lệ, anh vốn không hề có chủ ý hôn cô. Hơn ai hết anh biết rõ ở bên mình thứ Linh Nhi nhận được sẽ chỉ là nước mắt, khổ đau và sự tổn thất nặng nề. Vì thế anh đã luôn cố gắng giữ quan hệ ở mức an toàn tối thiểu. Trước giờ anh luôn xoa đầu, véo mũi cùng lắm là thơm nhẹ lên má cô. Anh cũng chỉ giành cho cô cái danh bạn gái chứ không coi – hoặc không muốn coi Linh Nhi là người yêu. Vậy mà hôm nay Duy Phong đã chính thức vượt quá ranh giới của bản thân để dần bước vào vòng nguy hiểm.

* *

*

2 giờ sáng.

Trần trọc không yên giấc.

Ngồi bật dậy, tay chân quờ quạng khắp giường tìm di động.

Đèn báo nhấp nháy “Tin nhắn mới”: “Ngủ sớm đi. Sáng mai qua đón”. Dù nó chỉ là một tin nhắn cụt lủn, khuyết chủ ngữ nhưng cũng đủ khiến gò má Linh Nhi ửng hồng, vành môi khê kéo thành nụ cười ngượng nghịu.

Tối qua, có người đứng ngồi không yên hết thần thờ mộng du lại gấp gáp thở dốc, tim đập chân run rồi đưa tay lên môi hồi tưởng lại nụ hôn đầu. Linh Nhi cả buổi chỉ hành động như cái máy được cài sẵn chương trình mặc định không tiếp nhận thêm thông tin. Ăn uống, làm bài, xem phim gì đều không hề có cảm giác. Bất cứ thứ gì có ý định xâm nhập não bộ chưa kịp xử lý đã vội bắn ra ngoài. Tâm trí cô chỉ ngập tràn mùi hương BVLGARY BLACK đắng nghen cùng sóng mũi thẳng tắp lúc Duy Phong cúi xuống hôn mình.

Suốt dọc đường về nhà Linh Nhi không còn ngoan ngoãn ngồi yên ngắm cảnh sau xe Phong như mọi lần nữa. Hôm nay chắc vì quá bất ngờ không dám tin chuyện mình đã bị cưỡng bức mất nụ hôn đầu và muốn kiểm chứng rằng đó không là giấc mơ nên Nhi cứ gí mũi vào áo anh hít hà mãi mùi nước hoa đắng đắng quen thuộc rồi đưa tay mân mê mái tóc màu choco ấm áp. Cuối cùng khê vòng tay ôm trọn tảng băng khổng lồ phía trước, cố gắng nói lớn để không bị tiếng gió át đi:

- Phong à. Em rất thích anh!

- Biết.

- Nhưng hôm nay em nhận ra mình đã lầm.

- ...

- Không phải thích đâu ạ! Em lỡ yêu anh mất rồi!

Nói xong liền vùi mặt vào lưng anh giấu đi cảm giác ngượng ngùng. Mà không để ý chính hành động đó đã tố cáo cô.

Duy Phong không hề quay lại nhưng vẫn biết rõ khuôn mặt Linh Nhi đã nhuộm đỏ. Chính sự gằn gù cọ xát phía sau đã mách lẻo với anh điều đó.

Trái tim Duy Phong kể từ giờ khắc ấy dường như cũng trở nên lạc nhịp.

Linh Nhi bước xuống bếp tự thưởng ỳnh cốc cappuccino ngọt ngào sau lần hồi tưởng thứ n. Dù sáng mai phải đi học sớm nhưng lúc này cô biết mình không thể tìm kiếm lại giấc ngủ nên đành nhâm nhi thứ nước ấm sủi bọt béo ngậy và nghe tiếng thở đêm. Ngồi bên bức cửa sổ to lớn cô nghĩ về khoảng thời gian quen Duy Phong, Nhi cho rằng nhờ anh mà cuộc sống đã bớt nhàm chán hơn rất nhiều (thứ ví theo nghĩa đau tim). Trí nhớ cô vốn không tốt nhưng lại luôn khắc sâu mọi sự kiện lớn nhỏ liên quan đến anh. Cảm giác như lúc nào cũng có thể chiếu lại chúng như một đoạn phim sống động trong đầu. Và hôm nay cô quyết định tua lại sự kiện mà cô muốn quên nhất nhưng cũng trân trọng nhất – sự kiện đã khiến số phận cô gắn chặt với Duy Phong.

Một chiều tháng năm oi nồng. Tiếng trống tan học vang lên từng hồi bức bối. Cả đám học sinh trường Minh Tuệ vội vã ùa đi tìm chỗ tránh nóng. Lúc này, đầu óc chúng đang vận hành hết tốc lực, sử dụng triệt

để mọi nơ-ron thần kinh nghĩ xem làm cách nào có thể về nhà nằm chễm chệ trong phòng điều hoà mát lẹm nhanh nhất.

Linh Nhi lạc lõng giữa dòng người thiếu kiên nhẫn. Cô cảm thấy chúng thật buồn cười. Tại sao cứ phải găng sức xô đẩy, chen lấn, thậm chí dẫm đạp lên nhau để ra khỏi cổng trường một cách vội vã, trong khi có thể chậm rãi bước đi để thưởng thức vài cơn gió mùa hạ hiếm hoi như cô?

Linh Nhi sống rất trầm và khác người, thậm chí còn có phần hơi lập dị nên trong lớp chẳng mấy người thêm để tâm đến cô. Linh Nhi không có bạn thân. Cô luôn tách mình ra khỏi tập thể. Chọn inh một loại tồn tại cô độc.

Nhìn cốc trà sữa mát lạnh sóng sánh trên tay, Nhi nở nụ cười mãn nguyện. Đối với cô không gì thú vị bằng việc uống trà xanh sữa vào mùa hè. Cái sắc thanh ngọt vẫn vít man mát nơi đầu lưỡi làm dịu đi cơn nóng làm Nhi mê tít. Vừa mút chùn chụt cốc trà sữa vừa dáo dác đưa mắt tìm bố nhưng lại bị đám học sinh đang tùm tùm trước mặt chắn tầm nhìn. “Chắc lại đánh nhau. Dối hơi thật”, Nhi vừa nghĩ vừa luồn lách qua đám đông. Cô chúa ghét đánh nhau bởi theo cô việc đó chỉ chứng tỏ sự xuẩn ngốc đến bất lực của bọn con trai. Khi không thể giải quyết bằng lí trí thì chuyển ngay sang cách “suy nghĩ” bằng nắm đấm. Đang mãi nghĩ ngợi thì tiếng trò chuyện bên cạnh vang lên khiến cô không khỏi tròn mắt ngạc nhiên:

- Trường mình tháng nào cũng có vụ hoành cơ này thì hay phải biết!

- Xem đánh nhau cũng là thú vui tao nhã đấy. Ha ha.

“Mấy đứa này điên cả rồi! Đứa đánh không nói, đứa đứng ngoài xem còn biến thái, nhẩn tâm hơn. Phải nhanh tìm bố để về mới được. Nghe chúng nói chuyện thật bức mình mà”, Linh Nhi nghĩ thầm.

- Ế thằng nhồi kia bản phết. Bị đánh hội đồng mà không xin xỏ, cũng chẳng cãi lý gì.

- Nghe nói thằng đấy mới vào trường nhưng nổi tiếng là con nhà giàu vênh váo nên mới lãnh đủ.

- Phải đấy. Cả cái trường Minh Tuệ này ai là không biết đến Duy Phong, con trai chủ tịch tập đoàn thời trang Âu Hoa.

Âu Hoa? Duy Phong? Những từ đó như đập mạnh vào tâm trí Linh Nhi. Cô lập tức chen vào giữa đám người thừa hơi, rách việc đang mãi mê bàn tán xôn xao kia. Quay cuồng tìm kiếm. Bọn người này thật không biết điều. Thấy người ta bị đánh không can ngăn, báo công an lại giương mắt như đang được xem kịch hay.

Kia rồi! Đôi mắt to tròn của Linh Nhi phản chiếu hình ảnh Duy Phong đang gập người chịu đòn của ba hay bốn. À không! Là năm thằng con trai to lớn. Tại sao không đánh lại? Tại sao không gọi người đến? Lại còn chẳng thèm chống đỡ mà cứ mặc cho đám người mất tri giác đó thượng cẳng chân hạ cẳng tay cho thỏa cơn bức tức giữa chiều hè.

Linh Nhi vừa rút điện thoại định gọi 113 thì hành động của một thằng con trai đứng ngoài xem như bao kẻ bình thường khác này giờ đã lọt vào đáy mắt cô. Một bàn tay rắn chắc giơ cao viên gạch. Thằng con trai nở nụ cười giễu cợt hèn hạ, từ từ tiến lại gần Duy Phong.

Bốp! Viên gạch vỡ vụn như miếng bánh ngọt bị bóp nát. Những tên còn lại cũng nhân cơ hội lập tức cầm gậy xông đến quật túi bụi về phía trước. Máu chảy tong tong nghe rợn người. Mặt đất dưới chân chao đảo. Mọi thứ trong mắt trở nên mờ nhạt. Duy Phong ngạc nhiên tột độ quay người gỡ bàn tay bé nhỏ đang siết chặt quanh eo để che chắn mình. Đứa con gái này không bình thường chút nào! Không đứng lại nhảy vào đỡ đòn cho anh. Duy Phong hoảng hốt lay gọi Linh Nhi mặt mày tái mét, nhিপ thở gấp gấp trong tay mình:

- Dậy mau! BẠN ĐIÊN À! Liên quan gì...

Duy Phong còn lớn tiếng gì đó bên tai nhưng Linh Nhi đã không còn nghe thấy nữa. Thân hình cô mềm nhũn đổ ập xuống. Cốc trà sữa trong tay cũng tung tóe. Trán châu lông lách dưới ánh chiều tà.

[1] Boomerang: một loại vũ khí đặc biệt của thổ dân Úc, có khả năng quay trở lại nơi xuất phát sau khi bị ném đi.

2. Chương 2

Tách tách.

Tiếng truyền dịch vang lên trong phòng bệnh. Mùi thuốc sát trùng xộc vào khứu giác. Ngón tay khẽ động đây. Mi mắt giãn giật. Vừa hé mắt nhìn đã vội nhắm tịt lại vì chưa quen tiếp xúc với ánh sáng.

Linh Nhi tựa mình. Nhìn quanh. Cô bắt gặp hình ảnh mình đang ngơ ngác trong đôi mắt nâu sẫm hun hút của một người con trai xa lạ. Duy chỉ có mùi nước hoa là rất đối thân quen.

- Nhi con! Mẹ đây! Đừng sợ! Không sao rồi!

Giọng nói thẳng thốt. Một bàn tay gấp gáp vuốt nhẹ tóc cô. Thì ra là mẹ. Chỉ có mẹ mới luôn quan trọng hoá mọi vấn đề, lúc nào cũng lo Nhi bị đau chỗ này, không thoải mái chỗ kia như vậy. Nhưng có chuyện gì thế này? Sao cô lại thấy toàn thân mỗi rã rời, đầu óc choáng váng, cánh tay chỉ chút dây dợ nổi với bao nhiêu thứ chất lỏng được truyền thẳng vào máu? Đang định mở miệng định hỏi mẹ thì có tiếng bước chân đến gần. Là bác sĩ và bố. Người đàn ông trung niên khoác áo blouse trắng từ hỏi cô:

- Cháu tỉnh rồi à. Trong người có thấy không ổn chỗ nào không?

- Chỉ hơi choáng một chút thôi ạ.

- Thế thì tốt rồi. Đó là hiện tượng bình thường sau chấn thương, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là được. Nhưng não bộ bị chấn động nên cũng chưa nói trước được sau này có để lại di chứng không. Tốt nhất vẫn nên nằm viện theo dõi vài ngày _ bác sĩ vừa nói vừa kiểm tra lại dịch truyền, rút ống nghe từ túi áo.

Linh Nhi quay sang thắc mắc với mẹ:

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao Nhi lại bị thế này? Còn kia là ai hả mẹ?

Cô liếc mắt về phía người con trai vẫn ngồi bất động trên chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh. Anh ta đột nhiên nheo mắt nhìn cô một cách dò xét ra chiều khó hiểu. Bà Mỹ Cẩm vội vã hỏi lại:

- Con không nhớ gì sao? Thật sự không biết cậu ta là ai sao?

- Con không nhớ gì hết. Sao tự nhiên con phải nằm đây với một mớ bùng nhùng rắc rối này? Còn anh ta nữa! Sao cứ dùng ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn con như sinh vật lạ?!

Trần Thiện Đạo, người cha nóng tính, nghiêm khắc và rất gia trưởng của Linh Nhi tiến đến thô bạo kéo tay cậu trai lạ mặt cùng bác sĩ bước ra ngoài. Khi cánh cửa trắng vô tri của phòng bệnh đóng sập lại Linh Nhi vẫn thấy quần quanh mùi nước hoa đặc biệt.

Bà Mỹ Cẩm vội trấn an cô con gái:

- Bố đi lấy kết quả chụp phim cho con. lát sẽ quay lại ngay.

Sử dụng chất giọng bình thản và tốc độ nhanh, bà cố làm như không có chuyện gì nhưng ánh mắt lại dấy lên sự bối rối khó hiểu. Dù vô cùng thắc mắc nhưng mọi người trong gia đình Linh Nhi có một cam kết ngầm về sự im lặng khi bố nổi giận. Nên cô đành ngậm chặt miệng cho đến khi bố quay lại sẽ cố gắng vờ vĩnh cho ra sự thật. Bởi Trần Thiện Đạo tuy là người đàn ông mang nặng tư tưởng phong kiến, dễ nóng nảy nhưng chỉ cần cô con gái độc nhất nũng nịu chút thôi là bao nhiêu chuyện cơ mật đều đem kể bằng sạch.

Cầm cốc sữa ấm thơm ngào ngạt trên tay ngoáy loạn xạ, Linh Nhi phụng phịu đòi mẹ mua trà sữa. Bà Tuệ Trân nghiêm mặt:

- Từ nay, không được uống trà sữa gì đó nữa! Con không thấy người ta vẫn khuyến cáo rằng nó có hại lắm sao!

Linh Nhi chưa kịp phản ứng, cửa phòng đã bật mở. Cha cô đem theo khuôn mặt sa sầm tỏ rõ sự bức bối nhưng lại có phần bất lực bước vào. Người con trai lạ mặt theo sau, cái nhếch mép cao ngạo thường trực trên khuôn miệng rộng.

Vành môi lạnh lẽo cứng đờ ấn xuống trán cô. Giọng nói không chút cảm xúc:

- Em bị tai nạn xe. Sức khỏe không ảnh hưởng nhiều nhưng đã mất đi một phần kí ức. Sau này, có thể...sẽ nhớ lại. Còn anh là Duy Phong, bạn trai của em!

Linh Nhi tròn mắt.

Mùi nước hoa phẳng phất trong không gian.

“Mẹ mua cho em heo đất. Mẹ mua cho em heo đất í a í a”. Chuông điện thoại réo vang kèm theo từng đợt rung tung giường. Linh Nhi với tay xuống gối, bắt máy bằng giọng ngái ngủ lười biếng:

- Ừm?

- Hôm nay muốn nghỉ học?

- Áaaaa em ngủ quên mất!

- Mười phút nữa xuống nhà.

Duy Phong chăm chú nhìn từ đầu tới chân Linh Nhi:

- Trước khi ra khỏi nhà không có thói quen soi gương?

- Có mà!

Duy Phong nhếch mép giễu cợt:

- Vậy đầu tóc bù xù là cố ý đánh rối? Quần áo luộm thuộm là style layer[1]? Vết kem đánh răng dính trên miệng cũng là muốn gây ấn tượng với người đối diện?

Linh Nhi xịu mặt:

- Tại em không muốn anh phải chờ lâu mà. Hơn nữa lúc này có liếc qua gương thấy đầu đến mức thảm hại như anh nói.

- Mất thẩm mỹ của em vốn không cao.

- Nhưng bây giờ lên nhà sửa soạn lại sẽ muộn học mất _ Linh Nhi cố vớt vát.

- Bạn gái của con trai chủ tịch tập đoàn thời trang không thể có bộ dạng này. Nếu cứ đứng đó lèo nhèo thì rất có khả năng hôm nay phải nghỉ học. Quan trọng nhất là nhìn em thế này thật không hứng thú để hôn.

Linh Nhi cứng họng. Tim đập thành thành. Mắt long lanh, lí nhí vài tiếng rồi đành quay vào nhà:

- Đúng là dìm người ta quá đáng mà!

Duy Phong nghe thấy liền gọi với theo, cố nén tiếng cười khục khặc:

- Không cần anh, em đã làm tốt lắm rồi.

Soi mình trong gương, Linh Nhi vừa rút thỏi son YSL[2] khỏi túi xách vừa suy nghĩ rất mông lung về giấc mơ đêm qua. Rõ ràng lúc nửa đêm cô còn đang ngồi uống cappuccino bên cửa sổ nhưng sao sáng nay lúc Duy Phong gọi điện lại thấy mình nằm trên giường? Còn giấc mơ về “lần đầu tiên” cô gặp Duy Phong trong bệnh viện cũng được tái hiện rất chân thực nhưng khoảng kí ức trước đó lại không thể nhớ ra. Cảm giác rất mờ nhạt. Lại nhất là từ khi biết cô bị mất một phần trí nhớ cả bố mẹ lẫn Duy Phong đều hề thúc ép cô nhớ lại đoạn kí ức bị ngắt quãng đó. Ngược lại còn luôn miệng: “Cái gì đã quên đi nghĩa là nó không quan trọng. Vì vậy không nhất thiết phải cố gắng tìm lại những thứ không đáng nhớ như thế”.

Ban đầu Linh Nhi không muốn chấp nhận kiểu tư duy đó. Lâu dần không ai nhắc chuyện quá khứ nữa cô mới tạm kim nén ham muốn lật giở lại những điều đã qua. Nhưng giấc mơ đêm qua lại mang đến cho cô cảm giác bất an. Không dừng lại mơ đúng vào ngày kỉ niệm tròn một năm Linh Nhi bắt đầu làm bạn gái Duy Phong, cũng chính là ngày cô tỉnh lại ở bệnh viện.

Linh Nhi suy nghĩ đêm chiêu một hồi rồi quyết định phải tìm lại khoảng kí ức đó bằng mọi cách. Đúng là lí trí không bao giờ thắng nổi sự tò mò!

Bước nhanh xuống cầu thang, Linh Nhi bắt gặp bố đang ngồi hút thuốc trong bếp. Làn khói trắng nhàn nhật cùng vài tia nắng yếu ớt làm khiến cho tấm lưng gầy guộc của Trần Thiện Đạo ẩn hiện mờ ảo.

- Bố chưa đi làm à? __ Linh Nhi mỉm cười cất tiếng hỏi.

- Hôm nay bố được nghỉ, đang chờ để đi siêu thị cùng mẹ con. Mà sao giờ này con vẫn ở nhà? __ Trần Thiện Đạo mệt mỏi đưa tay xoa bóp thái dương.

- Đêm qua thức khuya nên hôm nay con nghỉ tiết đầu __ Linh Nhi le lưỡi xấu hổ đáp.

- Ai bảo đêm hôm không chịu ngủ còn uống cafe. May mà gần sáng bố lên phòng kiểm tra mới thấy con gà gât cạnh cửa sổ không thì có khi sáng nay mở cửa ra lại thấy lẩn lóc trước cổng cũng nên.

- Wow! Hóa ra bố bế con vào giường làm con cứ tưởng mình mộng du. He he.

- Thôi đi học nhanh lên! Muộn rồi đấy!

- Vâng. Bye bye bố __ Linh Nhi cúi người hôn một cái rõ kêu vào má Trần Thiện Đạo.

Ngồi sau xe Duy Phong, dút tay vào túi áo rộng lớn của anh, Linh Nhi khẽ hỏi:

- Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

- Có gì đáng nhớ? __ Duy Phong hạ giọng trầm thấp, không để lộ cảm xúc.

- Ngày này một năm trước em đã tỉnh lại ở bệnh viện. Cũng chính là một năm từ ngày em hoàn toàn không nhớ chút nào về quan hệ của chúng ta trong quá khứ.

- Muốn nhớ lại đến thế sao?

- Anh chưa từng mất trí nhớ nên không hiểu cảm giác đó khó chịu đến mức nào đâu __ Linh Nhi thở dài, lắc đầu.

Cô tiếp tục nói mà không biết phía trước Duy Phong đã nhếch mép nở nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- Có thể quá khứ không thực sự quan trọng. Nhưng em không chịu nổi cứ có một khoảng trắng trong đầu mình. Biết rõ bản thân đã quên mất chuyện gì đó mà lại chẳng thể nhớ ra. Hơn nữa, đêm qua em lại mơ về chuyện xảy ra trong bệnh viện. Em rất tò mò, hôm ấy bố, anh và bác sĩ đã nói những chuyện gì. Em cảm nhận được sự không tự nhiên...

Không đợi Linh Nhi nói hết câu, chiếc xe máy đột ngột tạt vào bên đường rồi dừng lại. Duy Phong nghiêm mặt nhìn thật sâu vào đôi mắt sưng sờ của Linh Nhi:

- Em thích đào sâu quá khứ cũng được, chỉ sợ đến lúc nhớ lại rồi chúng ta không thể tiếp tục.

- Nhưng em từng lên mạng tìm kiếm thông tin về triệu chứng mất trí nhớ tạm thời và thấy họ nói rằng rất có khả năng sau này người bệnh tự nhiên sẽ nhớ lại mọi chuyện.

- Sự tò mò không đem lại điều tốt đẹp cho em đâu! __ khuôn mặt Duy Phong thoáng chốc ánh lên sự đe dọa.

- Nếu có..có một ngày..em..nhớ lại..nhớ lại mọi chuyện thì sao? __ Linh Nhi sợ hãi cắn môi.

- Đó sẽ là ngày không bình yên!

[1] Style layer: phong cách mặc quần áo thành nhiều lớp.

[2] YSL: (Yves Saint Laurent) nhãn hiệu nổi tiếng của Pháp.

3. Chương 3

Tách tách.

Tiếng truyền dịch vang lên trong phòng bệnh. Mùi thuốc sát trùng xộc vào khứu giác. Ngón tay khẽ động dậy. Mi mắt giãn giật. Vừa hé mắt nhìn đã vội nhắm tịt lại vì chưa quen tiếp xúc với ánh sáng.

Linh Nhi cự mình. Nhìn quanh. Cô bắt gặp hình ảnh mình đang ngơ ngác trong đôi mắt nâu sẫm hun hút của một người con trai xa lạ. Duy chỉ có mùi nước hoa là rất đỗi thân quen.

- Nhi con! Mẹ đây! Đừng sợ! Không sao rồi!

Giọng nói thẳng thốt. Một bàn tay gấp gáp vuốt nhẹ tóc cô. Thì ra là mẹ. Chỉ có mẹ mới luôn quan trọng hoá mọi vấn đề, lúc nào cũng lo Nhi bị đau chỗ này, không thoải mái chỗ kia như vậy. Nhưng có chuyện gì thế này? Sao cô lại thấy toàn thân mỗi rã rời, đầu óc choáng váng, cánh tay chỉ chít dây dợ nổi với bao nhiêu thứ chất lỏng được truyền thẳng vào máu? Đang định mở miệng định hỏi mẹ thì có tiếng bước chân đến gần. Là bác sĩ và bố. Người đàn ông trung niên khoác áo blouse trắng từ hỏi cô:

- Cháu tỉnh rồi à. Trong người có thấy không ổn chỗ nào không?

- Chỉ hơi choáng một chút thôi ạ.

- Thế thì tốt rồi. Đó là hiện tượng bình thường sau chấn thương, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là được. Nhưng não bộ bị chấn động nên cũng chưa nói trước được sau này có để lại di chứng không. Tốt nhất vẫn nên nằm viện theo dõi vài ngày — bác sĩ vừa nói vừa kiểm tra lại dịch truyền, rút ống nghe từ túi áo.

Linh Nhi quay sang thắc mắc với mẹ:

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao Nhi lại bị thế này? Còn kia là ai hả mẹ?

Cô liếc mắt về phía người con trai vẫn ngồi bất động trên chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh. Anh ta đột nhiên nheo mắt nhìn cô một cách dò xét ra chiều khó hiểu. Bà Mỹ Cẩm vội vã hỏi lại:

- Con không nhớ gì sao? Thật sự không biết cậu ta là ai sao?

- Con không nhớ gì hết. Sao tự nhiên con phải nằm đây với một mớ bòng bong rắc rối này? Còn anh ta nữa! Sao cứ dùng ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn con như sinh vật lạ?!

Trần Thiện Đạo, người cha nóng tính, nghiêm khắc và rất gia trưởng của Linh Nhi tiến đến thô bạo kéo tay cậu trai lạ mặt cùng bác sĩ bước ra ngoài. Khi cánh cửa trắng vô tri của phòng bệnh đóng sập lại Linh Nhi vẫn thấy quẩn quanh mùi nước hoa đặc biệt.

Bà Mỹ Cẩm vội trấn an cô con gái:

- Bố đi lấy kết quả chụp phim cho con. Lát sẽ quay lại ngay.

Sử dụng chất giọng bình thản và tốc độ nhanh, bà cố làm như không có chuyện gì nhưng ánh mắt lại dấy lên sự bối rối khó hiểu. Dù vô cùng thắc mắc nhưng mọi người trong gia đình Linh Nhi có một cam kết ngầm về sự im lặng khi bố nổi giận. Nên cô đành ngậm chặt miệng cho đến khi bố quay lại sẽ cố gắng vùi vĩnh cho ra sự thật. Bởi Trần Thiện Đạo tuy là người đàn ông mang nặng tư tưởng phong kiến, dễ nóng nảy nhưng chỉ cần cô con gái độc nhất nũng nịu chút thôi là bao nhiêu chuyện cơ mật đều đem kể bằng sạch.

Cầm cốc sữa ấm thơm ngào ngạt trên tay ngoáy loạn xạ, Linh Nhi phụng phịu đòi mẹ mua trà sữa. Bà Tuệ Trân nghiêm mặt:

- Từ nay, không được uống trà sữa gì đó nữa! Con không thấy người ta vẫn khuyến cáo rằng nó có hại lắm sao!

Linh Nhi chưa kịp phản ứng, cửa phòng đã bật mở. Cha cô đem theo khuôn mặt sa sầm tỏ rõ sự bức bối nhưng lại có phần bất lực bước vào. Người con trai lạ mặt theo sau, cái nhếch mép cao ngạo thường trực trên khuôn miệng rộng.

Vành môi lạnh lẽo cứng đờ ấn xuống trán cô. Giọng nói không chút cảm xúc:

- Em bị tai nạn xe. Sức khoẻ không ảnh hưởng nhiều nhưng đã mất đi một phần kí ức. Sau này, có thể...sẽ nhớ lại. Còn anh là Duy Phong, bạn trai của em!

Linh Nhi tròn mắt.

Mùi nước hoa phẳng phất trong không gian.

“Mẹ mua cho em heo đất. Mẹ mua cho em heo đất í a í a”. Chuông điện thoại réo vang kèm theo từng đợt rung tung giường. Linh Nhi với tay xuống gối, bắt máy bằng giọng ngái ngủ lười biếng:

- Ừm?

- Hôm nay muốn nghỉ học?

- Áaaaa em ngủ quên mất!

- Mười phút nữa xuống nhà.

Duy Phong chăm chú nhìn từ đầu tới chân Linh Nhi:

- Trước khi ra khỏi nhà không có thói quen soi gương?

- Có mà!

Duy Phong nhếch mép giễu cợt:

- Vậy đầu tóc bù xù là cố ý đánh rối? Quần áo luộm thuộm là style layer[1]? Vết kem đánh răng dính trên miệng cũng là muốn gây ấn tượng với người đối diện?

Linh Nhi xịu mặt:

- Tại em không muốn anh phải chờ lâu mà. Hơn nữa lúc này có liếc qua gương thấy đầu đến mức thảm hại như anh nói.

- Mắt thẩm mỹ của em vốn không cao.

- Nhưng bây giờ lên nhà sửa soạn lại sẽ muộn học mất _ Linh Nhi cố vớt vát.

- Bạn gái của con trai chủ tịch tập đoàn thời trang không thể có bộ dạng này. Nếu cứ đứng đó lèo nhèo thì rất có khả năng hôm nay phải nghỉ học. Quan trọng nhất là nhìn em thế này thật không hứng thú để hôn.

Linh Nhi cứng họng. Tim đập thình thình. Mắt long lanh, lí nhí vài tiếng rồi đành quay vào nhà:

- Đúng là dìu người ta quá đáng mà!

Duy Phong nghe thấy liền gọi với theo, cố nén tiếng cười khục khặc:

- Không cần anh, em đã làm tốt lắm rồi.

Soi mình trong gương, Linh Nhi vừa rút thời son YSL[2] khỏi túi xách vừa suy nghĩ rất mông lung về giấc mơ đêm qua. Rõ ràng lúc nửa đêm cô còn đang ngồi uống cappuccino bên cửa sổ nhưng sao sáng nay lúc Duy Phong gọi điện lại thấy mình nằm trên giường? Còn giấc mơ về “lần đầu tiên” cô gặp Duy Phong trong bệnh viện cũng được tái hiện rất chân thực nhưng khoảng kí ức trước đó lại không thể nhớ ra. Cảm giác rất mờ nhạt. Lạ nhất là từ khi biết cô bị mất một phần trí nhớ cả bố mẹ lẫn Duy Phong đều hề thúc ép cô nhớ lại đoạn kí ức bị ngắt quãng đó. Ngược lại còn luôn miệng: “Cái gì đã quên đi nghĩa là nó không quan trọng. Vì vậy không nhất thiết phải cố gắng tìm lại những thứ không đáng nhớ như thế”.

Ban đầu Linh Nhi không muốn chấp nhận kiểu tư duy đó. Lâu dần không ai nhắc chuyện quá khứ nữa cô mới tạm kìm nén ham muốn lật giở lại những điều đã qua. Nhưng giấc mơ đêm qua lại mang đến cho cô cảm giác bất an. Không dừng lại mơ đúng vào ngày kỉ niệm tròn một năm Linh Nhi bắt đầu làm bạn gái Duy Phong, cũng chính là ngày cô tỉnh lại ở bệnh viện.

Linh Nhi suy nghĩ đêm chiêu một hồi rồi quyết định phải tìm lại khoảng kí ức đó bằng mọi cách. Đúng là lí trí không bao giờ thắng nổi sự tò mò!

Bước nhanh xuống cầu thang, Linh Nhi bắt gặp bố đang ngồi hút thuốc trong bếp. Làn khói trắng nhàn nhạt cùng vài tia nắng yếu ớt làm khiến cho tấm lưng gầy guộc của Trần Thiện Đạo ẩn hiện mờ ảo.

- Bố chưa đi làm à? _ Linh Nhi mỉm cười cất tiếng hỏi.

- Hôm nay bố được nghỉ, đang chờ để đi siêu thị cùng mẹ con. Mà sao giờ này con vẫn ở nhà? __ Trần Thiện Đạo mệt mỏi đưa tay xoa bóp thái dương.

- Đêm qua thức khuya nên hôm nay con nghỉ tiết đầu __ Linh Nhi le lưỡi xấu hổ đáp.

- Ai bảo đêm hôm không chịu ngủ còn uống cafe. May mà gần sáng bố lên phòng kiểm tra mới thấy con gà gât cạnh cửa sổ không thì có khi sáng nay mở cửa ra lại thấy lăn lóc trước cổng cũng nên.

- Wow! Hóa ra bố bế con vào giường làm con cứ tưởng mình mộng du. He he.

- Thôi đi học nhanh lên! Muộn rồi đấy!

- Vâng. Bye bye bố __ Linh Nhi cúi người hôn một cái rõ kêu vào má Trần Thiện Đạo.

Ngồi sau xe Duy Phong, dút tay vào túi áo rộng lớn của anh, Linh Nhi khẽ hỏi:

- Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

- Có gì đáng nhớ? __ Duy Phong hạ giọng trầm thấp, không để lộ cảm xúc.

- Ngày này một năm trước em đã tỉnh lại ở bệnh viện. Cũng chính là một năm từ ngày em hoàn toàn không nhớ chút nào về quan hệ của chúng ta trong quá khứ.

- Muốn nhớ lại đến thế sao?

- Anh chưa từng mất trí nhớ nên không hiểu cảm giác đó khó chịu đến mức nào đâu __ Linh Nhi thở dài, lắc đầu.

Cô tiếp tục nói mà không biết phía trước Duy Phong đã nhếch mép nở nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- Có thể quá khứ không thực sự quan trọng. Nhưng em không chịu nổi cứ có một khoảng trống trong đầu mình. Biết rõ bản thân đã quên mất chuyện gì đó mà lại chẳng thể nhớ ra. Hơn nữa, đêm qua em lại mơ về chuyện xảy ra trong bệnh viện. Em rất tò mò, hôm ấy bố, anh và bác sĩ đã nói những chuyện gì. Em cảm nhận được sự không tự nhiên...

Không đợi Linh Nhi nói hết câu, chiếc xe máy đột ngột tạt vào bên đường rồi dừng lại. Duy Phong nghiêm mặt nhìn thật sâu vào đôi mắt sưng sờ của Linh Nhi:

- Em thích đào sâu quá khứ cũng được, chỉ sợ đến lúc nhớ lại rồi chúng ta không thể tiếp tục.

- Nhưng em từng lên mạng tìm kiếm thông tin về triệu chứng mất trí nhớ tạm thời và thấy họ nói rằng rất có khả năng sau này người bệnh tự nhiên sẽ nhớ lại mọi chuyện.

- Sự tò mò không đem lại điều tốt đẹp cho em đâu! __ khuôn mặt Duy Phong thoáng chốc ánh lên sự đe dọa.

- Nếu có...có một ngày..em..nhớ lại..nhớ lại mọi chuyện thì sao? __ Linh Nhi sợ hãi cắn môi.

- Đó sẽ là ngày không bình yên!

[1] Style layer: phong cách mặc quần áo thành nhiều lớp.

[2] YSL: (Yves Saint Laurent) nhãn hiệu nổi tiếng của Pháp.

Trường dân lập Minh Tuệ.

Phòng học lớp D.

Duy Phong gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành. Linh Nhi ngồi bên lặng lẽ ngắm từng đợt gió thu se lạnh khẽ thổi qua cành lá. Lát sau, mở cặp Duy Phong lấy ra quyển bài tập Tiếng Anh rồi cắm cúi làm tiếp lesson 8.

Tiếng giày cao gót nện xuống sàn gạch bóng loáng. Mùi Lacoste hồng hăng hắc. Linh Nhi không cần rời mắt khỏi bài viết lại câu cũng biết ai vừa đến. Hạc Băng – bạn “khá” thân của cô lúng liếng cười toe:

- Hôm nay, có người cũng đi học muộn giống mình nè.

- Sao Băng biết? __ Linh Nhi cười xã giao.

- Thấy PS trắng biển 8668 để bên ngoài mà.

- Ừm. Tại sáng Nhi dậy hơi muộn.

- Nhi thì tốt rồi. Sáng ngủ nướng mà vẫn được bạn trai đưa đón, chẳng bù cho Băng __ cô bạn làm ra chiều tội nghiệp lắm.

- Tại Băng kén chọn thôi chứ lúc nào chả có cả tá con trai xếp hàng chỉ mong có cơ hội đưa đón người đẹp __ Nhi chun mũi, le lưỡi đáp.

Hạc Băng bữu môi đang định mở miệng kể khổ thì cô chủ nhiệm bước vào lớp, cả đám học sinh tíu tít chạy về chỗ ngồi. Cô Tuệ Trân gườm lù tiểu quỷ một cái rồi nói:

- Lần sau nghe thấy trống phải ổn định chỗ ngồi ngay đấy! Cứ để cô nhắc mãi thôi.

- Bọn em biết rồi thưa cô giáo xinh đẹp!!!

Cả lớp ồ lên cười giòn tan. Chỉ riêng Duy Phong là vẫn say giấc nồng. Cô Tuệ Trân tiếp lời:

- Hôm nay, lớp ta có thêm bạn mới. Các em nhớ giúp đỡ bạn nhé! __ cô giáo nháy mắt.

- Con trai hay con gái ạ? __ cả lớp đồng thanh hỏi.

Mọi người bỗng háo hức xôn xao hẳn lên. Lâu lắm rồi mới có được không khí sôi nổi thế này. Bởi 8D vốn là lớp VIP[1] trong trường dân lập Minh Tuệ danh tiếng. Những thành viên trong lớp có qui định bất biến là không chơi với người ngoài. Ai đó nhìn vào có thể mặc định rằng họ đang tự cô lập nhưng cái qui định tưởng chừng vô lí hết sức ấy lại chính là cách thể hiện đẳng cấp – đẳng cấp của những cậu ấm cô chiêu nhà giàu. Nên việc có thành viên mới là rất đáng mừng.

Cô Phong Lan hướng mắt ra phía ngoài gọi:

- Tony! À quên, Thụy Vũ em vào đây!

Hai mươi bốn cặp mắt thấp thỏm ngó ra cửa. Vài đứa con trai đứng hẳn lên ngóng đợi. “Chắc đang hi vọng là bạn gái xinh đẹp chân dài nào đây”, Linh Nhi vừa nghĩ vừa mỉm cười.

Ánh nắng rực rỡ hắt lên người cậu con trai đang đứng trước cửa lớp bỗng khiến cậu ta trở nên toả sáng đến chói mắt. Cả lớp 8D nín thở. Tất nhiên là trừ kẻ vẫn đang say ngủ. Mỗi khuôn mặt thể hiện một cung bậc cảm xúc khác nhau. Nhưng hai giây sau tất cả đều vỡ òa, khi cậu con trai với phong cách hiphop cùng đôi mắt xanh dương, mái tóc mật ong, mũ new era đội lệch, quần tụt và áo pull rộng thùng thình, tay cầm chiếc ipad phiên bản mới, đứng đĩnh đạc bước vào.

Cô giáo cười tươi, chỉ về phía cậu học sinh với khuôn mặt non choẹt nhưng lại rất ngênh ngang:

- Giới thiệu với các em, đây là Thụy Vũ. Bạn mới trở về từ Hoa Kỳ nên có nhiều điều chưa quen với nền giáo dục của Việt Nam. Cô mong lớp ta hãy nhiệt tình giúp đỡ...

- Cô cho em về chỗ rồi tiếp tục được chứ? Em đoán cô cũng nhờ vả còn lâu. Mà em đứng ngoài này giờ đã mỏi chân lắm rồi __Thụy Vũ nở nụ cười sáng rực để lộ chiếc răng khểnh cùng lúm đồng tiền rất duyên.

Cô Phong Lan bối rối, nhìn quanh lớp tìm chỗ trống. Thụy Vũ hất mặt về phía cuối lớp:

- Cô cứ để em ngồi tạm ở chỗ đó rồi quyết định sau cũng được. Mà được ngồi luôn thì càng tốt. Dù sao nghe giảng và làm bài tập cũng không phải sở trường của em. Ngồi góc lớp để tránh bị giáo viên chú ý, đồng thời cũng có thể duy trì thành tích tốt cho tập thể.

Cả lớp bỗng giật mình khi Nhật Trung đập bàn tiến đến chỗ Thụy Vũ:

- Mà y là cái gì mà dám dùng thái độ lấc cấc, vô lễ đó nói chuyện với cô Phong Lan ! __ Nhật Trung cao giọng.

- Trường học ở Việt Nam luôn thích nói về đạo lí này nọ nhưng có vẻ không chú trọng đến chuyện thuần hóa học sinh nhỉ __ Thụy Vũ lại khiến bọn con gái trong lớp bao gồm cả Linh Nhi đứng tim vì nụ cười khểnh đáng yêu.

Cô Phong Lan nhanh tay đẩy Nhật Trung về chỗ ngồi cùng về mặt hòa nhã:

- Các em thông cảm cho Thụy Vũ. Bạn ấy chưa quen với thuần phong mỹ tục của người Việt.

Đám con trai ngoài mặt thì tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời nhưng bên trong lại vô cùng khó chịu, tự nhủ: “Chờ cho cô ra khỏi lớp rồi phải sang nói với Duy Phong cho thẳng ôn con nũa mùa này một trận mới được!”.

Tiết học thứ hai trôi qua nặng nề. Thỉnh thoảng lại có vài ánh mắt hình viên đạn ném về chỗ bạn học sinh mới. Lũ con gái thì ra sức tô son chát phấn, vuốt tóc làm duyên để gây ấn tượng với chàng trai có nụ cười khêu chết người. “Lại một cái cô vô cùng chính đáng để bị ăn đòn”, Linh Nhi có chút cảm thông liếc nhìn Thụy Vũ.

Cuối cùng tiếng chuông được chờ đợi cũng réo rất vang lên. Các cậu ấm nhà giàu đẩy bàn kèn kẹt phóng nhanh đến chỗ Thụy Vũ. Nhưng tới nơi mới phát hiện trên bàn chỉ còn lại chiếc ipad cùng quyển truyện “Shin” để ngay ngắn. Còn kẻ “tội đồ” kia lại đang hiên ngang đứng bên bàn Duy Phong.

Tony say sưa đứng ngắm Duy Phong đang ngủ gục dưới bàn. Ánh mắt thể hiện rõ sự nhớ mong tha thiết. Linh Nhi nghĩ chỉ có thể bắt gặp ánh nhìn đó ở sân bay – nơi những người xa cách hàng năm trời mới có dịp trở về bên nhau. Đột nhiên, cậu con trai có nụ cười thiên thần ấy cúi xuống, đôi môi ướm át chỉ còn cách khuôn mặt Duy Phong hai centimet. Linh Nhi giờ bàn tay yếu ớt giữ lấy bả vai Tony:

- Bạn đang làm gì vậy? __ giọng nói cô thậm chí không che dấu nỗi sợ ngỡ ngàng đến mức run rẩy.

- Liên quan gì tới bạn __ Tony cau mày đánh giá Linh Nhi.

- Mà không biết chị Nhi là bạn gái anh Phong hay sao mà dám giở trò bệnh hoạn thế hả! __ tiếng Nhật Trung hét lên đầy đe dọa.

Cả lớp nhao nhao bàn tán, xì xầm về sự xuất hiện kì lạ của Tony và mối quan hệ “mờ ám” của cậu với Duy Phong – kẻ có quyền thế nhất trong tập thể 8D. Lũ con gái thì thất vọng ra mặt vì bị mất hình tượng idol bấy lâu và cũng mất luôn cơ hội tắm tía “thiên thần” mới. Dù vậy chúng vẫn bám lấy hi vọng: “Chắc là Tony thấy Duy Phong đẹp trai, manly[2] quá thôi chứ anh Phong tuyệt đối không thể...!”. Đám con trai lại có phần mừng thầm vì cuối cùng tìm ra điểm yếu của “công tử hoàn hảo” Duy Phong và hạ bệ được thằng ma mới đáng ghét. Linh Nhi nhìn Tony chăm chăm:

- Bạn là...gay[3]?

Tony đáp lại bằng tràng cười sảng sặc. Hai mươi bốn cặp mắt lại đồng loạt đổ dồn lên người cậu ta.

- Không lẽ lại là bi[4]? __ Nhi tiếp tục.

- Bạn..đúng là..có..có..óc khôi hài ! __ Tony ôm bụng, giọng nói xen lẫn tiếng cười trong veo trẻ con.

Nhật Trung không kiềm chế được xông đến túm áo Tony:

- Mà! Nói chuyện với chị Nhi cho tử tế! Đừng mong dùng cái thái độ cợt nhả đó để thoát tội! __ đôi mắt cậu con trai xóc nổi hắt ra tia nhìn giận giữ.

- Bạn từng học qua môn võ gì vậy? __ Tony hồn nhiên hỏi kẻ đang túm áo mình.

Nắm đấm của Nhật Trung nhắm đúng miệng Tony. Nhưng chỉ trong thoáng chốc “thiên thần nụ cười” đã bắt được đôi tay to lớn ấy bẻ oặt ra sau. Hành động nhẹ nhàng, nhanh nhạy đến bất ngờ! Tony vừa không chế Nhật Trung vừa mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh cùng cái má lúm duyên chết người:

- Mình không thích động chân động tay nhưng do bạn hết lần này đến lần khác thích chơi trò “nghĩa khí” vớ vẩn nhè!

- Mà... __

- Bạn thả Nhật Trung ra đi. Bạn ý cũng chỉ muốn tốt ọi người thôi. Coi như mình thay mặt Nhật Trung xin lỗi bạn được chứ? __ Linh Nhi lo lắng nhìn cậu bạn mình bị kẹp dưới tay Tony.

- Hey. Lại một kẻ thích lo chuyện bao đồng. Người Việt Nam sống lạ thật đó. Có câu tục ngữ gì mà “Ốc ốc rêu rêu” ý nhờ?

- Bạn muốn Nhật Trung đích thân xin lỗi thì mới chịu tha cho cậu ấy?

- Bạn đừng hỏi thừa! Chắc chắn cậu ta không chịu “hạ mình” như thế đâu. Hơn nữa, Nhật Trung đâu có lỗi. Chỉ tại cậu ta không quen dùng cái đầu để suy nghĩ thôi, nhĩ. Hi hi hi _ Tony thả tay Nhật Trung rồi cười tí.

- Mày chán sống hả!!! _ Nhật Trung tức giận hét lên.

- Ồn ào! _ Duy Phong bỗng lừ mắt.

Chẳng biết Phong tỉnh dậy từ lúc nào và cũng không rõ đã nghe thấy những gì nhưng xem ra có vẻ khá bực bội. Xưa nay, “công tử” Duy Phong chưa ghét bị làm phiền lúc đang ngủ. Bởi khi đó anh trở nên “xấu tính” lạ thường. Có lần, một bạn nam vô tình bật nhạc house âm ỉ rồi đi qua chỗ Duy Phong đang yên giấc và sau đó anh cũng rất “vô tình” khiến cậu ta vỡ mộng mũi phải nhập viện. Thế nên, lúc này tất cả mọi người đều không dám cử động vì sợ lọt vào tầm ngắm của kẻ đang gất ngủ. Chỉ riêng Tony là vẫn toe toét nhảy chân sáo chen vào giữa Linh Nhi và anh:

- Bây giờ mới chịu dậy! Có biết bỏ lỡ bao nhiêu trò vui rồi không hả?

- Rắc rối! Đi đến đâu là phá bình tới đó! Làm mất cả giấc ngủ ngon!

- Hey. Đêm qua lại tơ tưởng đến em nào nên mới ngủ gục trong lớp đúng không! Duy Phong biết yêu rồi cơ đấy! Ha ha ha.

Linh Nhi ngạc nhiên kéo tay Duy Phong:

- Anh! Anh quen Tony sao?

- Có gì lạ _ Duy Phong bình thản trả lời.

Những kẻ tò mò này giờ đứng xung quanh dõi theo câu chuyện đều có chung ý nghĩ: “Sắp có sóng gió rồi đây! Mà Linh Nhi yếu đuối sao có thể thắng nổi Tony ranh mãnh chứ. Câu chuyện này khỏi xem cũng biết kết cục!”. Tuy nghĩ như vậy nhưng lại chẳng ai trong số họ chịu rời đi nửa bước. Không khí nặng nề bỗng tràn ngập tiếng cười của Tony. Cậu cố tình kéo dài giọng vờ nhõng nhẽo:

- Anh à. Lúc này, bạn gái nhỏ này thấy em định đánh thức anh bằng cách...

Duy Phong ném một ánh nhìn nẩy lửa về phía Tony.

- Được rồi được rồi. Không nói thì không nói. Dù sao em cũng thích giữ bí mật này làm của riêng _ Tony nháy mắt _ Bạn ý đã hỏi em là gay hay bi đó!

- Nói không phải là được _ Duy Phong vẫn lạnh lùng không thèm để tâm đến kẻ vẫn đang cười ngặt nghẽo.

Tony nghe thấy thế liền quay sang Linh Nhi ra vẻ nghiêm túc:

- Đúng vậy. Bạn nhầm rồi. Mình là tomboy!

Thật không hiểu nổi hôm nay là ngày gì mà toàn những sự kiện lạ lùng liên tiếp xảy ra. Linh Nhi ngớ người, mắt long lanh như sắp khóc. Rồi bỗng nhiên Duy Phong lạnh lùng tung nắm đấm ngay giữa ngực cái người đã gây nên biết bao sóng gió cho lớp D vốn ảm đạm này. Tony ôm ngực nhăn nhó:

- Anh...sao anh nữ...

- Lại mất tiền đi bơm silicon rồi _ Duy Phong nghiêng đầu cười nhạt.

Tony cũng không chịu kém cạnh, nhảy lên đập “Bốp” vào lưng Duy Phong thách thức:

- Để hôm khác tính nợ. Quân tử mười năm trả thù chưa muộn!

- Huống hồ Tony còn là tiểu nhân _ Duy Phong nhếch miệng.

- Đừng có được đà làm mất thể diện tôi trước mặt bạn gái cậu! Tôi mất ba ngày ba đêm mới nghĩ ra được màn kịch ra mắt chị dâu đó _ Tony vênh mặt tự hào.

- Xin lỗi Linh Nhi đi. Làm cô ấy sợ tái mặt rồi kìa _ Duy Phong ra lệnh.

Ghé sát vào khuôn mặt khó hiểu của Linh Nhi, Tony dùng chất giọng ngây thơ:

- Chị ah, nhìn em giống gái giả trai lắm sao?

- O...

- Em manly thế này mà!!!

Khoảng cách gần kề khiến khứu giác Linh Nhi bị lay động mạnh mẽ bởi mùi The Beat vô cùng gợi cảm. Lùi lại. Tony cũng bước theo. Vấp phải chân ghế. Linh Nhi ngã sõng soài. Duy Phong chạy đến đỡ Tony ra:

- Có sao không?

- Không sao. Không sao ạ.

- Tốt nhất cậu nên tránh xa Nhi ra một chút nếu không muốn suốt ngày bị ăn đòn! __ Duy Phong hầm hè với Tony.

[1] Lớp học đặc biệt, phải đóng nhiều tiền và được trang bị cơ sở vật chất tốt hơn các lớp khác trong trường dân lập.

[2] Manly: nam tính.

[3] Gay: đồng tính nam.

[4] Bi: (bisexual) lưỡng tính, yêu và quan hệ với cả nam lẫn nữ.

4. Chương 4

Một mối bận công tác đèn tăng một. Sau một ngày xảy ra quá nhiều sự kiện Duy Phong chỉ muốn tự thưởng bằng việc tắm nước nóng rồi lên giường ngủ một giấc thật sâu để lấy lại tinh thần. Nhưng người tỉnh vốn không bằng trời tỉnh.

Chiếc đèn chùm thủy tinh giữa phòng bừng sáng. Bóng người rũ rượi ngồi bên cầu thang đập ngay vào mắt Duy Phong. Anh khẽ gọi:

- Mẹ!

Người đàn bà ngẩng đầu, đối diện với Phong bằng đôi mắt háo hức trẻ thơ:

- Phong! Sao về muộn thế? Làm Cẩm Quyên chờ mãi.

- Mẹ ăn cơm chưa?

- Bọn người đó không cho ăn __ bà chỉ tay về phía đám người giúp việc đang khấp nép ở góc phòng.

- Bà chủ không chịu ăn uống gì, cứ nhất định đòi chờ cậu hai[1] về __ người quản gia phân trần.

- Tôi biết rồi. Di bảo mọi người đi dọn cơm. Tôi sẽ ẹ ăn.

Duy Phong kiên nhẫn ngồi đút từng miếng cơm ẹ mình. Mọi cử chỉ đều thể hiện rõ tình yêu thương vô bờ. Và mặc cho hai mi mắt đã đui lại nhưng anh không thể bỏ mặc Cẩm Quyên – người mẹ đã vì bố anh mà cả đời chịu khổ.

Theo đánh giá của người ngoài thì gia đình Duy Phong thật hoàn hảo. Dường như mọi điều tốt đẹp đều hội tụ ở nhà họ Âu vậy. Gia thế hiển hách, tài sản bạc tỉ, cha mẹ xứng đôi lại có hai cậu con trai khôi ngô tuấn tú. Nhưng họ đâu có ngờ bố anh – Âu Dương Hoa là một kẻ tàn nhẫn bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Trước đây, ông cưới mẹ anh cũng vì bà là tiểu thư con nhà giàu. Âu Dương Hoa chỉ coi mẹ anh chỉ là bước đệm để ông ta chen chân vào giới thượng lưu. Đỗ Cẩm Quyên khi ấy đã bị vẻ ngoài phong lưu, lịch thiệp của Âu Dương Hoa đánh lừa. Bà từ chối mọi lời yêu thương chân thành của những công tử khác rồi lấy bố anh – một kẻ nghèo kiết xác nhưng lại rất dối lằng mạn, ngọt ngào.

Sau khi ông ngoại Duy Phong mất, Âu Dương Hoa đã nhanh chóng lên nắm chức chủ tịch hội đồng quản trị, ngang nhiên đổi tên tập đoàn từ Đỗ Thị thành Âu Hoa. Nhờ những mảnh khõe, thủ đoạn cùng đầu óc nhạy bén ông ta đã đưa Âu Hoa vươn xa, có chỗ đứng vững chắc cả trong và ngoài nước. Nhưng càng làm ăn phát đạt bao nhiêu ông ta càng trở nên tàn nhẫn, xa cách với mẹ con anh bấy nhiêu. Âu Dương Hoa từng tuyên bố thẳng thừng với Đỗ Cẩm Quyên:

- Trong mắt tôi cô chỉ có giá trị lợi dụng về vật chất. Ngoài ra chẳng tồn tại chút tình cảm nào hết. Cô đừng ôm mộng nữa! Nếu không chịu được cảnh bỏ bịch của tôi cô hãy viết đơn li dị. Yên tâm tôi sẽ không để cô thiệt. Dù sao cũng nhờ cô mà tôi mới có được sự nghiệp như bây giờ.

Lúc đó, Duy Phong – một cậu bé năm tuổi chưa hiểu hết sự đời đã mang nỗi căm hận người mà mình phải gọi cha đến tận xương tủy. Cậu hươ hươ nắm đấm hùng hồn tuyên bố:

- Sau này, Phong nhất định sẽ khiến ông ta phải quì xuống xin lỗi mẹ!

Nào ngờ Duy Phong lại nhận được cái tát bồng rât của mẹ. Cẩm Quyên giàn giụa nước mắt, lay mạnh vai đứa con bé bỏng:

- Con phải nhớ cho kĩ! Âu Dương Hoa là cha của con! Cả thế giới này có thể quay lưng với cha nhưng con thì không được phép! Không được phép! Cái con mang trong người chính là dòng máu nhà họ Âu! Hiểu không, Âu Dương Duy Phong !

Mẹ anh là vậy. Mãi mãi một lòng yêu thương kẻ mang tên Âu Dương Hoa. Nếu là người khác đã không thể chịu đựng mà bỏ đi từ lâu nhưng cho đến tận khi hóa điên dại bà vẫn không rời khỏi ngôi nhà chật chội chứa bao kỉ niệm đau thương này. Suốt quãng thời thơ ấu Duy Phong đã chứng kiến trọn vẹn sự nhẫn nhục dường như không có giới hạn của mẹ mình. Như việc bà biết rõ cha anh sẽ không về nhưng bữa cơm nào cũng sai người hầu lấy thêm bát đĩa với lí do sợ ông chủ về “đột xuất”. Và tất nhiên sự “đột xuất” ấy đã chẳng bao giờ xảy ra. Bởi khi mẹ anh mòn mỏi ngồi nhà ngóng chồng thì Âu Dương Hoa lại đang mải miết với những cuộc chơi thâu đêm bên những cô bồ nhí đáng tuổi con cháu. Vậy mà Duy Phong chưa từng thấy mẹ lên tiếng than vãn, trách móc cha mình lấy một lời.

Đỗ Cẩm Quyên luôn ân cần chăm sóc hai đứa con bé bỏng như để bù đắp cho sự lạnh nhạt của cha nó. Bà cũng đã thử bươn trải nơi thương trường để kiếm tiền nuôi Duy Phong và Duy Tuấn khôn lớn. Bà nói muốn để dành số tiền cha anh chu cấp cho tương lai sau này nếu lỡ có chuyện không may xảy ra. Thực chất bà lo sợ một lúc nào đó những việc làm bất chính của Âu Dương Hoa bị phát giác thì ông ta sẽ không có đường lui nên đã âm thầm chuẩn bị trước. Nhưng khi Âu Dương Hoa biết được việc này liền sỉ vả mẹ anh không thương tiếc:

- Loại đàn bà tầm nhìn không qua ngọn cỏ như cô thì biết gì mà đòi đi kiếm tiền. Nếu chuyện này lọt ra ngoài người ta lại cho rằng tôi bạc đãi cô. Có mỗi việc đơn giản là ngồi nhà ngoan ngoãn làm phu nhân chủ tịch cũng không nổi thì chết đi cho rồi!

Đỗ Cẩm Quyên đã cắn răng chịu đựng hết ám ức này đến tủi hờn khác nhưng đến một ngày Âu Dương Hoa đã đạt tới giới hạn khiến bà trở thành người điên dại mất trí. Hôm đó, Đỗ Cẩm Quyên có hẹn ra ngoài với bạn nhưng trên đường đi chợt phát hiện đã quên ví ở nhà liền cho xe quay về. Vừa thấy bóng dáng bà chủ bước vào nhà bọn người hầu đã sợ hãi run rẩy. Nhưng Đỗ Cẩm Quyên vì mải lo sẽ lỡ hẹn nên đã không để ý đến thái độ của bọn chúng mà chạy thẳng lên lầu. Xoay nhẹ nắm cửa mạ vàng. Cánh cửa gỗ nặng trĩch từ từ hé mở. Cảnh tượng trong đó có lẽ đến suốt đời vẫn sẽ đeo bám trí nhớ của bà. Âu Dương Hoa cùng một cô bé chừng 17, 18 tuổi đang ân ái trên giường. Đỗ Cẩm Quyên đứng chết trân. Đột nhiên, Âu Dương Hoa quay sang nhìn bà rồi lạnh lùng nở nụ cười nửa miệng độc ác.

- Aaaaaaaa!

- Mẹ! Mẹ! Tỉnh lại đi! Chỉ là ác mộng thôi. Có con ở đây. Không sao rồi.

Duy Phong gấp gấp lau những giọt mồ hôi ướt đầm trên trán mẹ mình. Anh dõi dõi mắt sâu ám áp và cứng nung dịu dàng:

- Mẹ ngủ tiếp đi. Phong sẽ ở đây canh ẹ ngủ. À! Hay để Phong hát ru mẹ nhé.

- Ừm. Phong hát __ người đàn bà ấy khẽ rúc sâu vào chăn, ngoan ngoãn nằm im như chú mèo con.

2h30.

Duy Phong mệt mỏi bước vào phòng tắm rộng lớn. Dội nước nóng xối xả lên người để xuy tan sự mệt mỏi chất chứa cả ngày nay. Điện thoại nhấp nháy đèn báo tin nhắn mới từ Tony: “Ngày mai bùng học! Đi chơi nhé!”.

Đầu bên kia thành phố, trong một căn phòng màu hồng công chúa, Linh Nhi cũng nhận được một tin nhắn tương tự.

4 giờ sáng.

Cánh cổng của ngôi biệt thự nhà Âu Dương uể oải nhích từng chút một. Chiếc Bentley limo trắng lướt ngang phòng bảo vệ. Người gác cổng già nhìn theo xe, kính cẩn cúi người chào miệng lẩm bẩm: “Cậu Tony!”.

Tony chạy nhanh qua những người làm của nhà họ Âu và mỗi lần như thế lại có tiếng chào quen thuộc: “Cậu Tony!”. Nhưng cậu không có thời gian để ý hay đáp lại bất kì lời chào nào. Dù trước đây Tony thường mất cả tiếng đồng hồ với việc hỏi thăm và trêu chọc mấy chị hầu gái xinh xắn. Hôm nay, cậu có kế hoạch quan trọng hơn nhiều!

Mở toang cửa phòng Duy Phong. Tony bất ngờ nhảy phắt lên giường. Bắt đầu gỡ mảnh khốe mỗi khi cần gọi Duy Phong dậy ngay lập tức mà cậu học được từ ngày hai đứa còn thò lò mũi xanh với nhau. Giật tung chăn bông và “Phập!” cái răng khểnh nhọn hoắt của Tony nghiền sâu vào vành tai kẻ đang say ngủ. Nắm tay theo phản xạ đập trúng mặt Tony.

- A! Đau quá! __ Tony kêu gào.

Duy Phong nheo mắt nhìn, giơ tay định khuyến mãi thêm một cú đấm nữa. May sao Tony đã né được, lắc lắc ngón trỏ trước mắt Duy Phong:

- Ờu! Lệch rồi nhé!

- Chuyện gì?

- Dậy đi chơi mau!

- Sáng sớm thế này đi đâu?

- Không hỏi nhiều! Đi đánh răng nhanh lên còn đón Linh Nhi nữa __ Tony vừa nói vừa kéo tay bắt Duy Phong dậy bằng được.

- Để gọi dậy đã. Không sẽ phải chờ cả buổi sáng __ Duy Phong thở dài chịu thua.

Ngồi ở băng ghế sau của chiếc Bentley, Duy Phong vừa vuốt má Linh Nhi vừa cau có hỏi Tony đang hào hứng đung đưa theo bài hát I go crazy because of you:

- Đi đâu?

- Ngắm bình minh!

- Lần sau đỡ chứng cũng đừng làm ảnh hưởng đến người khác.

- Nếu đi một mình thì còn gì vui nữa.

- Nhưng chị...chưa trốn học bao giờ. Không biết có sao không __ Linh Nhi lo lắng.

- Ha ha. Duy Phong cũng chưa từng bùng học trong suốt một năm qua sao?

- Ừm..uh..thế trước đây anh Phong hay trốn học lắm à?

- Im miệng và bảo tài xế chạy nhanh lên nếu còn muốn ngắm bình minh! __ Duy Phong ném hộp giấy ăn trúng mặt Tony.

Chiếc xe trắng xé tan làn sương sớm phóng nhanh trên con đường hướng về phía cầu Thanh Trì.

Tony cất giọng đắc ý:

- Đúng là có đi khắp Hà Nội cũng không thấy chỗ nào cảnh bình minh đẹp bằng cầu Thanh Trì.

- Tony giỏi thật! Vừa về Việt Nam đã tìm được chỗ này. Thế mà bao lâu nay chị cứ tưởng ngắm bình minh trên biển là đẹp nhất đó.

- Chỉ có phim tình cảm suốt suốt của Hàn Quốc mới hay ra biển đón mặt trời thôi. Dân chơi Hà Thành thì phải lên cầu __ Tony cười thầm, cảm thấy bỏ công ngồi tìm kiếm bao nhiêu thông tin suốt buổi chiều qua.

Linh Nhi say sưa ngắm cánh đồng thẳng tắp với những cánh cò chao lượn trước ánh mặt trời. Khung cảnh đẹp như tranh vẽ! Bầu trời bây giờ hiện hữu rất nhiều sắc độ khác nhau. Nào là vàng nhạt, da cam, vàng đậm, chỗ này ửng hồng chỗ kia lại xanh man mát như thể bàn tay tạo hóa đã vô tình đánh rơi vài vệt màu lên nền trời thu. Từng quãng sáng đặc quánh như kẹo mạch nha đang dần lan xa.

Ngồi trong xe, Duy Phong đưa tay lên cửa kính miết nhẹ theo dáng người Linh Nhi nhỏ bé đang tình nghịch chạy dọc thành cầu như thể cố gắng đuổi theo lũ cò trắng. Trong lòng anh bỗng dưng lên cảm giác ghen tuông vô cớ với Tony. Ai bảo anh chưa từng lãng mạn được như cậu bé ấy. Ai bảo anh suốt ngày chỉ biết làm Linh Nhi đau lòng, sợ hãi. Ngày nào cũng bắt cô đi học đầy đủ để anh nhìn thấy nhưng khi đến lớp lại lẩn ra ngủ chứ chẳng thèm để tâm xem cô đang nén những cơn ho sù sụ hay sụt sịt với tờ giấy ăn mãi. Còn Tony vừa xuất hiện đã khiến cô hạnh phúc đến mức nhảy cẫng lên thế kia.

- Tony! __ Linh Nhi chợt khựng lại quay mặt về phía chiếc xe vẫn đang im lìm dưới chân cầu.

- Sao chị?

- Em gọi Duy Phong ra ngoài chơi cùng được không?

- Ha ha chị ngộ ghê. Bạn trai của chị mắc mớ gì đến em mà kêu em vào gọi.

- Chị nói có bao giờ anh ý nghe đâu __ Linh Nhi mím môi.

- Em tưởng Phong chiều chị lắm chứ.

- Mấy lần chị rủ đi ngắm bình minh và bảo ánh nắng sớm rất tốt vì Duy Phong lúc nào cũng không chịu đi ra ngoài mà chỉ ở lì trong phòng ngủ nướng nhưng anh ý lại bảo chị “nhoẹt hắt”.

- Hả? Nhoẹt hắt? Nhoẹt hắt là cái gì? Phong nói từ này hoài mà em nghe không hiểu __ Tony gãi gãi mái tóc mặt ong rục rở dưới ánh bình minh.

- À. Là nhạt hoét. Hi hi. Chị đọc một quyển truyện có từ này nên bị nhiễm. Mà anh Phong cũng dùng từ này sao?

- Nói xấu gì đấy __ giọng Duy Phong trầm ấm sát bên tai Nhi.

- Aha! __ Tony ra dấu khẩu súng nháy mắt __ Duy Phong thiêng quá đốt hương muỗi cũng lên.

- Tôi không để cậu có dịp luyện thuyết với Linh Nhi đâu __ vừa nói Duy Phong vừa xoay người cô gái bé nhỏ trong tay mình lại đằng sau __ Ngốc! Mãi chạy theo đàn cò mà không biết đằng sau có thứ hay ho hơn nhiều.

Linh Nhi tí mắt nhìn theo từng chùm nắng long lanh đầu tiên của ngày mới qua những tòa cao ốc soi bóng trên sông Hồng. Một vài chữ cái trên tấm biển quảng cáo vô tình bị ánh nắng làm mờ đi tạo thành dòng chữ “FOREVER LOVE U”[2]. Hàm răng nhỏ xinh của Nhi cũng lập tức phản chiếu ánh sáng mặt trời rục rỏ khiến Duy Phong bỗng nhận ra hóa ra nụ cười mùa thu tỏa nắng chính là đây. Tony bấu môi tranh công:

- Xìiiii. Duy Phong mà cũng biết lãng mạn kiểu Hàn Quốc cơ đấy. Nếu không có Tony này thì còn lâu mới biết bình minh trên cầu là gì!

Nhưng hai kẻ “vô ơn” kia đang mãi ngắm khung cảnh sớm mai huy hoàng nào có thời gian để ý. “Sống giữa lòng Hà Nội mà chẳng biết thưởng thức gì cả. Hôm nay, để Tony mở rộng nhãn quang giùm vậy. Ha ha”. Tony thích thú với kế hoạch của mình.

Đúng là chưa bao giờ Duy Phong và Linh Nhi có dịp chui rúc mọi ngõ ngách của Hà Nội như thế. Hơn nữa lại bị Tony bắt ép đi bộ chứ đâu có được vi vu bằng PS như mọi khi.

Duy Phong đã quen với những buổi hẹn hò trên Mega và những chiều ngồi Highland hay đi ăn tối ở Alfresco cùng Nhi. Anh cũng chưa từng có ý định thử lê la những quán ăn ven đường, ngồi hàng giờ bên ly trà chanh

và cắn hạt hướng dương, càng không nghĩ ra trò đi chụp ảnh ở vườn cải, nhà thuyền hay nhà hoang gì đó. Nói chính xác là họ vốn chỉ sống và cảm nhận được một góc nhỏ xa hoa của thành phố này. Còn Tony từ ngày chuyển sang Mỹ lại luôn mong nhớ cảm giác chen chân trong phố cổ để thưởng thức bát phở nóng hổi, đĩa nộm bò khô cay xè, hay lượn lách trên cầu thang gỗ nhỏ xíu ẩm mốc để uống một li cà phê đen đậm chất Hà Nội. Cậu thêm biết bao những cốc chè long nhãn thanh ngọt, hoa quả dầm mát lạnh, những bát ốc luộc nóng hổi trên đường Phan Đình Phùng – nơi mà vừa ăn vừa có thể ngắm những hàng cây thẳng tắp rợp bóng rồi hôm nào ăn xong cũng phải chạy sang hàng chè bobochacha với lọ becherin lăm lăm trong tay...

Lần này về Việt Nam cậu đã toét mắt lên mạng tìm kiếm những nơi có món ngon và thú vị hay ho mà bọn xitín đang ưa chuộng. Những điều hết sức bình dị, giản đơn như con phố cổ chật hẹp vốn gần bó với người dân thủ đô ấy lại luôn là nỗi nhớ nhung mong chờ khiến những du học sinh như Tony trân trọng khao khát biết bao!

Sáng thu chớm lạnh.

Linh Nhi lật đật chạy ra khỏi Gloria Jean's coffee, khệ nệ hai cốc Mint Chocolate boom cỡ bự.

Ngồi sau chiếc PS trắng, Nhi khẽ vùi mặt vào áo khoác sức mùi BVL Black của Duy Phong để tránh từng đợt gió sớm thốc vào mặt. Thỉnh thoảng lại phải chiến đấu với những cơn gió thích đùa với tay đưa cốc cafe béo ngậy sát miệng Duy Phong rồi nghe anh cằn nhằn:

- Em dai dẳng thật đấy. Chẳng hiểu tí gì về bóng đá mà cứ đòi đi theo bằng được.
- Không có em đi cùng thì ai mang nước và đồ ăn cho anh? Nhờ anh bị trẹo chân tay hay trầy xước thì ai lo? Còn nữa nếu em ở nhà thì anh còn lâu mới nhớ mặc áo khoác và quàng khăn ấm. Quan trọng nhất là em sẽ ngồi cổ vũ để anh đá thật hay! Hihi.
- Lắm chuyện. Sao em nghĩ ra nhiều trường hợp thế. Chắc là chỉ mong cho anh trẹo chân hay gì thôi nhĩ __ Duy Phong hừ lạnh một tiếng.
- Phong ngốc! Anh mà bị làm sao, em sẽ còn thấy đau hơn gấp mười lần. Mà có ai lại thích bị đau bao giờ đâu __ Linh Nhi chun mũi.
- Lý sự giỏi gồm!
- Mint Choco boom vẫn là “toẹt vời” nhất __ vừa nói Nhi vừa liếm nốt chỗ kem dính trên miệng.

Duy Phong cau mày trầm nghĩ nếu không phải đang lái xe anh đã quay lại cốc cho Linh Nhi một cái rơ đau.

Ngồi ở góc sân, Linh Nhi vừa chăm chú xem trận bóng đá vừa cố tập trung nghe Tony luyện huyền bài thuyết giảng “bóng đá nhập môn”. Cô vốn thấy trò bóng đá này chẳng có gì thú vị nhưng cả thế giới lại cứ phát cuồng vì nó. Cũng chỉ là một đám con trai ngốc nghếch chạy loạn xạ để tranh nhau quả bóng bé tẹo thôi mà. Nếu là trọng tài Linh Nhi đã sẵn sàng mua ôi đĩa vài quả làm từ thiện. Tony không nén nổi tràng cười phun cả miếng bánh vừa mới dứt vào miệng khi nghe Nhi thổ lộ lòng tốt ngô nghê của mình.

Trên sân bóng Duy Phong đang chơi rất hay và sung sức. Chưa gì anh đã ghi được hai bàn thắng cho đội và dường như cũng không có ý định dừng lại để nhường chỗ cho Tony. Nhưng bỗng nhiên một hòn đá vô duyên đã cản đường làm Phong ngã khụy xuống. Mọi người ai cũng hốt hoảng chạy lại hỏi han và đỡ Phong. Chỉ riêng Tony là vẫn đứng im ở góc sân cười khểnh rất duyên: “Tòa sáng xong thì lui vào cánh gà còn bày đặt trò con nít để được quan tâm. Đúng là đã thay đổi quá nhiều!”.

Linh Nhi dịu dàng xoa bóp, tỉ mỉ dán cao và phồng miệng thổi phù phù lên vết thương:

- Anh đau lắm đúng không? Híc tại em mới sáng ra đã toàn nói chuyện vớ vẩn nên anh mới... Xin lỗi!
- Ừ. Em trù ẻo nên anh mới ra nông nỗi này. Thế mà dám bảo anh bị đau em sẽ đau hơn nhiều. Giả dối.
- Em sai rồi. Lần sau sẽ không bám theo làm phiền anh nữa __ Nhi cúi gằm mặt.
- Không! Không đi theo làm sao anh giám sát em được. Thà dẫn theo cái đuôi nhiều sự còn hơn cả ngày không làm gì nên hồn vì bất an __ Duy Phong thật thà thú nhận.

- Còn đau không anh? Để em đi mua đá chườm nhé! — Linh Nhi lo lắng nhìn chân Duy Phong đang dần tấy đỏ.

Vừa đứng dậy định chạy đi đã bị Duy Phong kéo tay giật lại khiến cả thân hình cô đổ ập vào lòng anh. Trái tim Nhi lại được dịp nhảy múa loạn xạ, hấp háy đôi mắt tròn xoe nhìn Duy Phong vẫn đang tỉnh bơ thì thầm:

- Có một cách sẽ làm anh hết đau ngay lập tức mà không cần tốn công sức.

Hơi thở nồng ấm phả nhẹ theo nhịp điệu vào tai khiến Nhi càng bối rối hơn nữa. Mãi sau mới lắp bắp thành tiếng:

- Cách..cách..gì..gì ạ?

- Cho anh cắn mũi.

Linh Nhi nghe thế liền đưa tay bịt mắt, lắc đầu nguầy nguậy:

- Duy Phong hư! Không được trêu em!

- Haha anh quên mất mũi Linh Nhi vốn to nếu bị cắn sẽ phình ra thêm thì chết. Lại tốn tiền đi phẫu thuật nhĩ?

- Hứ thế mà bảo ghét nhất con gái động đến dao kéo!

- Nói vậy thôi chứ cấm em nhen nhóm ý nghĩ chỉnh sửa gì đấy nhé. Tuy mũi có hơi to nhưng thế mới đúng là heo nái nhà anh.

Bốn chữ “heo nái nhà anh” rõ ràng có ý chê cô xấu nhưng Linh Nhi lại cảm thấy có chút ngọt ngào dâng lên trong lòng. Duy Phong vốn là người có tính chiếm hữu rất cao tuy vậy anh lại chưa bao giờ nói những câu tình cảm dịu dàng với Nhi. Anh luôn cảm thấy khó chịu mỗi lần Nhi nói chuyện hay trêu đùa với bất kì đứa con trai nào nhưng lại không nói ra mà toàn kiềm chế giận dữ vu vơ. Linh Nhi cũng vì thế mà càng nhút nhát ít tiếp xúc với con trai hơn.

“Bà xã anh number one number one number one...” điện thoại Duy Phong rung lên từng hồi. Lúc này Linh Nhi chợt nhận ra mình vẫn đang chễm chệ trên đùi Duy Phong. Cô vò đầu bứt tai rồi chạy biến như mọi lần. Chui tọt vào nhà WC để trấn tĩnh mười mấy phút đồng hồ Nhi mới dám bước ra ngoài.

Nhún nhảy mỗi nhịp chân, Linh Nhi mím môi cố giấu nụ cười và hát vang bài mà cô đã tốn bao công sức thuyết phục Duy Phong cài làm nhạc chuông. Bước nhanh đến góc sân ban này, giờ chỉ còn mình Tony ngồi chờ. Linh Nhi chưa kịp lên tiếng Tony đã vội giải thích:

- Nhà Duy Phong xảy ra chuyện. Hôm nay để em chở chị về ha!

[1] Duy Phong là con thứ hai. Trước Phong còn có một anh trai, tên là Duy Tuấn.

[2] Yêu em mãi mãi.

5. Chương 5

Minh Minh – bff[1] của Linh Nhi từ hồi hai đứa còn nheo nhèo ở cổng trường mầm non thở dài chán nản lần thứ n trong ngày. Hôm nay cô đã mất rất nhiều công sức mới lôi được con bé Linh Nhi cứng đầu ra ngoài chơi. Suốt hai tuần liền cái con nhóc cổ chấp ấy đã ngồi lì trong phòng không chịu tiếp xúc với bất kì ai. Đúng là đồ ngang bướng quen thói tiểu thư nhà giàu có khác, sung sướng mà không biết hưởng. Bao nhiêu người mong có bố mẹ để chăm sóc, phụng dưỡng không được còn nó lại chỉ vì một thằng con trai mà làm khổ những người có công dưỡng dục mình thế kia. Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh bố mẹ Linh Nhi mang khay thức ăn lên tận cửa phòng rồi nhả nài đứng ngoài cửa dỗ dành thì Minh Minh cũng không bao giờ dám tin trên thế giới lại có những ông bố bà mẹ tâm lí đến mức này: “Nhi à. Con ra ăn một chút

thôi nhé! Mẹ mới mua bánh qui con thích này. Hay con uống ly sữa thôi cũng được. Tối qua con đã không ăn gì rồi. Con xem nếu cứ nhịn đói thì lấy đâu ra sức mà chờ Duy Phong. Con nghĩ thằng bé sẽ thích một que củi sao?”.

Chính vì không thể chịu được cảnh tượng bố mẹ Linh Nhi bị chính cô con gái “ngược đãi” không thương tiếc, Minh Minh mới quyết tâm kéo Nhi ra ngoài chơi bằng được. Đầu tiên, Minh Minh chạy đến bắt Linh Nhi nhắc nhở khỏi cái bậu cửa sổ đã sớm đóng bụi như thể con bé ấy đã ngồi đó hàng thế kỉ để ngắm đợi một điều không bao giờ đến vậy. Minh Minh dứt khoát đẩy Nhi vào phòng tắm mặc cho con bạn thân đang tìm mọi cách chống trả. Cô cũng chẳng ngại ngần mà kéo tuột chiếc váy ngủ mỏng manh rồi với lấy chiếc vòi sen phun từng đợt nước lạnh ngắt lên người Linh Nhi. Vừa cố ấn mạnh vào lọ sữa tắm vừa nhìn Nhi với vẻ đắc thắng:

- Này! Lần cuối cùng cậu tắm là mấy tuần trước rồi hả? Cả phòng toàn mùi hôi rình. Cậu bắt đầu ở bẩn như vậy chỉ vì bị cái thằng Phong Phiếc gì đó đá sao? Ấu trĩ!

- Còn cậu _ Nhi hất hàm đánh đá _ trở nên vô duyên từ khi nào vậy? Mới không gặp mình mấy tuần mà đã phát điên như vậy sao?

- Nếu không muốn mất mũi cay xè vì bị trét sữa tắm thì im lặng đi _ Minh Minh trả treo.

Bình thường trước mặt tất cả mọi người Linh Nhi đều mang dáng vẻ của một cô bé hiền lành, nhạy cảm, yếu ớt đến mức ai cũng phải dùng cụm từ “mong manh dễ vỡ” để miêu tả. Từ lúc làm bạn gái của Duy Phong cái tính cách này càng được bồi đắp thêm, cô luôn dựa vào anh ngoan ngoãn, cam chịu ở bên anh mà không đòi hỏi gì. Linh Nhi giống như một con búp bê trưng bày trong tủ kính dù rất đẹp nhưng lại chẳng thể chạm vào. Thế nhưng trong con người cô lại tồn tại một tính cách trái ngược hoàn toàn mà chỉ khi đứng trước Minh Minh mới có thể thoải mái bộc lộ.

Không phải Linh Nhi cố tình giả nai để được người khác che chở mà chính bởi sự bao bọc, quan tâm quá mức của những người xung quanh đã khiến cá tính của cô đã bị mài dũa, bào mòn thậm chí có phần thui chột. Và cũng chỉ có Minh Minh mới có thể khiến dòng nham thạch ẩn giấu trong cô được dịp tuôn trào.

Sau màn “cưỡng bức” tắm rửa đầy kịch tính, Minh Minh không kém phần thô bạo ném cho Linh Nhi bộ váy hồng nhạt gợi cảm, lạnh lùng ra lệnh:

- Phải cho cái kẻ phản bội ấy và những thằng bạn nó biết rằng cậu vẫn có thể sống. À không! Sống tốt là đằng khác! Mất đi cái tên Âu Dương Duy Phong chết dẫm ấy trái đất cũng chẳng thể ngừng quay, thế giới cũng không phải đến ngày tận thế và mọi chuyện vẫn cứ diễn ra một cách bình thường nhất. Tự mình là công tử nhà giàu nên có quyền bỏ rơi người khác ư? Trò đùa xưa rồi nhé! _ Minh Minh tuôn một tràng như chính cô mới là người bị bỏ rơi chứ không phải Linh Nhi vậy.

- Biết rồi. Nhưng cậu nói khê thôi được không! Tường nhà mình không cách âm tốt đến mức ngăn được chất giọng the thé của cậu đâu!

- Hừm. Còn định giấu ai nữa. Chính mẹ đã gọi điện nói mình đến cứu rồi cậu đó. Mẹ còn kể ỉn cậu bị đá thế nào cơ. Chi tiết đến mức mình còn biết hắt cứt đứt liên lạc với cậu từ hôm ở sân bóng nữa kìa.

- Cậu đừng nói linh tinh! Mọi người hiểu lầm mất rồi. Duy Phong chỉ đang bận chuyện gia đình nên mới tạm nghỉ học và không liên lạc một thời gian thôi. Khi nào giải quyết xong nhất định anh ấy sẽ đến tìm mình.

Minh Minh giật mình nhận ra sâu trong đôi mắt Linh Nhi là cả một niềm tin vô điều kiện và không thể lung lay thay đổi.

- Bận? Bận đến mức không thể bớt mấy phút để gọi điện hay nhắn

cho cậu một cái tin rằng hần vẫn ổn? Mà cậu nghĩ một thằng con trai 14 tuổi ngoài bạn học, bạn yêu thì có tư cách gì đứng ra gánh vác hai chữ gia đình?

Minh Minh hạ giọng vì biết có nói gì cũng vô ích. Những kẻ đang yêu đều mất trí!

Nhưng cô không ngờ chỉ nửa tiếng sau chính bản thân mình cũng không dám chắc về cái gọi là ranh giới giữa tình yêu và lý trí nữa. Thần Cupid đã giương cung nhắm vào Minh Minh chờ sẵn.

Linh Nhi ăn đến cái chocolate mousse thứ 8 thì điện thoại trên bàn khẽ rung. Cô bật dậy chớp lấy bé x6 từ tay Minh Minh. Vội vã bắt máy tìm kiếm thông tin như người sắp chết đuối bỗng thấy khúc cây trôi dạt nên dù có mệt mỏi rồi vẫn gắng hết sức bình sinh mà bơi đến bám trụ:

- Tony.

- Ừm...chị vẫn ổn chứ?

- Em có tin tức gì của Phong chưa? Mấy ngày nay đến em cũng không liên lạc được là sao? __ Linh Nhi sốt ruột.

- Chị đang ở nhà hả? Ăn sáng chưa? Em qua đón rồi mình nói chuyện ha.

- Choco. Đang ở choco.

- Okey.

Minh Minh tò mò vặn hỏi Linh Nhi dù biết bây giờ không phải lúc bàn tán về hotboy:

- Chính là cái thằng Tony mặt non choẹt mà bồ ỉnh xem ảnh đó hả?! Ôi! Thiên thần sắp đến ăn sáng với chúng ta! Nếu biết trước mình đã makeup[2] và ăn mặc đẹp hơn một chút! Ui cha.

Mặc kệ con bạn cứ mãi xuýt xoa tiếc rẻ đủ điều bởi bây giờ Nhi chỉ mong cho Tony xuất hiện thật nhanh!

Linh Nhi cố ép bản thân chú tâm vào việc đếm từng nhịp gõ của bàn tay mảnh dẻ lên mặt bàn đến lần thứ 10 thì nghe thấy tiếng ghế bên cạnh mình bị xô dịch. Tony gật đầu chào Minh Minh rồi quay sang Linh Nhi. Hơi nghiêng đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt có phần hốc hác của Tony và nặn ra một nụ cười tội nghiệp:

- Đói không em? Chocolate mousse ở đây ngon lắm. Chị đã ăn đến sáu chiếc lận. Hi hi.

- Đừng cười như thế. Nhìn gốc lắm!

Tony giơ tay định cốc vào đầu Linh Nhi nhưng đột nhiên rụt lại như bị điện giật. Nhi im lặng quay đi. Cô biết Tony không muốn làm thế vì đây là hành động mỗi khi không vừa ý của Duy Phong vẫn dành cho cô như một thói quen.

Hai kẻ nhút nhát không dám nhắc đến chuyện Duy Phong vẫn ngồi thừ ra nhìn nhau như thể cố đoán biết tâm tư người đối diện mà không hề hay biết rằng Minh Minh cũng đang bị bất động. Nhưng cô ấy không phải vì lo lắng cho cái tên Duy Phong gì đó mà đơn giản cô đã trúng phải tiếng sét ái tình với chàng công tử bé bỏng Tony. Cô cảm thấy từ giây phút nhìn thấy chàng trai ấy trái tim mình đã hoàn toàn ngã gục, mỗi cử chỉ của Tony đều khiến Minh Minh quên mất cả việc hít thở, đầu óc cứ xoay vòng vòng và như đang có pháo hoa rộn rã bên trong. Mãi sau này Linh Nhi mới hiểu ra nguyên nhân khiến cái loa phát thanh ấy im lặng cả buổi hôm đó còn hiện tại cô vẫn đang cân nhắc xem nên chờ Tony hay chủ động hỏi cậu ta tin tức của Duy Phong.

Cuối cùng không chịu được nữa Nhi mới quyết định lên tiếng:

- Tony à, chị biết em sợ chị tổn thương nhưng xin em hãy nói rõ mọi chuyện với chị được không. Duy Phong đã như thế chẳng lẽ em cũng không nghĩ rằng chị có quyền được biết lí do mình bị đá sao? __ nụ cười yếu ớt của cô nhạt nhòa theo dòng nước mắt.

- Chị hiểu lắm rồi. Không phải em giấu giếm chỉ là đang cố tìm cách giải thích thôi.

Linh Nhi chớp mắt chờ đợi.

Minh Minh thì đã chuyển từ trạng thái đóng băng sang tư thế chống cằm mơ màng ngắm nhìn khuôn mặt baby của Tony.

- Chị nhớ hôm ở sân bóng lúc Duy Phong phải chạy về sớm chứ. Hôm đó, mẹ Phong xảy ra chuyện. Ở nhà ngoài đám người làm ra chẳng còn ai hết. Âu Dương Hoa __ khi nhắc đến cái tên này giọng Tony tỏ rõ sự khinh bỉ, chua chát __ còn bận việc bên ngoài, anh trai Duy Phong thì bỏ nhà đi hơn một năm nên nó đã kịp không suy nghĩ mà chạy ngay về nhà. Chứ bình thường chị cũng biết nó sẽ không bao giờ bỏ chị mà đi như thế mà. Ban đầu, Phong cũng không nói cho em nhưng hôm đám tang vì sợ không canggung nổi mà đã đến nhờ gia đình em giúp đỡ. Một thằng con trai mười mấy tuổi đầu thử hỏi sao có thể lo chuyện đại sự

như vậy được. Thật ra em thấy bản thân mình rất vô dụng, mang tiếng là bạn thân mà không thể an ủi nó được đã đành thậm chí em còn không giữ nổi nó ở lại nhà mình. Bên ngoài nhìn Phong lạnh lùng, khép kín nhưng thực chất nó sống rất tình cảm. Em sợ cú sốc này quá lớn khiến nó không chịu đựng nổi.

Tony nói liền một lúc lâu mà không chờ xem phản ứng của hai cô gái đối diện. Minh Minh cố gắng hết sức nhưng cũng không thể bắt kịp những thông tin có chút hoang đường mà “thiên thần” đưa ra. Linh Nhi không biểu lộ cảm xúc, hỏi một câu mà cô muốn trốn tránh nhất:

- Duy Phong...giờ thế nào?

- Mất tích.

- Từ bao giờ? Em đã đi tìm chưa? __ giọng cô run rẩy chỉ chực vỡ òa.

- Hai tuần. Sau hôm hỏa thiêu bác Cẩm Quyên, Duy Phong đã kiên quyết đòi đi rắc tro một mình. Em không cản nổi.

- Không ai đi tìm sao? Bố Duy Phong vô trách nhiệm đến mức bỏ mặc chuyện sống chết của vợ con? __ Linh Nhi cao giọng.

- Đối với hạng người ấy phải dung từ “thú tính” mới đúng __ Tony cười nhạt.

Từ khi quen nhau đến giờ, Linh Nhi chỉ quen với hình ảnh một Tony hoạt bát, trẻ con, trăn thành nên không tránh khỏi sự ngỡ ngàng khi bị đặt vào hoàn cảnh hiện tại. Đường như hiểu được tâm trạng hỗn loạn của Nhi, cậu ta mỉm cười hiền lành:

- Còn rất nhiều chuyện...

Bỗng nhiên, từ điện thoại Tony phát ra tiếng còi xe cảnh sát nghe rất vui tai. Tony giật mình cân nhắc xem có nên nghe điện không bởi cậu nhớ rất rõ mình đã đặt kiểu chuông đặc biệt này cho ai.

- Hey __ Tony kéo dài giọng.

Đầu dây bên kia khẽ truyền đến nhịp thở đều đều như thể người ấy đang cân nhắc xem nên nói gì trước. Cuối cùng chất giọng trầm khàn mang theo vẻ mệt mỏi cũng cất lên:

- Nếu đang ở cùng Nhi Nhi thì đừng nói gì chỉ im lặng nghe thôi!

- Haizz. Sao nghe thế nào cũng không ra ngữ điệu của kẻ đang đi nhờ vả nhỉ __ Tony cười cười với chị phục vụ đang đặt cốc cappuccino cùng chiếc choco mousse lên bàn.

- Tôi chờ cậu ở nhà __ không để đối phương kịp phản ứng, Duy Phong đã lạnh lùng ngắt máy.

Tony cười khểnh rất tự nhiên với hai cô gái đang giương mắt chờ đợi sự giải thích từ mình:

- Chị không nghĩ là Phong gọi đấy chứ?

- Chị mong, rất rất mong là thế nhưng chắc không phải rồi. Hi.

- Ủ. Chẳng em họ của Tony xảy ra chút chuyện. Ăn xong mình về luôn ha.

Linh Nhi dù trong cảm thấy vô cùng thất vọng nhưng ngoài mặt vẫn cố nở nụ cười nhẹ:

- Không sao. Lát chị về cùng Minh Minh. Em có việc thì cứ đi trước đi.

- Chị yên tâm có tin tức gì về thằng nhóc Duy Phong vô tình sẽ báo ngay cho chị đến lột da nó.

Tony nháy mắt gian xảo nhưng trong trường hợp này Linh Nhi chẳng thể nặn ra nụ cười méo mó nào.

Vừa về tới nhà Nhi đã nói muốn đi ngủ rồi vẫy tay xua đuổi Minh Minh. Mấy ngày nay cô đều thức ngồi canh bên cửa sổ vì sợ sẽ để lỡ giây phút Duy Phong đến tìm. Nhưng hầu như đêm nào, cơ thể yếu ớt ấy cũng không chịu được sự dày vò mà gục đầu vào song cửa ngủ quên. Giấc ngủ chập chờn luôn mang đến cho Nhi cơn mơ về một nơi xa xôi nào đó, nơi mà những hình ảnh luôn mờ ảo nhạt nhòa không rõ ràng. Ở nơi ấy có một người đứng trên đỉnh núi cao rắc những hạt bụi trắng xoá ra xung quanh tựa một thiên thần đang ban phát phép màu xuống nhân gian. Nhưng thiên thần rất buồn, trong mắt không ánh lên niềm hạnh phúc như đang làm việc thiện mà chỉ có những giọt sương li ti lấp lánh buông mình xuống gò má, khoé mắt.

Không khí bao trùm một màu xám cô đơn đến tê người! Để rồi khi tỉnh dậy cô luôn thấy nước mắt mình đã thấm đẫm trên tấm rèm cửa.

Hôm nay, là lần đầu tiên sau ngày Duy Phong cắt đứt mọi liên lạc với mình, Linh Nhi mới đặt chân lên giường ngủ. Lần đầu tiên sau hai tuần – mười bốn ngày dài đằng đẳng cô mới có được giấc ngủ thoải mái chứ không phải gà gật trên bậu cửa sổ.

Linh Nhi luôn tin rằng sau khi nghĩ thông suốt Duy Phong sẽ đến tìm mình. Cô cố chấp tin tưởng Phong mãi là người có trách nhiệm và sẽ không bao giờ bỏ rơi mình. Thật ra lúc này khi nghe thấy nhạc chuông điện thoại của Tony cô đã biết là Phong gọi nhưng cô cho rằng anh chưa sẵn sàng đối diện với mình nên cũng không có ý căn vặn Tony. Có thể gọi điện cho Tony chứng tỏ anh vẫn ổn, với Nhi thế đã là quá đủ.

Linh Nhi biết mình cần lấy lại sức để còn có thể an ủi Duy Phong. Cô muốn khi anh trở về sẽ thấy một Nhi Nhi mạnh mẽ, trưởng thành và lúc đó anh sẽ không gọi cô là “búp bê tử kính” nữa. Linh Nhi háo hức với suy nghĩ mình cũng có thể trở thành chỗ dựa cho Phong.

Sau một hồi thuyết phục bản thân với vô số lý lẽ hùng hồn Linh Nhi dần chìm sâu vào giấc ngủ. Và cơn mơ hôm nào vẫn tiếp tục tái diễn quấy nhiễu cô. Nhưng lần này, thiên thần đã quay mặt lại đối diện với Linh Nhi.

Cô biết rõ, luôn biết đó chính là Duy Phong. Dù trong mơ hay ngoài đời chỉ cần nhìn qua Nhi đều có thể nhận ra Phong. Bất kể là anh đứng một mình hay lẫn trong đám đông. Chỉ là Nhi không đành lòng nhìn Duy Phong cô đơn lạc lõng giữa khung cảnh chơi vơi đó. Cô muốn chạy đến ôm lấy anh, truyền cho anh chút hơi ấm từ cơ thể mình để anh biết rằng anh không cô độc trên thế giới này, bất cứ khi nào quay lại phía sau anh đều có thể nhìn thấy cô. Nhưng luôn tồn tại một sức mạnh vô hình níu chặt bước chân Nhi, dù cố gắng đến đâu cô cũng không thể với tay ôm trọn thân hình bơ vơ của Phong vào lòng. Giây phút ấy cô chợt nhận ra Duy Phong và mình vốn không sống cùng một thế giới.

Bóng ma tâm lý ấy đã hình thành trong Nhi một thói quen, mỗi lần tỉnh giấc cô đều cố tình lãng quên hình bóng đơn độc người con trai đứng trên đỉnh núi cao lạnh lẽo. Nhưng giấc mơ hôm nay càng khiến Linh Nhi hoang mang, lo sợ hơn nữa khi chứng kiến hình ảnh Duy Phong tiến sát đến mỏm núi, một chân tùy tiện bước tới khoảng không đáng sợ trước mặt. Đột nhiên quay lại nhìn Linh Nhi, cười lạnh nhạt.

“Mẹ mua cho em heo đất. Mẹ mua cho em heo đất. Í a í a...” tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập khiến Nhi choàng tỉnh. Cả người run rẩy, ướt đẫm mồ hôi, khoé mi thậm chí còn vương dòng lệ dài. Phải mất vài phút để định thần và nhắc nhở bản thân vừa rồi chỉ là mơ thấy ác mộng Nhi mới giật mình quờ quạng tìm nơi phát ra tiếng chuông điện thoại đã giúp cô thoát khỏi cảnh tượng đáng sợ.

Màn hình lập lòe báo “1 cuộc gọi nhỡ”. Nhi lập tức ấn gọi lại. Sau tiếng tút dài tưởng như vô tận là âm vực trong trẻo hồn dỗi của Tony:

- Làm gì mà mãi không nghe điện khiến người ta lo muốn chết! Còn tưởng chị nghĩ quần nên làm liều chứ.
- Sorry. Tại chị mệt quá nên ngủ quên mất. Có tin tức gì chưa em __ Linh Nhi thận trọng nuốt nước bọt.
- Chị qua nhà đi. Nó mới về chắc giờ này cũng đang ngủ không biết trời đất.
- Thật sao __ nghe thấy thế Nhi bỗng nhảy cẫng lên __ Nhưng mà...không thấy Phong gọi cho chị. Nhỡ anh ấy không muốn gặp...
- Kiếp trước không hiểu nó tu nhân tích đức thế nào mà gặp được Nhi nữa __ Tony chán nản __ Báo cáo xong là hết nhiệm vụ. Sau này đừng trách là không nói trước. Tùy chị đấy.

Vừa dứt lời Tony đã vội cúp máy để mặc Linh Nhi cùng nỗi băn khoăn day dứt.

[1] BFF: (best friend forever) bạn tốt mãi mãi.

[2] Make up: trang điểm.

6. Chương 6

Linh Nhi giờ tay vẫy một chiếc taxi bên đường, vội vã mở cửa leo lên và nói với người lái xe:

- Cho cháu đến khu biệt thự Sunshine càng nhanh càng tốt!

Rất ít khi Linh Nhi có dịp đặt chân vào ngôi nhà to lớn hoa lệ nhưng luôn bao trùm bầu không khí cô độc này. Trước đây, Duy Phong chưa từng đưa cô về nhà và anh cũng không đồng ý cho cô tìm đến. Đường như anh sợ người khác biết quá nhiều về đời tư của mình. Những kẻ cô đơn bao giờ cũng ghét nhận lấy sự thương hại nên thường tìm cách che giấu quá khứ một cách triệt để.

Duy chỉ có một lần khi biết tin Phong ốm, Linh Nhi đã rất lo lắng chạy ngay đến nhà anh mà không báo trước. Nhưng cô không ngờ vừa nhìn thấy mình Duy Phong đã giận dữ đuổi cô ra khỏi nhà. Thời khắc quay lưng bước đi cô đã vô tình trông thấy bóng dáng một người phụ nữ mà sau này Tony mới nói cho cô biết đó là Đỗ Cẩm Quyên – người mẹ tâm thần của Duy Phong.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên Nhi đã nhận thấy vẻ đẹp cao quý toát ra từ người ấy. Bà rất đẹp! Thậm chí sự tàn phá khốc liệt của cuộc đời và thời gian cũng không thể làm mờ đi vẻ xinh đẹp kiêu kì pha trộn giữa hai dòng máu Pháp – Việt ấy. Nhưng ông trời rất công bằng, không bao giờ dành ột người quá nhiều ưu ái. Dù Cẩm Quyên có đẹp đến đâu, trên người bà có phảng phất phong vị quý tộc thế nào thì cũng chỉ là một kẻ điên không hơn. Đôi mắt xanh lam sâu thẳm, che rợp bởi hàng mi cong vút ấy khi nhìn Linh Nhi chỉ ánh lên sự thù địch xen lẫn ngỡ ngàng trong veo như trẻ thơ.

Lúc đó, Nhi đã quá sợ hãi khi Duy Phong bỗng dừng dừng nổi giận nên đã không kịp suy nghĩ xem ánh mắt của bà dành ình là mang ý nghĩa gì.

Chiếc bóng yếu ớt xiêu vẹo của Linh Nhi đổ dài trên mặt đất. Cô giờ tay bám chuông cổng. Ghé vào màn hình theo dõi, cố gắng phát âm từng chữ một cách rõ ràng:

- Cháu là bạn của Duy Phong. Xin hỏi Phong có nhà không ạ?

- Tôi sẽ ra mở cổng cho tiểu thư ngay!

Chưa đầy năm giây sau người gác cổng già với khuôn mặt phúc hậu đã lật đật chạy ra cúi chào Nhi khiến cô không khỏi sững sờ hồi lại:

- Bác biết cháu?

- Dạ thưa, cậu chủ đã dặn dò tôi phải tiếp đón tiểu thư Linh Nhi cẩn thận.

Vốn không quen với việc được người lớn nói năng kiêng dè và sử dụng kính ngữ với mình như vậy nên suốt đoạn đường dài từ cổng vào đến biệt thự cô chỉ lặng lẽ đi theo sau mà không hỏi gì thêm.

Không khí trong nhà thật nặng nề và ngột ngạt. Một người phụ nữ trung niên tự giới thiệu là quản gia thế chỗ cho người gác cổng hướng dẫn Nhi đi tiếp:

- Cậu Duy Phong đang ở phòng ngủ trên tầng, thưa tiểu thư. Hiện giờ đang có khách nhưng lúc sáng cậu ấy có nói nếu tiểu thư đến thì cứ để cô lên thẳng phòng ạ.

- Cảm ơn _ Linh Nhi khách sáo gật đầu.

Nặng nề lê từng bước chân trên những bậc cầu thang tưởng như vô tận. Cố gắng thử mỉm cười thật tươi, vuốt lại quần áo đầu tóc, giữ nhịp thở đều bởi Nhi muốn Duy Phong trông thấy bộ dạng mình mạnh mẽ, hồn nhiên để anh không phải bận lòng thêm nữa. Xoay nhẹ nắm cửa mạ vàng. Cánh cửa gỗ nặng trĩu dần hé mở. Trong phòng không bật điện mà chỉ có thứ ánh sáng lập lòe mờ ảo phát ra từ những ngọn nến màu sắc được xếp tỉ mỉ dẫn từ lối vào đến chiếc giường quá khổ. Trên bàn bày hoa hồng nhung, Champagne, ở giữa là giá đỡ nến uốn lượn đẹp mắt, hai bên để sẵn hai chiếc ly tulyp dài nhưng lại giống như có người đang uống dở vậy.

Ánh trăng bên cửa sổ lớn chiếu vào thứ ánh sáng quỉ dị. Linh Nhi cúi xuống chân xem mình đang bị mắc phải thứ gì. Cô nhận ra chiếc áo lót ư thích của Hạc Băng. Một chiếc áo lót đỏ tươi. Đỏ đến nhức mắt. Đỏ như màu máu lạnh lưng.

Cô lướt mắt dưới sàn gỗ đếm từng chiếc quần áo vương vãi và khi chạm tới chiếc giường đôi giữa căn phòng rộng lớn Linh Nhi chỉ thấy hai bóng người nhấp nhô trong ánh sáng riệu rội của nền cùng trắng. Hai con người trần trụi không để ý đến sự tồn tại của Nhi trong căn phòng này mà vẫn mãi miết với nhịp điệu của riêng mình.

Không gian đông đặc. Mọi thứ ngưng tụ lại. Chỉ còn hơi thở gấp gáp, tiếng hôn đầy ham muốn và tiếng rên đầy gọi cảm vang lên.

Hương Lacoste hồng hăng hắc cuốn chặt lấy mùi BVL Black đáng ghen.

Linh Nhi nín thở. Nhắm mắt. Tự nhủ với bản thân đây chỉ là một giấc mơ. Những gì đang diễn ra, những thứ kinh khủng cô đang nhìn thấy chỉ là ảo giác. Rút rề mở to đôi mắt ngập đầy nước từ lúc nào, cô bắt gặp nụ cười nửa miệng quen thuộc mà bao ngày đã hằng mong nhớ. Vẫn con người ấy, đôi mắt, bờ môi ấy mà sao toát lên vẻ tàn nhẫn đến vậy!

Linh Nhi cắn chặt môi đến bật máu, kìm nén tiếng nức nở trong cổ họng, ngược lên để nước mắt không chảy ra. Cô mạnh mẽ quay người. Cầm đầu chạy xuống cầu thang, chẳng kịp khép lại cánh cửa dẫn vào căn phòng đáng sợ kia.

Nước mắt lăn dài theo từng bước chạy. Cô không kiềm chế được nữa. Mắt cô nhoè đi bởi dòng nước mặn đắng và nụ cười ghê rợn của Duy Phong. Đôi chân Nhi chỉ còn hoạt động theo quán tính. Cô không còn cảm giác với bất cứ điều gì xung quanh nữa. Cô đã chết! Mọi giác quan, mọi suy nghĩ của cô đều đã chết vào lúc nhìn thấy Duy Phong ngoảnh mặt lại nhìn cô rồi khẽ nhếch môi nở nụ cười.

RẦM!

Thân hình bé nhỏ của Linh Nhi lặn lốc trên những bậc thang dài. Thứ chất lỏng đỏ thẫm như màu chiếc áo vô tình vướng vào chân cô nhẹ nhàng rỉ ra từ tai cô. Linh Nhi chìm sâu vào giấc ngủ – nơi chỉ có những tháng ngày hạnh phúc, không còn sự chờ đợi, không còn nỗi nhớ mong, cảm giác bị dối gạt và cả sự tổn thương.

Cô để mặc cho bàn tay nào đó đỡ mình dậy. Lo lắng lay người gào thét tên cô. Một giọng nói trầm khàn nhưng cũng không kém phần dữ dội cố gắng không để Nhi thiếp đi. Nhưng không kịp nữa rồi...

7. Chương 7

Tách tách.

Tiếng truyền dịch vang lên trong phòng bệnh. Mùi thuốc sát trùng xộc vào khứu giác. Ngón tay khẽ động dậy. Mi mắt giãn giật. Vừa hé mắt nhìn đã vội nhắm tịt lại vì chưa quen tiếp xúc với ánh sáng.

Linh Nhi cựa mình. Nhìn quanh. Cô bắt gặp hình ảnh mình đang ngơ ngác trong đôi mắt nâu sẫm hun hút của một người con trai xa lạ. Duy chỉ có mùi nước hoa là rất đối thân quen.

- Nhi con! Mẹ đây! Đừng sợ! Không sao rồi!

Giọng nói thẳng thốt. Một bàn tay gấp gáp vuốt nhẹ tóc cô. Thì ra là mẹ. Chỉ có mẹ mới luôn quan trọng hoá mọi vấn đề, lúc nào cũng lo Nhi bị đau chỗ này, không thoải mái chỗ kia như vậy. Nhưng có chuyện gì thế này? Sao cô lại thấy toàn thân mỗi rã rời, đầu óc choáng váng, cánh tay chỉ chít dây dợ nổi với bao nhiêu thứ chất lỏng đang được truyền thẳng vào máu. Đang mở miệng định hỏi mẹ thì có tiếng bước chân đến gần. Là bác sĩ và bố. Người đàn ông trung niên khoác áo blouse trắng từ hỏi cô:

- Cháu tỉnh rồi à. Trong người có thấy không ổn chỗ nào không?

Linh Nhi vô thức nhìn quanh phòng rồi hỏi lại vị bác sĩ một cách ngây dại:

- Đây là đâu? Ông là ai? Sao tôi lại nằm ở đây? Và tôi là ai?

- Nhi Nhi ngoan! Đừng dọa mẹ. Có chuyện gì con cứ nói ra nhưng mẹ xin con đừng như thế! __ bà Mỹ Cầm dùng ánh mắt lo sợ nín tay Nhi van nài.

- Kìa mình, đừng quá kích động để bác sĩ kiểm tra cho con xem thể nào __ Trần Thiện Đạo cố tỏ ra bình tĩnh, kéo vợ sang một bên.

Dưới khuôn viên của bệnh viện đa khoa Mĩ Kỳ.

- Cậu đã làm gì con bé?

- Linh Nhi cũng đã không còn nhớ gì về cái quá khứ bao gồm có tôi. Chẳng phải cũng là một giải pháp rất tuyệt sao?

Bốp! Nắm tay gân guốc nhưng không kém phần mạnh mẽ – chứng tỏ sự vất vả bươn trải của người chủ gia đình dứt khoát tung trúng miệng Duy Phong.

- Thằng khốn nạn! Mày là thằng khốn! Còn nhớ hơn một năm trước, cũng chính tại nơi này mày đã hứa sẽ chăm sóc, bảo vệ không để Nhi Nhi chịu bất kì tổn thương nhỏ nào. Thế mà giờ đây chỉ vì đứa con gái tầm thường hư hỏng như Hạc Băng mà mày...mày dám!!

- Thông tin của ông cũng nhạy bén thật. Có điều ông đã đi chậm một bước vì đánh giá tôi quá thấp. Ông cho người theo dõi tôi bấy lâu nhưng không thể ngờ tôi lại dùng thủ đoạn ấy để báo thù đúng không? Là nhân quả. Ha ha. Chính là nhân quả __ Duy Phong gần giọng nhếch mép đáp trả.

- Mày nói sao? __ bàn tay đang nắm chặt của Trần Thiện Đạo bỗng run lên.

- Đó chính là báo ứng từ đời trước. Không phải tôi không có khả năng trả thù nhà họ Trần các người mà tôi muốn con gái ông phải ném trải qua nỗi đau dai dẳng trong lòng mẹ tôi bấy lâu. Chứ cái công ty bé tẹo của ông đâu xứng đáng để tôi dòm ngó.

Chiếc bóng cao lớn vững chãi tưởng chừng không sóng to gió mạnh nào đốn ngã được từ từ sụp xuống nền đất. Duy Phong đắc ý quay đi. Bầu trời thăm thẳm xa xôi đến tận cùng. Những tia nắng gắt gao cứ vô tình chiếu rọi. Nhưng chẳng kịp hong khô giọt nước chậm rãi lăn xuống vành môi đang mím chặt của người con trai lạnh lùng.

Trên tầng ba, rèm cửa của một phòng bệnh khẽ được vén lên. Ánh mắt hun hút dán chặt vào tấm lưng cô độc đang rải những bước dài giữa khoảng sân trải đầy nắng vàng.

Vị bác sĩ ban nãy trở lại cùng một đám người áo trắng. Ông ta tiến lại bảo Nhi:

- Ta cần kiểm tra lại trí nhớ và sức khỏe cho cháu __ nụ cười thân thiện kéo nhăn khoé mắt bác sĩ Quân.

- ...

- Chúng ta lại phía giường nào. Cháu mới tỉnh chắc đầu còn choáng váng cần phải nghỉ ngơi, không nên đi lại lung tung __ nói rồi ông nhẹ nhàng đỡ Linh Nhi đến bên giường bệnh.

- ...

- Ta đã nhờ các bác sĩ chuyên khoa tâm lí và thần kinh có nghiệp vụ nổi tiếng đến đây. Hi vọng sẽ giúp được cháu!

- ...

Linh Nhi vẫn dõi ánh mắt vô hồn vào khoảng không trước mặt như thể những người còn lại trong phòng đều vô hình.

- Cháu có thể trả lời một số câu hỏi của cô chứ __ một nữ bác sĩ đeo kính đang xem bệnh án bắt đầu tìm cách nói chuyện với Nhi.

- ...

- Cháu hợp tác một chút thì cô mới có thể giúp được. Cháu cũng rất muốn biết mình là ai phải không?

Linh Nhi nghiêng đầu nhìn nữ bác sĩ một cách dò xét.

- Cháu không nhớ gì trong quá khứ sao? _ bác sĩ tiếp tục hỏi.
- Không.
- Cháu không hề nhớ gì về gia đình hay những người quen thuộc? Bất kì ai?
- Không nhớ.
- Cháu cũng không biết tại sao mình phải nằm viện?
- Tôi cũng đang muốn hỏi xem mình đã gặp phải chuyện gì mà phải vào đây và băng bó đầy người như vậy.
- Thế cháu có biết tên họ của mình không?
- Không biết.
- Còn biệt danh mà người khác thường gọi cháu chẳng hạn?
- Có sao? _ Linh Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ để che dấu đôi mắt đang dần đỏ lên.
- Vậy cháu có muốn đặt câu hỏi nào cho cô không?
- Ban này, khi tỉnh dậy tôi đã có cảm giác déjà vu[1] _ Linh Nhi dùng mệnh đề khẳng định thay cho câu hỏi.
- Ồ! _ cô bác sĩ vẫn cầm cúi ghi chép bệnh án, không hề ngược lên nhìn Linh Nhi
- Tôi mệt rồi.
- Hôm nay tạm thời đến đây. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục _ cô ấy nở nụ cười tươi tạm biệt Nhi.
- Cháu nghỉ ngơi nhé! _ bác sĩ Quân ân cần kéo tấm chăn màu hồng lên bụng Linh Nhi.
- Bác sĩ Quân, con tôi sao rồi ? _ bà Mỹ Cầm cuống quýt hỏi khi thấy các bác sĩ từ phòng Linh Nhi bước ra.
- Chị bình tĩnh, cứ đi về phòng làm việc của tôi đã.

Cánh cửa gắn một tấm biển với dòng chữ được trạm khắc tinh tế: “Viện trưởng Đỗ Hồng Quân”.

Căn phòng ngăn nắp và tràn ngập ánh sáng. Nơi bậu cửa sổ bày rất nhiều chậu cây cảnh nhỏ xinh khiến cho không khí trong phòng làm việc rộng lớn càng trở nên trong lành, hoà hợp cùng thiên nhiên. Góc trái, cạnh cây hoa Đỗ Quyên hồng thắm là bức hình một người phụ nữ rất đẹp mang đôi mắt sáng sủa tựa hồ thu.

Bà Mỹ Cầm đưa tay lên che miệng khi bắt gặp đôi mắt ấy. Dù chỉ nhìn qua ảnh thôi cũng có cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Chắc hẳn chị rất ngạc nhiên _ vị bác sĩ cũng nhìn về phía tấm hình.
- Đây là....
- Là Đỗ Cẩm Quyên – đứa em gái bất hạnh của tôi.
- Rút cuộc có chuyện gì đang diễn ra thế này? Các người đang làm gì với cuộc sống của gia đình chúng tôi vậy? Các người muốn gì?! _ bà gục mặt xuống bàn tay gầy nắm chặt lấy tóc mình, hét lên.
- Xin đừng hiểu lầm. Tôi không có ý giấu giếm. Thật ra tôi cũng vừa biết chuyện qua Duy Phong. Chị biết đấy, Linh Nhi là bệnh nhân quen thuộc của tôi. Hơn một năm trước cũng chính tôi đảm nhận ca của cô bé. Với đạo đức nghề nghiệp và cả tư cách là bác ruột của Duy Phong, tôi cũng nên chịu một phần trách nhiệm.
- Chuyện quá khứ tôi không còn tâm trạng để nhắc lại. Cũng không có ý muốn bóc mẽ những thứ vốn phải chìm sâu vào quên lãng. Bây giờ tôi chỉ quan tâm đến bệnh tình của con gái mình. Mong anh thông cảm!
- Vâng. Có lẽ giờ không phải lúc thích hợp. Đợi Linh Nhi khỏi bệnh chúng ta sẽ nói lại về chuyện này để giải quyết dứt điểm ân oán bao năm giữa hai nhà.

[1] Déjà vu: cảm giác đã từng gặp.

8. Chương 8

Cút ra ngoài! _ tiếng hét chói tai vang lên từ phòng bệnh 108 tầng 3 của bệnh viện Mĩ Kỳ.

- Tiêm thuốc an thần _ giọng nói điềm tĩnh của viện trưởng Hồng Quân.

- CÚTTTTTTTT! Đừng động vào tôi! AAAAAAAAAA!

Linh Nhi chống trả điên cuồng. Cô ném tất cả những gì có thể với được trong tầm tay vào đám người đang cố gắng kìm kẹp mình.

Choang! Chiếc bình hoa đầu giường bệnh vỡ tan thành trăm ngàn mảnh thủy tinh lonh lanh dưới ánh nắng rực rỡ từ cửa sổ in lên nền đất. Linh Nhi nhảy xuống giường, nhanh tay cầm một mảnh vỡ đang phát ra tia sáng đẹp mắt dưới sàn dùng lực ấn vào cổ tay:

- Các người còn tiến lại tôi sẽ chết cho xem!

- Nhi Nhi, đừng kích động. Có gì từ từ nói. Cháu muốn ra viện phải không? Được! Ta đích thân đi làm thủ tục cho cháu _ vừa nói bác sĩ Quân vừa nhẹ nhàng nhắc miếng thủy tinh rớm máu khỏi bàn tay nhỏ bé của cô.

Những bác sĩ khác lựa đúng thời điểm Linh Nhi mất cảnh giác bèn tiến lại giữ chặt người và tiêm cho cô liều thuốc an thần. Linh Nhi dần lịm đi. Trước khi chìm vào giấc ngủ cô còn khẽ nói với bác sĩ Quân bằng chất giọng hồn dỗi trẻ thơ: “Ông lừa tôi!”.

Thời gian qua, ngoài những lúc bị cưỡng bức phải chìm sâu vào giấc ngủ tưởng như kéo dài vô tận bởi thuốc an thần, Linh Nhi chỉ cảm lạnh trong phòng bệnh đối diện cùng bốn bức tường lạnh lẽo. Đối với cô, hôm nay hay ngày mai cũng đều giống hết với ngày những ngày hôm trước và trước nữa mà thôi. Điều là tổng rất nhiều rất nhiều thuốc và chất dinh dưỡng vào cơ thể. Đôi tay gầy guộc của Linh Nhi chỉ chít vết kim châm, tím đen lại từng khoảng vì những lần “lên cơn” cô lại giật tung ống truyền dịch gào thét đòi ra viện và lần nào khi lấy ven cô cũng ra sức kháng cự, quấy đạp khiến các y tá hết tìm ven ở tay trái lại chuyển sang tay phải, thậm chí phải tiêm cả vào hai bàn chân.

Ngày nào phòng bệnh của Nhi cũng lấp đầy tiếng nước nở của mẹ và đợt thở dài nào nề từ bố. Nhưng cô đã sớm không còn cảm nhận được những điều đau lòng như thế.

Cuối tuần, Minh Minh thường mang đến cho căn phòng của cô một luồng không khí tràn đầy sức sống, tươi vui bởi các loại hoa. Con bạn luôn miệng giảng giải nào là ý nghĩa của ngôn ngữ loài hoa, nào là số hoa thể này mang lời nhắn nhủ gì, số hoa thể kia kèm theo ước hẹn ra sao... Đôi khi Minh Minh còn mang cả laptop đến khoe với Nhi vài truyện ngắn của nó đã được đăng lên những “hội đang hot” trên facebook và cho cô xem thông tin, ảnh hay nghe những bài hát mới của các oppa đẹp trai bên Hàn. Nó vẫn nhai đi nhai lại rằng: “Nếu cậu cứ mãi ở trong căn phòng ngột ngạt này, không sớm thì muộn cũng sẽ thành con cóc không bắt kịp thời đại thôi!”. Và cuối buổi “thuyết trình” dài dặc Minh Minh chẳng bao giờ quên làm mặt nghiêm trọng đe dọa Nhi: “Tuần sau mình quay lại mà còn thấy cậu vẫn cố chấp diễn vai búp bê vô tri thể này thì khỏi bạn bè gì nhé!”. Nhưng đáp lại sự nhiệt tình đáng kinh ngạc của con bạn thân Linh Nhi vẫn chỉ dùng mãi sự biểu cảm vô thức đến lạnh lùng.

Còn Tony, sau ngày Duy Phong rời khỏi bệnh viện thì ngoài giờ học bắt buộc trên lớp, hầu như cậu luôn túc trực bên cạnh Linh Nhi. Tony có thể kiên nhẫn ngồi hàng giờ chỉ để chờ xem Nhi cần gì, đợi xem cô cảm thấy khó chịu chỗ nào và nhất là những khi cô “phát bệnh” cậu là người duy nhất dám bắt chấp tất cả giữ chặt cô trong vòng tay rồi dùng lời lẽ dịu dàng như kẹo ngọt dỗ dành đến khi cô chịu ngủ yên mà không cần viện đến thuốc an thần.

Mỗi sáng, Tony đều dậy từ rất sớm tự tay chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng mang đến cho Linh Nhi. Cậu không tiếc thời gian bày đủ trò chỉ để Nhi đồng ý nếm một thìa canh hầm hay một miếng hoa quả bé xíu nào. Vì cô mà lần đầu tiên Tony đau đầu lên mạng mày mò tìm công thức nấu nướng, tất tả theo dõi Trương quân

gia đi chợ chọn nguyên liệu. Cũng là lần đầu tiên cậu biết đến sự vất vả, mệt nhọc khi đứng trong bếp hì hục xào nấu chuẩn bị bữa cơm ột người.

Nhưng dù mười đầu ngón tay có bị quần chặt urgo, môi lưỡi có tấy bỏng hay mất đi vị giác vì nếm thử đồ ăn, mồ hôi nhễ nhại và dầu mỡ văng vắt có làm mất đi mùi nước hoa quyến rũ đi nữa Tony cũng vui vẻ chấp nhận. Chỉ cần hôm đó Linh Nhi chịu ăn một chút là được. Vậy mà Linh Nhi nhẫn tâm bỏ qua mọi sự kiên trì, cố gắng của Tony. Mặc cho cậu chính là người luôn ở bên ru cô chìm vào giấc ngủ mỗi tối, chính vòng tay của cậu mang lại hơi ấm cho cô vào những sáng se lạnh của trời cuối thu, chính nụ cười mặc định vào ban ngày của cậu đem chút xúc cảm rót vào tim cô, và chính hơi thở nặng nề khê trút vào ban đêm mà cô vô tình cảm nhận cũng là của Tony Thụy Vũ. Thì cô vẫn vô thức nhìn vào khoảng không mặc cho bên cạnh mình có là ai, có quan tâm và yêu thương mình nhiều ra sao!

* *

*

Một buổi sáng đầu đông với từng đợt gió thổi mang theo cái lạnh thấu tận tim.

Tony ngồi bệt dưới thảm cỏ xanh ẩm ướt, chậm rãi đọc cho Linh Nhi nghe cuốn sách mà ngày trước cô thích nhất “Nếu em thấy anh bây giờ”.

Thân hình nhỏ nhoei bé bỏng của Nhi được bao bọc trong chiếc áo lông màu tro xám to sụ của Tony. Mái tóc sớm nay còn được búi gọn gàng bởi bàn tay Tony khéo léo giờ đã loà xoà, tung bay đầu hàng những cơn gió tinh nghịch. Cô ngồi trên xe lăn đôi đôi mắt vô thần về đường ranh giới monh manh giữa trời đất.

Bệnh viện đa khoa Mĩ Kỳ vốn giữ được sự yên tĩnh cách biệt với thế giới bên ngoài là do nằm độc lập trên một quả đồi cách trung tâm thành phố khá xa. Từ đây, phóng tầm mắt ra xung quanh sẽ chỉ bắt gặp những hàng cây cổ thụ sừng sững đang thì thầm trò chuyện với nhau hay cũng có thể chúng đang ngân nga giai điệu nào đó mà ta không thể biết.

Không gian tĩnh lặng và xanh ngắt đến nao lòng. Trên cao, bầu trời lười biếng nhả xuống vài hạt nắng nhạt màu. Mọi vật vào mùa đông dường như đều có thú vui ngủ nướng. Từng đám mây mỏng nhẹ vất ngang như những que kẹo bông bị tạt bay trước gió lớn. Khung cảnh ảm đạm và chẳng biểu lộ điều gì.

Nhưng Linh Nhi có vẻ thích sự trầm lặng đó. Tony để ý sau mỗi lần cậu đẩy xe lăn cho Nhi đi dạo về cô đều ngoan ngoãn chịu ăn thêm vài thìa cơm và nhất là không thường xuyên “lên cơn” như hồi mới nhập viện.

Ngày ngày Tony kiên nhẫn dắt Linh Nhi xuống sân tắm nắng. Mọi người trong viện cũng đã quen với hình ảnh một cậu nhóc có gương mặt thiên thần đẩy xe lăn cho cô bé yếu ớt mắc chứng trầm cảm dưới khuôn viên bệnh viện mỗi sáng. Cậu bé ấy hằng ngày đều tìm những câu chuyện cười thật thú vị để kể cho cô nghe. Không ít lần cậu quá nhập tâm vào nhân vật trong truyện đến mức chân tay khua khoáng loạn xạ, trông rất buồn cười.

Những bệnh nhân khác sau khi nhìn thấy Tony cũng đều nểng đi dạo dưới sân hơn. Từ những cụ già khó tính đến những ông bác, bà cô ghét nhất phải bỏ bê công việc chỉ để nằm lì trong viện và cả những em nhỏ luôn mè nheo được về nhà giờ đây đều không có ý định xuất viện nữa. Họ dần nhận ra cuộc sống này còn biết bao niềm hạnh phúc thật giản đơn mà ta đã vô tình lãng quên khi nghe những mẩu truyện Tony kể vào mỗi sớm mai. Họ tìm thấy những nụ cười hồn nhiên đúng nghĩa mà không mang bất kì sự toan tính vật chất khi trông thấy Tony vui vẻ ngồi “nói chuyện” hàng giờ với một Linh Nhi như thể cậu đang bàn luận về điều gì đó rất thú vị chứ không phải đang độc thoại trước một cô bé trầm cảm vậy.

Nhưng hôm nay trời trở trời giữa không gian rộng lớn ấy chỉ có Tony và Linh Nhi. Phải rồi, khi mà đợt rét đầu mùa đang ồ ạt tràn về đến mức mặt trời cũng lười biếng say ngủ thì còn ai nhớ đến việc xuống sân tắm nắng?! Có điều sớm nay lúc tựa mình trên giường, Tony theo phản xạ quờ tay sang bên kiểm tra xem Linh Nhi còn nằm cạnh không bởi chẳng ít lần nửa đêm bật dậy cậu đã phát hoảng chạy khắp bệnh viện để tìm cô.

Lập tức mở mắt. Tung chăn. Nhảy khỏi giường. Đó là những hành động Tony từng phải lặp đi lặp lại biết bao lần.

Bàn chân vừa chạm đất, chưa kịp đạp cửa chạy ra khỏi phòng bệnh đã bị hình ảnh Linh Nhi đang ngồi bó gối bên cửa sổ níu lại. Tony thở phào chạy đến bên cô. Vuốt lại những sợi tóc ngang bướng và bắt chúng trở về đúng vị trí. Linh Nhi tuyệt nhiên không phản ứng lại. Cô vẫn chăm chú ngắm nhìn cánh cổng bệnh viện giờ vẫn đóng im lìm như chờ đợi một người sắp đến.

- Sao hôm nay dậy sớm vậy? Trời lạnh lắm! Vào trong mặc áo, cẩn thận không bị cảm đó Nhi __ Tony vừa nói vừa nhẹ nhàng đỡ cô xuống.

- Tắm nắng!

Đây chính là câu nói Tony được nghe Linh Nhi nói nhiều nhất trong hai tháng nay. Dường như cô không hề có ý thức về thời tiết. Dù ngày mưa xối xả, nắng chói chang hay bão giông ngập trời thì sáng nào đúng 7 giờ Linh Nhi đều đòi Tony đẩy xe cho đi tắm nắng.

- Nhi Nhi, gió mùa về rồi nên từ bây giờ chúng ta sẽ không đi tắm nắng nữa. Ở trong phòng xem hoạt hình ha Nhi.

- Tắm nắng! __ Linh Nhi vô cảm nhắc lại.

- Nhi ngoan, nghe lời rồi Tony mua kẹo cho được không? __ Tony cương nện cô như đang dỗ dành đứa trẻ lên ba.

- Tắm nắng!

- Nhi mà cứ thế này, Tony nghỉ chơi với Nhi luôn đó. Tony sẽ không đến thăm Nhi nữa. Mặc kệ Nhi bị đám “quì áo trắng[1]” bắt uống bao nhiêu thuốc luôn. Hứ!

- Tắm nắng __ Linh Nhi nói bằng giọng kiên quyết như để thông báo cho Tony biết cô sẽ tự xuống sân rồi tiến thẳng ra cửa.

- Thôi thôi! Tony sợ Nhi rồi! Ừ thì tắm nắng __ vừa nói cậu vừa giơ hai tay lên rồi khẽ thở dài.

Sau một hồi cố ý đánh lạc hướng Linh Nhi bằng cách bắt cô ăn sáng, mặc áo ấm, chải chuốt v.v không thành Tony đành đau khổ toàn tâm toàn ý chịu thua đẩy xe cho Nhi xuống sân.

Tony ghé đầu vào chân Linh Nhi, nhẩn nại lật giở từng trang truyện. Thật ra trước đây Tony chỉ thích đọc truyện tranh vì cậu cho rằng, lũ con gái suốt suốt mới có thể ngấu nghiến những cuốn truyện chữ dày cộm hàng giờ liền mà chỉ liếc qua thôi đã thấy buồn ngủ. Nhưng từ lúc biết truyện “Nếu em thấy anh bây giờ” Tony đã hoàn toàn thay đổi thái độ. Cậu rất thích cái thể giới “Tín phai” của Ivan và cách nói ngược đặc trưng mà Linh Nhi học được từ nhân vật này. Lần đầu tiên, Tony chăm chú đọc hết một cuốn truyện mà không ngáp ngáp ngáp dài và cậu nhận ra có những quyển tiểu thuyết cũng rất buồn cười, thú vị và sâu sắc chứ không “nhoet hất” như cậu vẫn nghĩ. Đang mải mê với những câu chữ trong từng trang giấy nên Tony đã không nghe thấy tiếng chạy gấp gáp, của người vẫn thường luôn miệng kêu Nhi là bạn tốt, đang đến rất gần.

Dương Hạc Băng tắt tả chạy đến ngồi sụp xuống trước xe lăn của Nhi. Cô bạn đưa cánh tay sức mùi Lacoste hồng, vuốt nhẹ nơi gò má Linh Nhi:

- Nhi à. Băng xin lỗi! Băng xin lỗi! __ thoáng chốc khuôn mặt được tô vẽ kĩ càng bởi lớp phấn son dày đã lấm lem nước mắt.

- Tránh ra chút đi! Đừng làm Nhi Nhi sợ! __ Tony hất mạnh tay Hạc Băng khỏi người Nhi.

- Mình...mình không có ý gì đâu. Chỉ muốn đến thăm Nhi một chút thôi. Tại Duy Phong không inh biết tên bệnh viện nên giờ mới đến được. Nhi đừng giận nha __ đôi mắt to tròn sẫm ánh nhìn Linh Nhi khẩn nài.

- Ha! Cô đúng là có tố chất làm diễn viên đó. Đáng khâm phục nha! Nhưng cô tìm nhầm đất diễn rồi. Ở đây không ai muốn cô đến khóc thuê. Linh Nhi bị mất trí cô cũng biết chứ? Tốt nhất các người cứ vui vẻ, hạnh phúc bên nhau đi. Đừng tới đây gọi lên những kí ức buồn thỉu cho cô ấy! __ nói rồi Tony liền đẩy xe lăn cho Nhi trở lại khu điều trị đặc biệt.

“Coi như chưa thấy gì. Mình lên phòng xem Tom & Jerry nàoooo” __ Tony thích thú nói.

Cánh cửa thang máy đang khép dần bỗng bị một bàn tay chặn lại. Hai bên cửa từ từ kéo ra. Khóe môi Linh Nhi nhẹ cong lên một cung độ nhỏ mà phải để ý kĩ lắm mới biết được đó là nụ cười.

- Lâu rồi không gặp.

- Tôi đã nói cậu đừng có đến làm phiền...

- Bạn cùng lớp nằm viện, có thể không đến thăm sao? — Duy Phong không để Tony kịp nói hết câu rồi thản nhiên nắm tay Hạc Băng bước vào thang máy.

Không khí trong chiếc hộp bé xíu vốn ngột ngạt nay càng nặng nề hơn. Bốn con người với bốn biểu cảm khác nhau và theo đuổi bốn suy nghĩ cũng chẳng hề giống nhau. “TING” tiếng báo thang máy đã lên đến tầng ba. Tony nhanh tay đẩy xe lăn qua mặt Duy Phong và Hạc Băng.

- Không định cho chúng tôi thăm bệnh nhân thật à. Cô Tuệ Trân cử tôi và Băng Băng đại diện cho cả lớp đi thăm Trần Linh Nhi, cậu nên hợp tác mới phải — Duy Phong nở nụ cười nửa miệng cổ hữu rồi khẽ đặt tay lên vai Tony.

- Ra chỗ khác nói chuyện — Tony túm cổ áo sơmi của Duy Phong định kéo đi.

- Để sau. Chúng tôi cũng sắp phải đi — nói rồi Phong nhẹ nhàng vuốt lại chiếc cổ áo vốn được là lượt kĩ càng.

- Tối nay, chỗ cũ — Tony ghé sát vào tai Phong nhả mạnh.

- Băng Băng, sao còn đứng thừ người ra vậy? — Duy Phong siết chặt tay Hạc Băng — Mau mang hoa quả và bánh kẹo đến cho Linh Nhi đi em.

- À...vâng — Hạc Băng như giật mình tỉnh lại tiến đến bên giường bệnh.

Cô ta nhẹ nâng bàn tay gầy guộc của Linh Nhi lên, bắt đầu diễn bài xốt xa:

- Nhi ốm đi nhiều quá! Không chịu ăn uống đầy đủ phải không nè — một giọt nước nóng hổi màu đen thẫm nhanh qua ống tay áo bệnh nhân.

- ...

- Nhi không nhớ ra Băng hả. Không sao. Không nhớ thì coi như chúng ta làm quen lại nhé. Chịu không — Hạc Băng cười cười trông mới trăn thành làm sao.

- Tên gì? — Nhi hỏi mà không buồn cúi nhìn khuôn mặt tèm lem bởi nước mắt và thứ mascara rề rề.

- Hi hi vậy là Nhi đồng ý rồi nhé — cô ta lắc lắc cánh tay Linh Nhi như thể vui mừng lắm — Mình là Hạc Băng. Dương Hạc Băng.

- Con hạc đóng băng?

Tony phì cười, vỗ tay khen ngợi:

- Đúng rồi đó Nhi Nhi. Là con hạc xấu xí cố tình đóng băng mọi cảm xúc nên luôn phải đóng vai ăn mày tình thương trước mặt mọi người.

- Sao cũng được. Chỉ cần Nhi nhớ là Băng vui rồi. Hi hi.

Cuộc nói chuyện cứ diễn ra theo chiều hướng một người càng cố vui vẻ thì người kia càng “ngây thơ” châm chọc nhiều hơn được một lúc như thế thì Duy Phong nói có việc phải đi, hẹn hôm khác sẽ lại đến thăm.

Sau khi tổng tiền được hai kẻ phiền phức ra khỏi phòng, Tony quay lại phụng phịu định trách Linh Nhi thường ngày chẳng chịu nói nghe ai nói chuyện mà hôm nay bỗng đối đáp với Hạc Băng nhiều đến thế. Nhưng chợt giật mình sợ hãi, suýt rơi tim khi thấy Nhi đang mở ngăn kéo rút ra con dao gọt hoa quả sắc lẹm của mẹ để quên. Tony vốn định khi nào về chuẩn bị đồ ăn cho Nhi sẽ mang qua trả nên đành giấu tạm vào ngăn kéo bàn. Ai ngờ Linh Nhi lại lần mò ra. Cậu hốt hoảng chạy đến giật con dao từ tay Nhi:

- Tony dặn Nhi không được nghịch ngợm lung tung mà! Nhỡ bị đứt tay thì phải làm sao?

Linh Nhi không đáp mà chỉ nhẹ nhàng với hộp giấy ăn trên bàn khẽ lau những giọt mồ hôi ướt mẫm vì lo sợ cho Tony. Cậu thở dài rồi đột nhiên ôm chầm lấy thân hình mảnh mai trước mặt, thì thầm vào tai cô:

- Từ giờ...hãy ngoan ngoãn nghe lời, được không Nhi? Chỉ cần Nhi không làm việc tổn hại đến bản thân thì chuyện gì Tony cũng chấp thuận _ vòng tay Tony nhẹ siết khiến thân thể Nhi nép sát vào mình hơn nữa.

- Không sao _ Linh Nhi vỗ vỗ vào lưng Tony như an ủi đứa trẻ nhỏ trong cơn sợ hãi _ Không sao rồi.

- Nhi à, không có em...không có em, anh biết sống thế nào đây? _ Tony thì thầm thật khẽ như để chính mình nghe.

Ánh nắng đầu đông hiem hoi mạnh mẽ vượt qua tầng tầng lớp lớp mây cao rọi qua ô cửa sổ, hắt lên khuôn mặt Nhi làm hạt nước đọng lại ở khoé mi cô trở nên long lanh, diệu kì hơn bao giờ hết.

- Gọt táo _ Nhi đáp gọn lỏn như để giải thích về hành động cầm dao ban nãy.

- Hey hey. Lần sau muốn ăn thì nói một tiếng. Tự nhiên giờ giờ con dao ngấm nghĩa làm người ta sợ muốn chết _ Tony lấy lại giọng nói trẻ con nghịch ngợm rồi nới lỏng vòng tay giải thoát cho Nhi.

Thận trọng gỡ chiếc nơ buộc trên lẳng hoa quả, Linh Nhi lấy ra trái táo căng mọng chín đỏ nhất.

- Tony gọt táo cho Nhi ha.

Linh Nhi kiên quyết lắc đầu, giờ tay đòi lấy con dao.

- Không được! Để Tony gọt cho. Nhi ngồi xem thôi nhé.

Nhi vẫn chậm rãi lắc đầu.

- Tony cầm tay dạy Nhi gọt táo vậy.

Cô vẫn nhẫn nại giờ tay đòi Tony đưa dao.

- Haizzzzz. Nhi hứa sẽ không làm đứt tay đi. Chỉ cần tay Nhi xuất hiện một vết xước bé xíu xiu nào thì đừng hòng đòi hỏi gì nữa!

Linh Nhi mỉm cười, gật đầu mạnh.

Tony nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ đang nhanh nhẹn xoay vần quả táo. Mỗi vòng xoay, lớp vỏ táo lại thêm dài ra và không hề bị đứt. Dù vậy lòng bàn tay Tony vẫn không ngừng rịn mồ hôi.

Cuối cùng, Linh Nhi cũng bổ táo thành công. Tony trút tiếng thở phào, mừng rỡ tịch thu lại con dao nhỏ. Nhi mỉm cười, nhắc một miếng táo từ đĩa đưa tới gần miệng Tony. Cậu ngần ngại rút đầu lại rồi đưa tay đỡ lấy. Nhưng Linh Nhi ngang bướng lắc đầu, giờ miếng táo sát miệng Tony lần nữa. Tony đành há miệng ăn luôn cả miếng to.

Vị táo man mát, ngọt lịm chạm đến đầu lưỡi. Linh Nhi nhướn mày chăm chú nhìn như muốn hỏi “Có ngon không?”.

- Tony chưa bao giờ được ăn món gì ngon đến thế! Không phải vì “hạc đóng băng” biết chọn hoa quả mà là táo Nhi gọt nên mới có vị tuyệt vời như vậy!

Linh Nhi khẽ lườm Tony rồi cười thành tiếng.

- Thật mà. Không phải nịnh đầm đâu. A! Chết lộ bài rồi _ Tony làm vẻ mặt xấu hổ vì lỡ miệng khiến Linh Nhi càng cười to hơn.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười của hai người. Trong giây phút hạnh phúc ấy, Tony đã thầm ước giá như mình và Nhi Nhi có thể mãi vui vẻ bên nhau.

[1] Âm chỉ bác sĩ và ý tá nói chung.

9. Chương 9

9h tối.

Paradise Bar.

Trên sân khấu một chàng trai đeo kính, mặc sơmi đen, đang ôm cây guitar chơi bài “Unbreak my heart”.

Giai điệu da diết thấm sâu vào lòng người. Bản nhạc không lời được thể hiện qua những ngón tay thuần dãi điêu luyện của chàng trai dường như càng náo nức, dồn dập hơn. Thời gian ngưng đọng. Mọi người trong quán bar đều quên cả việc hít thở, đắm chìm trong từng nốt nhạc.

Trong góc khuất bên trái, cạnh cửa sổ, một cô bé xinh đẹp với chiếc váy hồng phấn bó sát gợi cảm tôn lên thân hình thiếu nữ, mái tóc búi cao theo kiểu thời thượng, làn môi đỏ tô trát kĩ như thể cô muốn dấu kín tất cả những nỗi niềm của mình sau lớp son ấy. Cô bé giơ một ngón tay lên gọi người phục vụ đến gần rồi thì thầm điều gì đó. Anh chàng phục vụ bị hơi thở ấm áp mang theo mùi Chloe’ thanh khiết của cô phả vào hờm tai khiến đầu óc bỗng trống rỗng, chân tay trở nên lóng ngóng, chỉ biết khẽ gật đầu và lập tức đứng lên hạ chiếc rèm dính kim sa để tránh những người còn lại trong quán có thể nhìn thấy cô.

Cô bé mỉm cười hài lòng rồi nhẹ nhàng đặt một tờ tiền vào quyển menu, đưa lại cho anh chàng phục vụ đang chờ dẫn ngắm mình.

Phía quầy bar, Duy Phong rít từng hơi thuốc dài rồi phả vào không khí một cách mệt mỏi. Cậu bạn bartender[1] đẩy thêm một ly Whiskey vàng óng đến trước mặt anh và nhắc lại lần thứ mười trong cùng một tối: “Đừng uống nhiều quá!”. Duy Phong nhếch mép: “Yên tâm em không say. Mà có say cũng tốt. Say thì sẽ không còn nhớ gì nữa”.

- Cậu là đồ con bò hủ? _ giọng nói châm chọc vang lên kèm theo tràng cười mỉa mai.
- Whiskey hay cocktail? _ Duy Phong hỏi mà không cần quay lại.
- Cho em thêm một ly _ Tony nháy mắt với bartender rồi quay sang Duy Phong _ Càng uống càng tỉnh đúng không?
- Vẫn là cậu hiểu tôi nhất _ Duy Phong giơ tay định đâm vào vai Tony.
- Có điều chúng ta không còn là anh em tốt nữa _ Tony giữ chặt nắm tay của Phong rồi thở dài.
- Vì Linh Nhi?
- Chuyện cậu đột nhiên làm tổn thương cô ấy tôi dĩ nhiên không hiểu. Nhưng cũng không có tư cách trách cậu. Bởi...tôi đã gián tiếp hại Linh Nhi _ Tony lắc qua lắc lại ly Whiskey rồi uống một hơi.
- Ngay từ đầu, cậu đã không hề biết kế hoạch của tôi là gì. Lý do tôi làm như vậy là xuất phát từ đâu. Nên không cần quá áy náy. Mà cậu thực sự nghĩ tôi đã hại Nhi sao, người anh em tốt?
- Ý cậu là? _ Tony nhìn thẳng vào Duy Phong hỏi lại.
- Đã thổ lộ tình cảm với cô ấy chưa? _ Phong cười cười rút nốt điếu thuốc cuối cùng trong bao đưa lên miệng.

BỐP!

Duy Phong ngã từ trên ghế xoay xuống sàn. Tony hung hăng tiến đến túm cổ áo anh đâm thêm phát nữa. Phong chỉ nhếch mép cười: “Linh Nhi rất nhạy cảm nên cậu không cần nói ra tự cô ấy cũng có thể cảm nhận. Đừng tỏ ra quá quan tâm, chăm sóc vì cô ấy sợ cảm giác mang ơn người khác. Bản chất Linh Nhi luôn thích cho nhiều hơn nhận nên cậu chỉ cần âm thầm đi sau giải quyết khó khăn giúp cô ấy. Nếu không, có ngày Nhi sẽ trốn chạy khỏi tình yêu cao thượng của cậu”.

“Im miệng! Cậu đang lên mặt dạy tôi cách để yêu thương Linh Nhi đấy à? Cậu coi cô ấy là con rối, là món đồ chơi để cậu thích thì yêu chiều, chán thì đá qua cho anh em tốt của mình sao?”. Tony vừa gần từng chữ vừa đâm liên tiếp vào mặt Duy Phong.

“Cứ đánh thỏa thích đi. Xem như cậu trả thù giúp Nhi”. Nói rồi Phong nằm im dưới sàn mặc cho Tony xả giận không chút né tránh.

Tony thở dốc sau một hồi đánh đấm túi bụi. Cậu đứng dậy khỏi người Duy Phong rồi chìa bàn tay đỡ anh ngồi lại lên ghế. Đập mạnh xuống bàn, tức giận:

- Sao không đánh trả? Cậu có chút tư chất đàn ông nào không vậy? Chẳng hứng thú gì hết. Thật chán quá đi.

- Có tư chất mới nằm yên cho cậu đánh. Nhưng hãy nhớ, từ giờ phải chăm sóc Linh Nhi thật tốt! Nếu không tôi sẽ bắt cậu chịu đòn gấp mười lần thế này — Duy Phong vừa nói vừa ra hiệu cho bartender lấy thêm rượu.

- Anh thật khôn lỏi! Hồi bé thấy hai đứa em đánh nhau đã chẳng thèm can ngăn, chỉ đứng ngoài xem như trò vui. Đến hôm nay cũng không thay đổi thói quen xấu này — Tony đâm vào vai cậu bartender trách.

- Hai đứa nên cảm ơn vì anh đã đứng ra nhờ mọi người để yên cho chúng mày giải quyết với nhau mới phải. Mà từ bé, đây là lần đầu tiên Tony đánh thắng Duy Phong nhỉ. Tự hào nhé, chú em — cậu bartender nói xong liền quay đi mặc cho Tony tức tối.

Duy Phong xoay nhẹ chiếc ly khiến viên đá tròn xoe va vào thủy tinh tạo nên những tiếng động vui tai.

- Cậu không muốn biết tại sao tôi lại chọn cách tổn thương Nhi Nhi sao?

- Tôi thừa hiểu trong chuyện này cậu cũng đâu vui về gì mà đã không vui thì không nên nhắc lại.

- Cậu có nghĩ tôi là một thằng tồi, một thằng khốn nạn không? — Duy Phong lại dùng nụ cười nửa miệng quấy rầy mỗi khi tự châm chích bản thân.

- Có — Tony quay sang nhìn Duy Phong rồi nói tiếp — nhưng tôi lại chính là anh em tốt của thằng khốn nạn ấy.

- Haha tôi cũng không phải thằng khốn tầm thường nhỉ. Người anh em, để tôi kể cho cậu nghe về cái gia đình bất hạnh của tôi nhé — giọng nói Duy Phong phẳng phất dư vị đau đớn tột cùng — Có biết mẹ tôi chết thế nào không, Tony? Một cái chết rất đau đớn và nhục nhã. Cả đời bà phải sống trong tủi hờn căm lạng đến khi chết cũng không được nhẹ nhàng, thanh thản. Hôm ở sân bóng về cậu có tưởng tượng nổi tôi đã phải chứng kiến điều gì không. Tất nhiên là không rồi, làm sao cậu có thể nghĩ ra được chứ. Vừa mở cửa bước vào đã nhìn thấy thân thể mẹ — người mẹ mà tôi chưa làm được gì ngoài việc mang thêm gánh nặng cho bà — trần truồng dưới sàn nhà lạnh lẽo của thư phòng. Mười mấy con người, từ lớn đến bé trong nhà đều giương mắt đứng đó nhìn mẹ nằm co ro ở đấy. Họ dành cho người mẹ đáng thương của tôi vài lít nước mắt vô dụng thay vì mang cho bà một tấm chăn, như thể bọn chúng cố tình để mẹ nằm đấy cho tôi biết rằng bà vừa bị Âu Dương Hoa cưỡng bức vậy. Thật nực cười và đáng kinh tởm phải không, người anh em? — Duy Phong cười lớn nhưng vẫn không ngăn nổi dòng nước mắt liên tục tuôn trào.

- Cứ suy nghĩ một cách tích cực rằng cái chết chính là sự giải thoát cho cuộc đời bế tắc và khốn khổ của mẹ cậu — Tony đập đập lên nắm tay đang siết chặt đến nổi trắng bệch của Duy Phong.

- Nhưng sự giải thoát ấy quá đau đớn! Cậu không hiểu cảm giác khi nhìn thấy thân hình loã lồ bầm tím và rớm máu do bị cấu xé, đánh đập thậm chí hằn cả những vết dây trói của mẹ là thế nào đâu. Ha ha nó giống như muốn phát điên! Muốn hủy hoại tất cả mọi thứ xung quanh và những người thân yêu của mình cũng không ngoại lệ vậy. Tôi căm hận Âu Dương Hoa! — đôi mắt Duy Phong rực lên sự thù ghét, bàn tay bóp chặt ly rượu như thể nó sẽ vỡ tan trong giây lát.

- Trời có mắt, sau này nhất định ông ta sẽ phải trả giá. Làm ra nhiều việc ác độc, lừa dối nhiều người chỉ hòng mưu lợi cho bản thân rồi cũng chẳng có kết cục tốt đẹp.

- Trời có mắt? Có mắt sao? Ha ha ha nói cho có lý chút đi Tony. Nếu trời có mắt mẹ tôi có phải chịu đựng từng ấy năm rồi ra đi như vậy không? Nếu trời có mắt thì tôi và Linh Nhi có nên gặp nhau trong hoàn cảnh trở trêu như vậy không? À đúng rồi. Tôi quên chưa cho cậu biết phần quan trọng nhất của câu chuyện nhỉ — Duy Phong bung tay ra chiều đắc ý — Có biết mẹ tôi đến lúc chết vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay cái gì

không? Là một bức ảnh. Bức ảnh chụp chung giữa người cha đáng kính của tôi với Hoàng Mỹ Cẩm – người mẹ giống Linh Nhi, con gái mình như đúc đó – Duy Phong nói khẽ vào tai Tony rồi cười man dại.

* *

*

- Con chào bác. Nhi thế nào rồi ạ?

Vừa tan học Tony đã hớt hải phóng xe đến nhà Linh Nhi.

- Con đến rồi à. Nhi...nó vẫn nhốt mình trong phòng không chịu tiếp xúc với ai. Thức ăn bác mang lên để trước cửa phòng nó cũng chỉ động đến một chút. Chắc con bé phải đau khổ nhiều lắm mới trở nên u uất, trầm cảm và tránh mặt cả bác với bố nó thế này. Bác thực sự là một người mẹ tồi! Thấy Nhi Nhi ra nông nỗi này bác cũng không biết phải làm gì ngoài việc giương mắt đứng nhìn nó dần đi vào ngõ cụt, con à. Nó mà có mệnh hệ nào chắc bác cũng không thiết sống nữa.

Bà Mỹ Cẩm ngồi bệt xuống sàn nhà, gục mặt vào đôi bàn tay gầy, che dấu đôi mắt tuyệt vọng nào nề vốn đã cạn khô đi dòng lệ từ lâu. Còn gì xót xa hơn khi thấy đứa con gái nhỏ của mình đau đớn, bị lụy vì tình yêu mà chẳng thể chạy đến kéo nó thoát khỏi cái miệng hố đen ngòm của vết sẹo tâm lý đang dần nuốt gọn thân hình mỏng manh. Bà cũng không làm cách nào chữa mắng, rửa xả, bắt kẻ đã để cho Linh Nhi một mình gánh chịu nỗi hận thù vốn chẳng phải do cô gây nên, phải nhận lỗi. Đường như bà không có tư cách ấy. Mọi bi kịch đang giáng xuống Linh Nhi và gia đình này, bà cũng có một phần trách nhiệm. À không! Toàn bộ nguyên nhân là ở bà. Do sự bông bột, nông nổi của tuổi trẻ, do một phút không tỉnh táo, xao xuyến, yếu lòng Mỹ Cẩm đã gieo nên báo ứng để rồi giờ đây người bị trừng phạt không phải bà mà lại chính là Linh Nhi – đứa con gái tội nghiệp bà hết mực thương yêu. Là ông trời quá tàn nhẫn hay tội lỗi bà gây nên quá lớn đến cả trời xanh cũng không cách nào thứ tha?!

- Bác đừng tự trách mình. Dù trước đây đã xảy ra bất cứ chuyện gì, con vẫn mong mọi người hãy bỏ qua và cố gắng đối xử với nhau thật tốt để hoá giải thù hận. Đừng để sự hi sinh của Linh Nhi và nhất là của dì Cẩm Quyên trở thành điều vô nghĩa – Tony ôm nhẹ lấy bà Mỹ Cẩm, cứ thế để bà tựa vào vai mình mà khóc cho nỗi buồn và sự hối hận bao năm cũng theo dòng nước mắt còn ứ đọng, trôi dần ra khe mi.

Nở nụ cười khểnh đáng yêu đúng lúc lên tới cửa phòng Linh Nhi. Tony đặt khay thức ăn nhẹ xuống và ngồi tựa lưng vào cánh cửa gỗ sơn màu hồng, với tay đến chiếc bảng nhỏ có dòng chữ “WELCOME (^>^)/” treo trên nắm cửa đập nhẹ ba tiếng để báo hiệu rằng mình đã đến. Giọng nói tinh nghịch trẻ con lại bắt đầu vang lên như một bản hoà tấu vui tai:

- Nhi Nhi ngốc, hôm nay ở nhà làm những gì? Có nhớ Tony không vậy? Ban này, dì Mỹ Cẩm mách với Tony là Nhi chẳng chịu ăn gì nghen. Chắc con mèo lười Nhi Nhi cả ngày chỉ muốn ngủ khì trong phòng thôi nhỉ? Hư quá mà! Nhi có nhớ mình trốn học bao lâu rồi không? Thiếu một ngày nữa là tròn hai tháng, hấp ạ. Có biết mọi người ở lớp nhớ Nhi thế nào không hả, con bé xấu xa này! Tony phát mệ vì ngày nào cũng phải trả lời hàng tá câu hỏi của bọn con trai về Nhi rồi. Vừa bước chân vào cổng đã bị cái đám ồn ào đó vây quanh hỏi đi hỏi lại toàn những câu Tony đã trả lời hôm qua, hôm kia và cả những hôm trước nữa. Phấn chết! Bọn con gái thì kêu trời vì không có ai đệm piano cho tụi nó tham gia buổi văn nghệ của trường. Lại còn đội tập kịch nữa. Chúng nó vẫn nhất quyết cho rằng không ai hợp vai công chúa hơn cô nàng Linh Nhi yêu màu hồng. Dù Tony đã khẳng định cả trăm lần là Trang Nghi xinh xắn và nhìn có tư chất hơn Nhi rất nhiều. Đó thấy không, Nhi mới nghỉ học một thời gian mà đã phát sinh bao nhiêu vấn đề. Mọi người ai cũng lo lắng cuống cuống cả lên mà Nhi vẫn nằm nhà kê cao gối để ngủ được sao? À suýt thì quên, tối qua Trang Nghi đã mang tặng Tony quyển “Tổng hợp các câu thành ngữ, tục ngữ ca dao Việt Nam” đó. Bạn ý bảo tại vốn từ ngữ của Tony nghèo nàn quá nên mỗi lần nói chuyện mọi người mới khó chịu vì phải mất công giải thích lại. Thế là Tony quyết tâm ngồi đọc mười mấy trang sách mỗi ngày lận. Cũng cố gắng, nâng cao vốn từ được kha khá rồi. Tony sẽ chăm chỉ đọc sách hơn nữa để hôm nào thi với Nhi xem ai biết nhiều thành ngữ hơn nhé! Mà...Nhi này, Trang Nghi cũng thường xuyên đòi làm bài tập Ngữ văn cho Tony nữa. Chưa kể đến việc từ hồi tiết trời bắt đầu lạnh tới giờ sáng nào Tony cũng thấy trong ngăn bàn mình một hộp trái tim đựng toàn là chanh mật ong tự làm. Nghe mẹ nói Tony mới biết cái đó là để chữa bệnh đau họng. Vì rất tò mò muốn tìm ra người đã quan tâm tới mức điều tra cả việc mình bị dị ứng thời tiết. Nên sáng nay Tony cố tình đi học thật sớm rồi nấp ngoài cửa theo dõi nhân vật bí ẩn thường lên để chiếc hộp

yêu thương vào ngăn bàn mình mỗi ngày. Cuối cùng đã phát hiện cô gái đáng yêu đó chính là Trang Nghi. Nhi thấy ngạc nhiên không? Ha ha tụi con gái lớp mình không ít đứa thầm thương trộm nhớ Tony nhưng tình thế và quan tâm theo kiểu thầm lặng đến thế chỉ có mỗi Trang Nghi. Theo Nhi liệu Tony có nên suy nghĩ đến việc thử yêu cô ấy không? _ nói đến đây khoé môi Tony bắt giắc cong lên thành một nụ cười tự trào.

Cũng giống như những ngày còn trong viện, Tony vẫn đều đặn đến nhà nói chuyện với Linh Nhi. Chỉ khác là hồi đó cậu ngày nào cũng có thể tự tay chăm sóc, bón cho cô từng thìa cơm, cột mái tóc đen dài, chuẩn bị quần áo, giúp cô đánh răng rửa mặt mỗi sáng. Có thể đẩy xe lăn cho cô đi dạo trong ánh mắt ngưỡng mộ của toàn thể y tá, bác sĩ và bệnh nhân trong viện như thể cậu là một chàng trai chung tình hiếm hoi trong thời buổi cuộc sống thay đổi chóng mặt đến từng giây này. Tối đến cậu cũng có thể ôm cô trong vòng tay, thì thầm hát cho cô nghe những giai điệu nhẹ nhàng dẫn lối vào giấc mơ êm đềm. Khoảng thời gian hạnh phúc, không vướng bận nỗi lo lắng cho tương lai, không đau buồn về chuyện quá khứ ấy thật không dễ gì có lại. Còn bây giờ, đối diện với sự nhấn nại, kiên trì và tình yêu thương của cậu chỉ là sự im lặng đến nhức tai, là cánh cửa gỗ vô tri ngăn cách giữa cậu và Nhi đến nhức mắt.

Linh Nhi vẫn tự giam mình trong cái kén cô tự làm ra để bảo vệ bản thân khỏi nỗi đau do ngoại cảnh tác động hay tự hành hạ giết đi mọi cảm xúc bằng việc ngồi lì một chỗ gặm nhấm quá khứ? Tony, bố mẹ cô, bác sĩ tâm lí, Hạc Băng và cả Duy Phong đều không thể biết. Chỉ chắc rằng khi con người ta tự cô lập bản thân với mọi thứ xung quanh ắt hẳn sẽ có lý do đặc biệt nào đó nhưng chỉ kẻ ở trong kén ấy mới rõ nguyên nhân là đâu!

[1] Bartender: người pha chế rượu.

10. Chương 10

Chiều tháng 12 lạnh cắt da cắt thịt. Mưa dai dẳng. Cái lạnh ngấm vào từng lớp khăn áo dày, xuyên đến những vết thương còn hé miệng trong tim nhiều người. Cái lạnh vô tình cứu sâu thêm những vết thương ấy làm nó không ngừng bật máu. Đau đến tê dại.

Dưới mái hiên của căn biệt thự, Duy Phong ngồi tựa lưng vào chiếc cột đá sừng sững, đốt thêm một điếu thuốc. Giọng nói trầm khàn mang theo hơi rượu khê cất lên:

- Bao giờ cậu đi?
- Trưa chủ nhật.
- Hôm nay thứ mấy?
- Thứ sáu. Cậu có lúc nào tỉnh táo không đấy Nhìn cậu bây giờ chẳng còn sót lại chút phong độ của “công tử hoàn hảo” gì hết. Cả người hôi hám, nặng nề như tắm trong rượu. Tôi là con trai mà nhìn còn thấy kinh _ Tony thở dài.
- Đã nói cho cô ấy chưa?
- Chưa. Tôi cũng đang đau đầu nghĩ xem tí nữa nên giải thích với bố mẹ Linh Nhi thế nào.
- Ông bà ấy thì quan trọng gì. Người cậu nên lo lắng bây giờ là Nhi, thằng ngốc! _ Duy Phong dùng tay đập mạnh lên đầu Tony.
- Aizz! Cậu làm hỏng tóc tôi rồi. Muốn chết hả!
- Thực sự muốn bỏ lại Nhi Nhi mà đi như vậy sao? Mình tôi đóng vai thằng tôi là đủ lắm rồi. Cậu nên biết trân trọng cơ hội mà gắng sức bám riết lấy cô ấy mới phải.
- Nếu tôi có thể...Thật ra, tôi chưa từng có được cái gọi là “cơ hội” mà cậu cao thượng nhường lại đâu. Đúng là đầu to nhưng suy nghĩ chẳng bằng con bò. Ha ha.

Tony phóng xe chậm chậm trên con đường rợp bóng cây dẫn vào khu nhà của Linh Nhi. Trời đã tạnh mưa. Nhưng cái lạnh vẫn tràn đầy khắp không gian. Nó tấp vào mặt, vào tay những kẻ đơn độc. Nó len lỏi sâu trong những trái tim, những tâm hồn khiếm khuyết, không trọn vẹn.

Khác với sự rợn ngợp trên cao như căn hộ penthouse của Tony hay cái im ắng cô độc của con đường dài dẫn vào biệt thự nhà Duy Phong. Không khí xung quanh khu nhà Linh Nhi rất yên tĩnh nhưng sự yên tĩnh đó không quá xa cách mà lại mang đậm hơi ấm tình người.

Những gia đình ở đây luôn quan tâm, chia sẻ với nhau mọi điều trong cuộc sống. Họ đối xử với nhau bằng sự chân thành không gợn chút toan tính, đề phòng. Không ít lần Tony bắt gặp khung cảnh vốn hoàn toàn xa lạ với cậu: “hợp tổ dân phố”.

Cuộc sống hiện đại cùng những vòng quay không ngừng nghỉ của lo lắng vật chất đã khiến người ta thấy quá mệt mỏi nên mỗi khi bước chân về nhà họ chỉ mong có được những giây phút nghỉ ngơi trọn vẹn. Dần dần đó trở thành cái cớ để họ “đánh mất” thói quen rất văn hóa là đi họp mặt khu phố mỗi tháng. Nhưng những người dân quanh đây vốn chẳng phải lo chuyện cơm áo gạo tiền, họ cũng không để tâm quá nhiều vào việc bon chen, luồn lách, lừa lọc nơi thương trường. Họ hài lòng và cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống vừa đủ của mình nên mỗi buổi tụ họp nơi Ủy ban phường đối với họ là một thú vui không thể thiếu.

Tony cảm thấy rất ghen tị với cuộc sống nơi này. Nó giản đơn, bình dị nhưng cũng không quá nghèo hèn. Nó khiến con người cảm thấy thoải mái, bình an mỗi lần ghé ngang qua – điều mà những kẻ sống trong nhung lụa, xa hoa khác có lẽ chẳng bao giờ cảm nhận được.

Chiếc Liberty màu caramen dừng trước cánh cổng với hàng rào gỗ trắng muốt. Tony chần chừ đưa tay lên bấm chuông. Chăm chú nhìn đôi sneaker hiệu Louboutin lấm bẩn. Dùng mũi chân đá qua đá lại những viên sỏi nhỏ.

Bà Mỹ Cẩm chạy ra mở cửa cùng nụ cười uể oải trên môi:

- Con vào nhà đi. Hai bác đang ăn cơm. Con ăn cùng luôn nhé.

- Dạ __ Tony lễ phép trả lời.

Những ngày tháng vừa qua được tiếp xúc nhiều hơn với Mỹ Cẩm, Tony nhận ra người phụ nữ này thực sự rất yêu thương chồng con và luôn một lòng vun vén, chăm lo cho gia đình. Bà ấy cũng có quan niệm thoải mái và tâm lý, thậm chí hơn cả mẹ cậu – người dành cả đời hoạt động trong tổ chức phi chính phủ với mong ước được đi nhiều nơi, tiếp xúc với nhiều nền văn hoá, hệ tư tưởng hiện đại khác nhau. Một người phụ nữ như thế mấy ai có thể tưởng tượng được bà cũng từng có lúc mắc sai lầm, cũng có giây phút không kiềm chế được bản thân mà làm việc không trái với đạo đức thông thường để rồi phá hỏng hạnh phúc gia đình người khác, khiến ột người phải điên loạn tìm đến cái chết tức tưởi.

- Tony hả con. Lại đây ăn cơm với hai bác cho vui. Ngày nào cũng chỉ có hai người già ăn cùng nhau thật khó nuốt trôi mà __ giọng nói hiền từ xen lẫn tiếng cười hào sảng của Trần Thiện Đạo bỗng nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Tony.

- Này này. Chỉ có anh già thôi nhé! Em còn trẻ chán. Tụi bạn con Nhi đứa nào cũng tưởng em mới ba mươi tuổi thôi đó __ bà Mỹ Cẩm vênh mặt đắc ý với chồng __ Mà ông lão lắm cẩm kia. Cái gì mà nuốt không có nổi. Anh đang chê em nấu ăn chán phải không? Từ mai ra hàng mà ăn cho ngon nhé. Đỡ mất công tôi cấm cúi vào bếp cả ngày chỉ để phục vụ hai bố con ông. Thời gian đó tôi đi spa còn hơn à.

- Đấy, con thấy chưa. Bà này già rồi mà còn làm bộ cho rằng mình trẻ trung lắm. Mấy đứa bạn Nhi Nhi khen theo phép lịch sự thôi mà bà sướng mấy đêm liền không ngủ được đó con. Ha ha __ cơ mặt Trần Thiện Đạo giãn ra theo nét cười nhìn thật khác với bộ dạng nóng nảy, cương trực thường ngày.

- Đâu có. Con thấy bác gái vẫn xinh đẹp lắm mà. Mấy đứa con gái bằng tụi con giờ chắc không đứa nào có làn da căng mịn như bác đâu kìa __ Tony lại giở bài nịnh nọt quen thuộc mỗi khi cần xin xỏ mẹ mình chuyện gì.

- Thăng nhóc này đúng là khéo mồm thật! __ bà Mỹ Cẩm vừa tươi cười nói vừa lấy tay vỗ vỗ vào mông Tony.

- Không phải con nịnh đâu bác. Con khen thật lòng mà. Lần trước con ẹ xem ảnh bác, mẹ con còn cứ bắt hỏi bí quyết dưỡng da và chế độ ăn uống tập luyện của bác đó nha. Nhưng con bảo vì bác vốn xinh đẹp, trẻ lâu nên người khác có cố gắng thế nào cũng không bì được.

- Thôi con ăn cơm mau đi. Chứ khen thêm một lúc là bà lão nhà ta bay lên đến tận mây xanh không xuống được bây giờ __ Trần Thiện Đạo nén cười gấp vào bát Tony miếng đùi gà rán thơm lừng.

- Giá mà Nhi Nhi cùng xuống ngồi ăn với chúng ta thì đã thành một bức tranh gia đình hoàn hảo rồi __ Mỹ Cẩm thở dài rồi bất giác nắm chặt tay Tony __ Con à, con đừng bỏ rơi Nhi Nhi nhà bác nhé. Con làm ơn ở bên động viên an ủi giúp nó vượt qua quãng thời gian khó khăn này nghe con. Bác hiểu đòi hỏi như vậy là có phần quá đáng, thiệt thòi cho con nhưng bác hi vọng con hãy thông cảm cho nỗi lòng của người mẹ tồi này, được không Tony __ giọng bà run run như cố kiềm lại tiếng khóc nơi cổ họng, hướng đôi mắt mong mỏi lên nhìn Tony.

- Bác...Con thực xin lỗi...Hôm nay, con đến đây là có chuyện muốn thưa với hai bác. Con vốn định ăn nốt bữa cơm này mới nói cho hai bác nghe nhưng có lẽ không nên chần chừ nữa. Chủ nhật này, con phải bay sang Anh với mẹ rồi, bác à. Con có lỗi khi không thể ở lại chăm sóc Linh Nhi. Nhưng bác cũng biết mẹ con chỉ có một mình. Con cũng chẳng còn họ hàng thân thích gì tại Việt Nam nên... __ Tony cúi mặt, khẽ đặt cả hai bàn tay nắm lấy tay Mỹ Cẩm.

* *

*

“You’ll have to cry me out

You’ll have to cry me out

The tears that will fall mean nothing at all

It’s time to get over yourself

Baby, you ain’t all that

Baby, there’s no way back

You can keep talkin’

But baby, I’m walkin’ away”

(Anh sẽ phải khóc trong đau khổ vì em thôi

Anh sẽ phải khóc trong đau khổ vì em thôi

Những giọt lệ tuôn rơi chẳng có nghĩa lí gì cả

Tối lúc anh xem lại mình đó

Anh à anh chẳng là gì cả

Có thể, chẳng có cách quay lại nữa rồi

Anh cứ nói tiếp đi

Nhưng anh à em ra đi đây)

Những giai điệu đặc biệt cùng giọng hát như chứa đựng toàn bộ sự trách than, hờn giận của một cô gái bị người yêu chơi đùa tình cảm được Pixie Lott cất lên đây thuyết phục. Tony ấn nút volume tới cỡ to nhất rồi đặt sát chiếc điện thoại vào khe cửa phòng Linh Nhi. Cậu ngồi đối diện với cánh cửa màu hồng, nở nụ cười khênh chói mắt quen thuộc. Tony chần chú ngắm nhìn xung quanh với hi vọng sẽ ghi nhớ mọi thứ dù nhỏ bé nhất về ngôi nhà này bởi cậu biết lần này đi sẽ khó có dịp trở lại. Thỉnh thoảng lại lẩm nhẩm, nhịp nhịp bàn tay trắng nõn mà Linh Nhi vẫn thường ghen tị xuống sàn gỗ theo nhạc mỗi khi bài hát đến đoạn cao trào.

Cánh cửa vẫn trơ lì không chịu nhúc nhích một phân, nắm đấm vẫn cố chấp chẳng buồn động dấy một li và người con gái trong căn phòng kia hình như cũng không hề có ý định bước ra tạm biệt Tony. Bất giác cậu rướn người với lấy chiếc điện thoại tắt phụt bài hát đã được phát lại tới lần thứ ba.

- Nhi thấy bài hát này hay không? Ngay từ lần đầu bắt gặp giai điệu của nó, Tony đã cảm thấy nó rất phù hợp với Nhi.

- ...

- Nhi thực sự không định ra gặp Tony lần cuối sao? Hi, nghe như kiểu anh hùng sắp phải xông pha trận mạc nhỉ. Thực ra bây giờ internet đã phổ biến như vậy, bất kì lúc nào cũng có thể online chat, xem webcam thậm chí là nói chuyện qua skype nhưng Tony lại lo rằng Nhi sẽ quên mất mình. Tony sợ nếu mình không cố chấp ngày nào cũng đến quá nhiều thế này bản thân sẽ dần bị Nhi chọn cách lãng quên.

- ...

- Nhi biết không, những tháng ngày trong bệnh viện chính là quãng thời gian quý giá, đáng trân trọng nhất. Đối với Tony việc Nhi bị bệnh đã trở thành cơ hội giúp chúng ta có thêm nhiều thời gian gần nhau hơn. Dù biết nghĩ như vậy là không đúng nhưng Tony cảm thấy rất hạnh phúc và tự hào vì đã có thể dang rộng đôi tay bảo vệ chỗ che cho Nhi — giọng nói trầm tĩnh, âm áp xuyên qua cánh cửa gỗ truyền đến tận trái tim lạnh lẽo của Linh Nhi và lắng đọng vẹn nguyên trong đó.

Linh Nhi rất muốn chạy ngay ra cửa, ào vào lòng Tony để xin cậu chút hơi ấm thân quen. Nhưng lí trí lại ra sức ngăn cản, nó nói với cô rằng phải để Tony đi thanh thản, không vướng bận chút gì về mình. Vì cô mà một cậu nhóc nghịch ngợm vô lo như Tony đã trở nên cứng rắn, xử lí mọi chuyện cũng theo phương thức đàn ông hơn rất nhiều. Bởi cô, cậu bỏ mặc tất cả để ngày nào cũng chạy tới chạy lui nơi bệnh viện xa xôi, lo lắng cho cô từng thìa cơm, giấc ngủ khiến bản thân gần như kiệt sức vậy mà chỉ cần nhìn vào mắt cô thì chiếc răng khểnh đáng yêu của cậu bỗng nhiên lại toả sáng trên khóe môi. Cũng do mối quan hệ tình cảm của cô mà cậu đã có lúc quay lưng với cả người bạn, người anh em tốt nhất của mình.

Linh Nhi ý thức mình không nên cản trở bước chân cậu thêm một lần nào nữa. Cô không hi vọng Tony vì mình mà bỏ đi cả tương lai sáng lạn đang chờ phía trước. Nghĩ tới đây Nhi chợt đưa tay mạnh mẽ quệt đi giọt nước mắt đang chực rơi xuống. Mỉm cười cùng hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, Nhi tự nhủ với bản thân từ giờ phút này sẽ trở nên cứng cỏi, đôi chân cô sẽ vững vàng bước trên con đường đã chọn mà không cần dựa dẫm vào bất kì ai.

Tony lặng lẽ đứng lên và tiến sát lại cửa phòng Nhi:

-Duy Phong... Thằng đó luôn trang bị thật nhiều mặt nạ, ngăn cách những người có ý xâm nhập thế giới nội tâm của mình bằng bức tường lạnh đậm, bất trị thật dày nhưng dường như trước Nhi mọi sự bảo vệ cảnh giác của nó đều vô hiệu. Vậy nên Nhi với nó mới đúng là một cặp hoàn hảo! Trong cuộc sống có những người phải đi rất nhiều vòng lớn mới nhận ra giá trị của nhau. Dù tổn thương bản thân và người mình yêu không ít lần nhưng họ không thể ngừng tìm kiếm và yêu thương nhau. Trái đất vốn là hình tròn, chỉ cần kiên nhẫn đứng chờ tại điểm xuất phát thì chắc chắn boomerang sẽ có ngày quay về!

11. Chương 11

Quán cafe kiểu Ý sang trọng.

Đang là sáng sớm nên trong quán chỉ có duy nhất một vị khách ngồi tại chiếc bàn hướng ra con phố yên bình. Trên bàn đặt một tờ báo mới và cốc espresso uống dở. Người đàn ông trầm ngâm dõi mắt theo dòng người đang dần trở nên đông đúc ngoài phố. Mái tóc xoăn tự nhiên, bàn tay thuần dài đan vào nhau, bờ vai ngang và tấm lưng to rộng là tất cả những gì có thể quan sát khi bước từ cửa vào.

Cánh cửa khẽ mở ra mang theo chút âm thanh cuộc sống bên hòa quyện vào bản romance[1] phát ra từ chiếc loa treo cạnh góc tường. Trần Thiện Đạo nhẹ siết tay Mỹ Cầm tiến đến chiếc bàn của vị khách kia.

- Chào anh, bác sĩ Quân!

- Hai người tới rồi _ vị bác sĩ nở nụ cười hiền hoà _ không phải ở bệnh viện nên anh cứ gọi tên tôi là được, thêm chữ “bác sĩ” nghe khách sáo quá.

- Xin lỗi vì bắt anh phải chờ. Vợ tôi bận chuẩn bị bữa sáng cho Linh Nhi xong mới đi được _ Trần Thiện Đạo lảng tránh thái độ thân thiết của Đỗ Hồng Quân.

- Cháu Nhi thế nào rồi? Đáng lẽ tôi nên đến thăm nhưng anh chị biết đầy công việc ở viện đã chiếm hầu hết thời gian của tôi.

- Đâu cần phải tốn công sức và thời gian như vậy. Dù sao chúng tôi cũng không muốn dính dáng nhiều đến những người thân của Âu Dương Hoa.

- Kìa mình _ bà Mỹ Cầm khẽ kéo tay áo chồng _ bác sĩ Quân là người tốt, mình cảm ơn người ta còn không hết. Bệnh tình của Linh Nhi trước giờ đều do bác sĩ tận tình giúp đỡ. Không thể vì ân oán với Âu Dương Hoa...

Tiếng nói của bà Mỹ Cầm bất chợt dừng lại như bị vật gì đó làm tắc nghẹn trong cổ họng khi cánh cửa đột ngột mở ra. Một cô gái với mái tóc búi cao, chiếc váy voan mềm mại màu hồng phấn và đôi giày cao gót đế đỏ đang tiến lại bàn của ba người. Trần Thiện Đạo siết tay Mỹ Cầm chặt hơn. Bác sĩ Hồng Quân thấy hai người bỗng im bật sững sờ cũng từ từ quay lại phía cửa nhìn xem rút cuộc là ai vừa bước vào.

- Bố mẹ, bác sĩ Quân _ cô gái cúi người lễ phép chào hỏi.

- Linh Nhi...sao con...sao con lại đến đây? Con...trí nhớ của con không sao rồi?

Giọng nói của bà Mỹ Cầm run rẩy như không tin vào điều mình đang mắt thấy tai nghe. Linh Nhi con gái bà hơn hai tháng qua chỉ biết giam mình trong phòng, không chịu ăn uống gặp mặt bất kì ai giờ đây bỗng xuất hiện ở nơi bà và Trần Thiện Đạo hẹn gặp bác ruột của Duy Phong để làm rõ những chuyện gúc mắc hiểu lầm trong quá khứ. Không những thế, Nhi còn nhận ra và gọi đúng tên bác sĩ Quân chứng tỏ trí nhớ cô đã có phần hồi phục.

- Chuyện này để sau con sẽ giải thích với mọi người, được không ạ? Trước tiên, con muốn được nghe về những điều đã xảy ra trong quá khứ.

- Làm thế nào mà con biết về cuộc gặp mặt này? Con đã nghe trộm điện thoại và đi theo chúng ta sao? _ Trần Thiện Đạo tức giận quát.

- Mọi người còn định giấu con đến khi nào nữa? Con biết từ năm lớp 6 khi thấy con và Duy Phong học chung lớp, bố mẹ đã có ý định chuyển trường để tách chúng con ra nhưng không ngờ số phận trêu đùa sắp đặt để chúng con yêu nhau. Chính là số phận, bố mẹ à. Dù là bố mẹ hay thù hận giữa hai gia đình thì cũng không thể chống lại được những điều số phận đã an bài đâu _ Linh Nhi lắc đầu, cổ kim nén tiếng khóc.

- Sao cơ, Nhi? Con biết rồi? Con biết mọi chuyện từ năm đó ư? _ lòng bàn tay Mỹ Cầm không ngừng rịn mồ hôi làm ướt đầm cả bàn tay to lớn của Trần Thiện Đạo.

- Xin lỗi đã cắt ngang nhưng hình như hôm nay không thích hợp để nói về chuyện giữa chúng ta, tôi nên đi trước thì hơn _ Đỗ Hồng Quân lên tiếng.

- Không! Bác đừng đi. Hôm nay, cháu cần phải nghe rõ mọi chuyện từ bác và bố mẹ. Hơn nữa bác cũng không hề thắc mắc cháu đã phục hồi trí nhớ thế nào ạ?

- Con không nghĩ mình nên giải thích về những hành động vô trách nhiệm của bản thân trong thời gian gần đây sao _ Trần Thiện Đạo hạ thấp giọng.

- Con thực sự xin lỗi vì đã không nói ọi người sớm hơn. Nhưng chẳng lẽ mọi người chưa từng nghĩ đến cảm giác của con sao? Con đã khiến mọi người phải lo lắng, đau buồn nhưng chẳng lẽ con không đau chút nào sao? Chẳng lẽ con chính là nguyên nhân của tất cả mọi bất hạnh này sao?

Càng về cuối câu nói, Linh Nhi càng cao giọng và nức nở như thể những âm ức bấy lâu trong lòng giờ mới có dịp giải tỏa.

- Nhi Nhi à, mẹ xin lỗi...Xin lỗi con. Tất cả là tại mẹ. Là mẹ sai rồi, Nhi à _ bà Mỹ Cầm run run đưa tay lên vuốt tóc Nhi.

- Mẹ...mẹ đừng hiểu lầm. Con không có ý trách cứ hay bởi móc những chuyện đã qua nhưng con muốn biết nguyên nhân của những hành động trả thù điên rồ từ Duy Phong. Thật ra con cũng đã được nghe một phần câu chuyện từ chính miệng anh ấy khi kể cho Tony nhưng...con không tin! Con không tin mẹ lại là người có thể phản bội lại lòng tin từ bố. Mẹ là người phụ nữ tuyệt vời thế nào, con hiểu hơn ai hết _ đôi mắt to tròn của Linh Nhi ánh lên sự khẳng định chắc nịch về điều đó.

- Nhi...con... _ bà Mỹ Cầm che mặt khóc nức nở.

- Bác Quân, bác có nghĩ mẹ cháu lại có thể là người phụ nữ phản bội chồng đi ngoại tình không? Bác nhìn bố mẹ cháu xem, từ lúc bước vào đây hai người chưa hề rời tay nhau ra. Mẹ cháu là kiểu phụ nữ theo tư tưởng truyền thống hiếm có, bất kì chuyện gì cũng không dám tự quyết định mà phải nhìn sắc mặt bố cháu đầu tiên, bà có thể dậy từ 5 giờ để chuẩn bị bữa sáng và quần áo đi làm cho bố, đến đêm cũng nhất định không đi ngủ nếu chưa cất áo vest, cởi giày thay tất khi bố đi ngủ khuya về. Còn bố vẫn luôn cố gắng từ chối hầu hết các bữa ăn ngoại giao với khách, nhậu nhẹt với bạn, chiêu đãi với nhân viên chỉ vì sợ mẹ ở nhà chờ cơm. Gia đình cháu có thể không mạnh hơn người khác về điều kiện vật chất nhưng cũng khiến chẳng ít người mơ ước. Vậy bác nghĩ xem, mẹ cháu có lí do gì để ngoại tình với Âu Dương Hoa?

- Cô bé nói rất đúng. Nhìn bố mẹ cháu ta cũng rất ghen tị về tình cảm và niềm tin họ giành cho nhau đến tận khi tuổi già thế này. Nhưng có một chuyện chắc mọi người chưa biết, vào ngày em gái tôi qua đời, khi những người làm phát hiện được thi thể Cẩm Quyên đã thấy trong tay nó nắm chặt bức ảnh chụp chung giữa Âu Dương Hoa và chị Mỹ Cầm đây. Sau đó tôi đã hỏi thêm Âu Dương Hoa thì chính ông ta cũng thừa nhận đã từng có quan hệ với chị. Dù không muốn tin nhưng tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác _ Đỗ Hồng Quân cười buồn nhìn Mỹ Cầm và Trần Thiện Đạo.

Năm đó Âu Dương Hoa, Đỗ Cẩm Quyên và Mỹ Cầm là bộ ba thân thiết trong trường đại học. Họ đã từng khiến rất nhiều người phải ghen tị về tình bạn bền chặt như hình với bóng của mình cho đến một ngày, tình bạn trong sáng tuổi học trò ấy biến thành tình yêu tay ba cùng sự ghen ghét đố kỵ lẫn nhau.

Mấy ai có thể tin cô tiểu thư nổi tiếng xinh đẹp Đỗ Cẩm Quyên lại đem lòng thầm yêu một chàng học trò nghèo kiết xác. Chớ trêu thay anh chàng Âu Dương Hoa chẳng biết hưởng phúc, cứ mãi miết chạy theo mối tình đơn phương với hoa khôi Mỹ Cầm. Để khi cô ấy gặp được bạch mã hoàng tử của lòng mình là Trần Thiện Đạo thì anh chàng họ Âu ngu muội kia bèn nhất mực cho rằng sự nghèo túng và địa vị xã hội thấp kém của bản thân chính là rào cản khiến anh không thể có được người mình yêu.

Âu Dương Hoa ôm mối hận bị cướp đi người con gái vốn chưa từng thuộc về mình cùng ham muốn ngoi lên tầng lớp trên của xã hội mà quyết tâm theo đuổi tiểu thư danh giá nhà họ Đỗ. Tất nhiên anh chàng thư sinh nghèo hèn chẳng mấy khó khăn trong việc chiếm trọn trái tim người đẹp. Một đám cưới được tổ chức vội vã nhưng không kém phần linh đình đã diễn ra không lâu sau ngày cha mẹ Cẩm Quyên biết tin cô con gái độc nhất họ hết mực thương yêu đã mang trong mình cốt nhục của Âu Dương Hoa. Cậu bé Âu Dương Duy Tuấn tội nghiệp – anh trai của Duy Phong không hề hay biết mình đã bị cha đẻ sử dụng như một quân át chủ bài từ khi còn trong trứng nước.

Không dừng lại ở đó, Âu Dương Hoa cố gắng dốc toàn bộ sức lực vào công việc kinh doanh giúp cha vợ để lấy được sự tín nhiệm và tin tưởng tuyệt đối của ông. Nào ngờ ngày mất của ông, Âu Dương Hoa không những chẳng buồn đến chịu tang mà còn mở tiệc ăn mừng tại khách sạn xa hoa bậc nhất thành phố cùng vô số những cô gái trẻ đẹp. Công ty Đỗ Thị mà cha Cẩm Quyên đã mất cả đời để gây dựng phát triển cũng nhanh chóng bị đổi tên thành Âu Hoa một cách trắng trợn. Chuối ngày bị kịch và ngập tràn bất hạnh của Cẩm Quyên đã bắt đầu như vậy.

Còn gia đình Trần Thiện Đạo và Mỹ Cầm cũng chẳng yên ổn được bao lâu. Sau khi danh chính ngôn thuận sở hữu công ty thời trang hàng đầu châu Á, Âu Dương Hoa đã bí mật thu mua một số lượng lớn cổ phiếu của công ty dệt may Thiện Mỹ, uy hiếp mạnh mẽ đến chiếc ghế chủ tịch Trần Thiện Đạo. Lúc biết tin Mỹ Cầm đã không ngần ngại vứt bỏ lòng tự trọng chạy đến cầu xin Âu Dương Hoa. Ông ta lại chỉ cười lạnh nhạt:

- Trước đây khi em quyết định gạt tình yêu của tôi sang một bên để chạy theo danh lợi trước mắt mà tên

Trần Thiện Đạo bắt tài khố kiếp mang đến, em có nghĩ sẽ có ngày tôi bắt em phải quì xuống xin như hôm nay không? Ha ha ha chắc chắn là không rồi. Nếu biết trước có lẽ em đã lựa chọn một con đường khác khôn ngoan hơn __ Âu Dương Hoa gần giọng rồi đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt trái xoan của Mỹ Cầm.

Bàn tay nhỏ nhắn giờ cao giáng một cái tát nẩy lửa xuống khuôn mặt Âu Dương Hoa đang dương dương tự đắc. Khoé miệng giật giật. Một thoáng biến sắc. Âu Dương Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười nửa miệng cố hữu:

- Nếu còn muốn cứu lấy sự nghiệp cả đời của chồng em và lo cho tương lai của mình thì nên ngoan ngoãn, biết điều hơn. Tôi không hứng thú và có quá nhiều thời gian để chơi trò mèo vờn chuột đâu. Tối nay, tôi sẽ cho em một cơ hội cuối cùng để sửa sai. Tất nhiên là nếu em muốn __ Âu Dương Hoa giấu ý cười trong giọng nói, thì thắm vào tai Mỹ Cầm.

Cánh cửa phòng làm việc rộng lớn của chủ tịch tập đoàn Âu Hoa đóng sầm lại sau lưng Mỹ Cầm. Bà mãi miết chạy đi trên con đường sắp tắt nắng như thể tồn tại một bóng đen vô hình phía sau lưng đang định tóm gọn nuốt chửng mình vậy.

Mồ hôi và nước mắt. Từng giọt từng giọt thánh thót rơi xuống rồi hoà quyện vào nhau. Mặn đắng!

Mỹ Cầm mệt mỏi lê bước trên bậc thềm dẫn vào căn nhà màu be ấm áp. Vừa nghe tiếng cửa mở, một bé gái chừng bốn tuổi nhảy phốc khỏi người chị giúp việc chạy đến ôm chân Mỹ Cầm, miệng riu rít như chú chim non:

- Mami. Mami về rồi __ đứa bé kết thúc màn chào hỏi bằng một cái hôn đầy nước bọt thật kêu lên gò má Mỹ Cầm.

- Ủ mami về với Nhi rồi nè. Hôm nay Nhi ở nhà chơi với chị Hoa có ngoan không nào ?

- Nhi ngoan! Nhi ngoan! Mani cho Nhi quà!

- Ôi mami xin lỗi. Hôm nay bận quá nên mami chưa mua được quà cho Nhi. Thôi bây giờ Nhi vào thay quần áo rồi mami dẫn Nhi đi siêu thị mua đồ nhé. Ưm để xem mami trở tài làm món gì cho Nhi ăn nào. Gà rán được không nè!

- Đi siêu thị! Đi siêu thị! Nhi thích gà rán! Hi hi hi.

Đứa trẻ nhỏ trên tay Mỹ Cầm vài giây trước còn phụng phịu tưởng như sắp khóc, vài giây sau đã toe toét cười híp mắt để lộ ra hai bên má lúm thật dễ thương.

Hôm nay Mỹ Cầm cho người giúp việc được về sớm rồi tự mình đi siêu thị, lục đục nấu nướng cả buổi. Kết quả lúc dọn ra Trần Thiện Đạo nhìn quanh, khế nuốt nước bọt hỏi:

- Đây một bàn ăn thịnh soạn thế này, lại là tự tay em trở tài.. Nhà mình có khách quý sao?

- Đâu có! Lâu lâu không xuống bếp sợ chồng quên hương vị món ăn em nấu rồi thôi __ Mỹ Cầm nhìn chồng nháy mắt tinh nghịch.

- Mẹ nấu là ngon nhất! Nhi không thích đồ ăn chị Hoa nấu. Chán ồm! __ Linh Nhi le lưỡi.

- Mẹ đã mua quà gì hồi lộ cho Nhi Nhi vậy? __ Trần Thiện Đạo ngồi bên cạnh cười khà khà.

- Mami khen Nhi ngoan, mua cho Nhi gấu bông mới và quần áo đẹp! Papa chẳng mua gì tặng Nhi hết. Xì __ Linh Nhi dẩu mỏ phun nước bọt.

- Ha ha ha được rồi. Từ mai papa sẽ chăm chỉ mua quà cho Nhi Nhi. Nhưng Nhi phải nhớ nịnh papa thật nhiều nghen.

Từ ngày công ty xảy ra chuyện chưa bao giờ cả gia đình Mỹ Cầm được ăn một bữa cơm tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc đến thế. Nghĩ vậy bà khẽ đưa tay gạt đi giọt nước mắt đang chực rơi xuống nơi khoé mắt.

[1] Romance: một bản nhạc khuyết danh bất hủ dành cho ghita có xuất xứ từ Ý.

12. Chương 12

Reng reng.

Tiếng chuông điện thoại xé tan tiếng cười giòn giã của Linh Nhi. Trần Thiện Đạo vội đặt chén cơm đang xúc dở cho cô con gái xuống, chạy ra phòng khách nghe điện. Trong bếp Mỹ Cẩm cũng nín thở nhắc ông nghe lên. Đầu giây bên kia là giọng nói gấp gáp, lo lắng của cậu thư kí:

- Chủ tịch! Tôi gọi di động cho chủ tịch mãi nhưng không được!
- Tôi đang dùng bữa với gia đình không để điện thoại bên cạnh. Có chuyện gì cậu báo cáo nhanh lên.
- Bên phía Âu Hoa đã liên hệ đòi mở gấp một cuộc họp cổ đông trong tuần này ạ.
- Cái gì? Mở cuộc họp cổ đông? Không phải đến đầu tháng sau chúng ta mới họp sao!
- Nhưng bây giờ Âu Dương Hoa đang nắm giữ cổ phần rất lớn của công ty nên ông ta có quyền đứng ra yêu cầu mở cuộc họp cổ đông khẩn cấp để...xem xét lại về chiếc ghế chủ tịch.

Trần Thiện Đạo buông điện thoại đổ ập người xuống chiếc ghế sofa. Trong bếp Mỹ Cẩm cũng nhẹ nhàng gác máy.

Mỹ Cẩm rón rén bước đến bên giường cô con gái nhỏ. Khẽ đặt một nụ hôn lên vầng trán cao, lơ thơ vài sợi tóc. Kéo lại tấm chăn vừa bị Linh Nhi đạp tung. Rồi trút tiếng thở dài khi khép lại cánh cửa gỗ sơn hồng.

Sau cuộc điện thoại ban tối với cậu thư kí, Trần Thiện Đạo đã vội vàng quay lại công ty tìm đối sách khẩn cấp mà không kịp thưởng thức nốt các món ăn do Mỹ Cẩm đặc biệt tự tay chế biến. Bà đành gọi người giúp việc đến làm thêm giờ để dọn dẹp và trông chừng Linh Nhi. Mỹ Cẩm cẩn thận dặn dò từng việc nhỏ nhặt mà thường ngày con bé Hoa đã quá quen thuộc và nhắc đi nhắc lại câu: “Nếu chú có về và hỏi cô thì nhớ bảo hôm nay cô có cuộc họp lớp nhưng bây giờ mới nhớ ra!”. Con bé phải vâng dạ đến lần thứ mười mấy rồi giục đã muộn lắm rồi Mỹ Cẩm mới chịu ngừng lải nhải và ra khỏi cửa.

Bà gơ tay vẫy một chiếc xe bên đường, ngập ngừng nói với người lái xe:

- Biệt thự Sunshine.

Chiếc bóng yếu ớt siêu vẹo của Mỹ Cẩm đổ dài trên mặt đất. Bà gơ tay bấm chuông cổng. Ghé vào màn hình theo dõi, cố gắng phát âm một cách rõ ràng:

- Tôi đến tìm Âu Dương Hoa!
- Xin phu nhân chờ chút, tôi sẽ ra mở cổng ngay ạ!

Chưa đầy năm giây sau người gác cổng trung niên với khuôn mặt phúc hậu đã lật đật chạy ra cúi chào, Mỹ Cẩm chỉ lặng lẽ chớp mắt mà không nói gì thêm. Suốt đoạn đường từ cổng dẫn vào nhà bà đã cố tình bước thật chậm khiến nó bỗng trở nên dài thật dài. Bà cố gắng không nhìn xung quanh để tránh ghi nhớ bất cứ thứ gì thuộc về căn biệt thự cũng như buổi tối đó.

Không khí trong nhà thật nặng nề, ngột ngạt. Một cô gái trẻ tự giới thiệu là quản gia thế chỗ cho người gác cổng hướng dẫn Mỹ Cẩm đi tiếp:

- Chủ tịch đang chờ ở phòng ngủ trên tầng. Mời phu nhân! __ cô gái thốt ra hai chữ “phòng ngủ” một cách rất thản nhiên, không chút ngượng ngùng.
- Cảm ơn __ Mỹ Cẩm khách sáo gật đầu.

Nặng nề lê từng bước chân trên những bậc cầu thang tưởng như vô tận. Cố gắng giữ nhịp thở đều, khuôn mặt vô cảm che giấu đi nỗi sợ hãi, tuyệt vọng. Xoay nhẹ nắm cửa mạ vàng. Cánh cửa gỗ nặng trĩu dần hé mở. Trong phòng không bật điện mà chỉ có thứ ánh sáng lập lòe mờ ảo phát ra từ những ngọn nến màu sắc được xếp tỉ mỉ dẫn từ lối vào đến chiếc giường quá khổ. Trên bàn bày hoa hồng nhung, Champagne, ở giữa là giá đỡ nến uốn lượn đẹp mắt, hai bên để sẵn hai chiếc ly tulip dài như thể chúng được bày trí cho đêm tân hôn của vợ chồng mới cưới nào đó vậy.

Âu Dương Hoa trầm mặc đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng riệu vợi của nền cùng trăng hắt lên tấm lưng rộng, mái tóc bông bênh lãng tử của ông khiến bất kì cô gái trẻ nào nếu nhìn thấy lúc này cũng bị quyến rũ hút hồn.

Tiếng cười trầm khàn cất lên, ông ta từ từ quay người lại. Đôi mắt nâu hun hút nhìn xoáy vào Mỹ Cầm:

- Cuối cùng em đã đến!

- Đê tiện!

- Ha ha. Đúng! Tôi có thể bắt chấp mọi thủ đoạn chỉ để có được em.

- Anh nghĩ như thế này là có thể sở hữu tôi sao?

- Em không tin? __ Âu Dương Hoa vừa nói vừa thô bạo kéo Mỹ Cầm vào vòng tay to lớn của mình.

Mỹ Cầm cố giữ cho bản thân khỏi run rẩy, bấm móng tay thật sâu vào da thịt để cho đầu óc thật tỉnh táo, nín thở và cắn môi chặt đến bật máu để kìm nén nước mắt và tiếng nức nở. Âu Dương Hoa mạnh mẽ, cuồng dã như con thú khát nước lâu ngày bỗng gặp được dòng suối mát mẻ, dịu dàng. Những ngón tay thuôn dài lần sờ vào lớp áo lụa mềm mại. Vành môi mỏng gợi cảm liên tục đặt những nụ hôn cuồng nhiệt, cháy bỏng nơi hóm cổ, bầu ngực của Mỹ Cầm.

Âu Dương Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu sáng sủa tràn đầy cảm xúc ôm trọn khuôn mặt Mỹ Cầm. Tham lam chiếm lấy đôi môi nhỏ bé của bà. Mỹ Cầm chỉ biết cắn chặt răng, cứng đờ người không đáp trả. Âu Dương Hoa tức giận xé toạc chiếc áo lụa trên người Mỹ Cầm. Bàn tay nhỏ bé theo phản xạ giơ cao định giáng một cái tát nảy lửa thì bị Âu Dương Hoa dễ dàng tóm chặt đến thốn đau. Ông ta gầm lên:

- Tôi tưởng đã quyết định tới đây thì em phải suy nghĩ sáng suốt mọi chuyện rồi chứ. Không ngờ vẫn si ngốc, ngu muội như vậy. Trần Thiện Đạo thì có gì hay ho.

Vừa điên cuồng hôn lên đôi môi Mỹ Cầm, bàn tay Âu Dương Hoa vừa đặt nơi cạp quần cố tìm cách gỡ chiếc thắt lưng da cứng đầu. Giây phút đó, trong đầu Mỹ Cầm đột nhiên tái hiện lại hình ảnh bữa ăn tràn đầy tiếng cười gia đình lúc chiều. Khung cảnh hạnh phúc khi nhìn thấy Linh Nhi luôn miệng gọi “pama[1]” còn Trần Thiện Đạo thì ngồi bên cạnh dỗ dành đủ trò để dứt nốt cho cô con gái bé bỏng miếng cơm ngày một trở nên rõ ràng.

Mỹ Cầm biết mình không thể phản bội tình yêu của Trần Thiện Đạo, không thể phản bội lại sự ngây thơ trong sáng của Linh Nhi khi cô bé luôn nói: “Mẹ tuyệt nhất!”.

Bà dùng hết sức cắn mạnh lên vành môi đầy ham muốn chiếm đoạt của Âu Dương Hoa rồi đẩy ông ta ngã xuống tấm thảm lông cừu dày cộm.

Mỹ Cầm cầm đầu chạy về phía cầu thang, chẳng kịp khép lại căn phòng đáng sợ kia. Bàn tay gầy tóm chặt lấy chiếc áo lụa, gấp gáp tìm cách cài những chiếc khuy bị đứt, che chắn thân thể đang run rẩy của mình.

Nước mắt lăn dài theo từng bước chạy. Mỹ Cầm thở gấp, tựa người vào thanh vịn cầu thang để bình tĩnh lại. Đúng lúc đó, Đỗ Cẩm Quyên trong bộ váy dạ hội lộng lẫy dắt theo cậu bé khôi ngô chừng bốn tuổi bước lên cầu thang.

Những đoạn kí ức rời rạc chắp vá dần hiện ra xuôi theo giọng nói nức nở của Mỹ Cầm. Thình thoảng tiếng khóc nức lại làm gián đoạn, đứt mạch kể.

Trần Thiện Đạo nắm chặt tay vợ như để truyền thêm cho bà sức mạnh đi tiếp. Mỹ Cầm dựa vào vai chồng, cất giọng mệt mỏi:

- Có thể mọi người không tin nhưng tôi thực sự chưa từng ngủ với Âu Dương Hoa. Hôm đó, bị Cẩm Quyên và Duy Phong bắt gặp tôi cũng không thể giải thích gì hơn nhưng... Nhi Nhi à, mẹ không hề phản bội bố con con __ bà tha thiết nhìn Linh Nhi như van nài chút lòng tin.

- Anh tin em! Dù tất cả mọi người có quay lưng lại với em, dù không ai trên thế giới này tin vào lời em kể thì anh vẫn tin em! __ Trần Thiện Đạo ôm lấy thân hình bé nhỏ của Mỹ Cầm khẳng định chắc chắn.

- Mẹ, con cũng tin. Mẹ mãi là người mẹ tuyệt vời nhất trong trái tim con! __ Linh Nhi vừa nói vừa chạy lại quỳ xuống ôm chân Mỹ Cầm.

Đỗ Hồng Quân ngồi lắng nghe này giờ cũng bị làm cho cảm động. Ông khẽ thở dài:

- Mọi người thế này bảo tôi không tin sao được.

Mỹ Cầm bật khóc:

- Cảm ơn anh và con nhiều lắm! Có được một gia đình hạnh phúc thế này em không còn mong gì hơn nữa. Tôi cũng rất cảm ơn vì anh đã chịu nghe hết câu chuyện và tin lời tôi nói, Hồng Quân!

- Chị không cần khách sáo như vậy. Tôi cũng chỉ muốn làm rõ sự thật thôi. Hơn nữa, Âu Dương Hoa là con người mưu mô thủ đoạn thế nào cũng không phải bây giờ tôi mới được biết. Nhưng tôi vẫn có điều thắc mắc, nghe nói năm đó Âu Dương Hoa đã nắm trong tay số cổ phần rất lớn của công ty Thiện Mỹ. Nhưng sau này anh vẫn ngồi trên chiếc ghế chủ tịch một cách vững chắc còn Âu Dương Hoa lại âm thầm rút khỏi dự án thôn tính Thiện Mỹ. Theo tôi với tính cách ngạo mạn háo thắng của mình dù chiếm đoạt chị thành công Âu Dương Hoa cũng không nỡ bỏ đi một miếng mồi béo bở như Thiện Mỹ.

- Thật ra chúng tôi nên tỏ lòng biết ơn Cẩm Quyên trong việc giữ được sự nghiệp mà cả đời chồng tôi đã dồn hết tâm sức gây dựng. Nhưng...cô ấy đã không cho chúng tôi cơ hội đó __ Mỹ Cầm chua xót __ Sau lần bắt gặp tôi tại biệt thự Sunshine cô ấy đã chủ động liên lạc với tôi. Kể từ lúc biết tình cảm Âu Dương Hoa dành cho tôi, cô ấy cũng chưa từng tỏ ra tức giận và khinh ghét đến vậy. Cô ấy đã đưa toàn bộ số cổ phần của mình tại Âu Hoa cho tôi và nói tôi nên giữ thể diện, không nên phản bội lại chồng con như vậy. Cẩm Quyên nói dù có ở trong bất kì hoàn cảnh nào thì trình tiết của người phụ nữ cũng không thể đem ra làm vật trao đổi, mua bán. Cô ấy không hề oán hận chỉ trích nhưng tôi hiểu tình bạn hơn mười mấy năm cũng như sự tin tưởng yêu quý đặt nơi tôi đã hoàn toàn chấm hết. Mặc dù lúc đó tôi rất muốn giải thích nhưng liệu rằng Cẩm Quyên sẽ tin? Nên tôi đã chọn cách im lặng và nhận lấy chỗ cổ phần của cô ấy như một sự thương hại bố thí __ nói đến đây nước mắt Mỹ Cầm lại tuôn trào.

- Chỗ cổ phần của Cẩm Quyên bên Âu Hoa có giá trị lớn hơn cả giá trị thực của Thiện Mỹ lúc bấy giờ nhưng tôi không muốn dùng thủ đoạn hèn hạ như Âu Dương Hoa nên đã thỏa thuận để đổi lấy phần ông ta đang có trong tay __ Trần Thiện Đạo tiếp lời vợ.

- Thì ra là vậy. Vì không còn cổ phần ở Âu Hoa nên Cẩm Quyên từng có lúc thử đứng ra kinh doanh kết quả lúc nghe được tin tức đó Âu Dương Hoa đã nổi trận lôi đình mắng chửi cô ấy không tiếc lời __ Đỗ Hồng Quân xót xa nhớ lại những tủi nhục em gái mình từng phải gánh chịu.

- Sau khi chồng tôi đưa Thiện Mỹ trở lại quỹ đạo đã có ý bù đắp phần nào cho Cẩm Quyên nhưng...cô ấy nhất quyết không chịu gặp chúng tôi. Có lẽ cả đời này Cẩm Quyên cũng không thể quên việc từng bị người bạn thân thiết nhất như tôi phản bội. Người cô ấy hận nhất chính là tôi. Nhưng lại không điên cuồng tìm phương cách trả thù mà ngốc nghếch tự hủy diệt bản thân như thế.

- Có lẽ việc bắt gặp chị ngày hôm đó đã để lại ấn tượng quá sâu đậm trong tiềm thức của cô ấy. Nên về sau mỗi lần chứng kiến cảnh tượng Âu Dương Hoa ngang nhiên ngoại tình Cẩm Quyên đều cho rằng người lên giường với ông ta chính là chị __ Đỗ Hồng Quân lắc đầu nhớ tới những lần Cẩm Quyên điên loạn đập vỡ đồ đạc, lời hết vật kỉ niệm miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mỹ Cầm, tôi chỉ hận không thể tự tay hủy hoại cô” __ Thằng bé Duy Phong lại lớn lên trong hoàn cảnh ấy, khó trách...

- Nhi Nhi, xin lỗi con! __ Mỹ Cầm vươn tay kéo Linh Nhi lại gần rồi dùng hết sức mà siết chặt lấy cô, hi vọng bản thân có đủ sức mạnh và dũng khí bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình.

Đỗ Hồng Quân nhấp một ngụm espresso lạnh ngắt, từ tốn hỏi:

- Thật ra trí nhớ của cháu hồi phục từ khi nào vậy, Linh Nhi? Có thể qua mắt được những bác sĩ dày dạn kinh nghiệm trong viện và người thân của mình như thế quả là diễn xuất không tồi mà. Ha ha.

- Ban đầu tỉnh lại trong bệnh viện cháu thực sự không nhớ rõ ràng được mọi chuyện và có cảm giác đé jàvu mạnh mẽ. Thời gian qua đi cháu đã lấy lại được từng phần từng phần kí ức bị lãng quên. Có điều cháu đột nhiên phát hiện ra một điều thú vị. Những người điên có thể quan sát, nghe và cảm nhận những chuyện mà khi tỉnh táo không có khả năng ấy.

- Vậy nên cháu đã đóng giả một người mắc bệnh về tâm lí?

- Con xin lỗi bố mẹ. Xin lỗi bác. Đã làm kinh động và khiến mọi người phải lo lắng phiền muộn nhiều! Lúc đó, con không nghĩ được giải pháp gì khôn ngoan hơn.

- Không sao! Bây giờ con bình an vô sự thì không sao rồi. Nhi à, bố mẹ đã đau lòng biết bao khi phải đứng ngoài giường mắt nhìn con chịu hết đau khổ này đến tổn thương khác. Nhưng giờ thì ổn rồi. Mọi chuyện tồi tệ nhất cũng đã qua rồi. Chỉ cần con chấp nhận buông tay quên đi tình yêu dành cho Duy Phong thì sẽ không gì có thể làm ảnh hưởng đến gia đình chúng ta nữa — Mỹ Cẩm dịu giọng khuyên nhủ.

- Nhưng con không thể. Không thể buông tay. Không thể ngừng yêu thương. Không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Không thể xóa nhòa những kỉ niệm đẹp đẽ, tháng ngày tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng hạnh phúc bên anh ấy. Xin lỗi, con không thể — Linh Nhi kiên định phản kháng.

Tiếng khóc. Tiếng hét. Xen lẫn tạo thành tạp âm ào ào như chiếc băng cát — xét lâu ngày đã không còn nghe được nữa.

Linh Nhi cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ nhỏ nhắn trên cổ tay, giật mình tạm biệt mọi người và nói có việc phải đi gấp. Trước khi chạy như bay ra cửa còn không quên dặn dò cẩn thận:

- Chuyện con hồi phục trí nhớ xin đừng nói lại cho Duy Phong. Những việc hiểu lầm trong quá khứ giữa bố mẹ, Âu Dương Hoa và cô Cẩm Quyên cũng đừng nên nói với anh ấy. Con xin lỗi nhưng con thà để Phong hiểu lầm và hận gia đình chúng ta đến tận xương tủy còn hơn nhìn anh ấy đau khổ khi biết Âu Dương Hoa không chỉ bức mẹ mình đến bước đường cùng mà còn gây nên bao tội lỗi khác. Tốt xấu gì ông ấy cũng là cha đẻ của Phong. Hơn nữa, nếu Duy Phong biết được chân tướng sự việc sẽ cảm thấy tội lỗi ân hận suốt đời. Thực sự con không muốn nhìn thấy Duy Phong phải chịu thêm bất kì thương tổn nào nữa!

Rút cuộc cô vẫn si ngốc như vậy. Trải qua biết bao đau khổ, bị kịch vẫn một lòng yêu thương Duy Phong.

Tình yêu đại khờ ấy của Linh Nhi lớn đến mức cô sẵn sàng để bản thân và gia đình chịu tiếng xấu, chấp nhận đón lấy mọi thiệt thòi để tránh cho Duy Phong những tổn thương tất nhiên.

[1] Pama: (papa và mama) bố và mẹ.

13. Chương 13

Reng reng.

Tiếng chuông điện thoại xé tan tiếng cười giòn giã của Linh Nhi. Trần Thiện Đạo vội đặt chén cơm đang xúc dở cho cô con gái xuống, chạy ra phòng khách nghe điện. Trong bếp Mỹ Cẩm cũng nín thở nhắc ông nghe lên. Đầu giây bên kia là giọng nói gấp gáp, lo lắng của cậu thư kí:

- Chủ tịch! Tôi gọi di động cho chủ tịch mãi nhưng không được!

- Tôi đang dùng bữa với gia đình không để điện thoại bên cạnh. Có chuyện gì cậu báo cáo nhanh lên.

- Bên phía Âu Hoa đã liên hệ đòi mở gấp một cuộc họp cổ đông trong tuần này ạ.

- Cái gì? Mở cuộc họp cổ đông? Không phải đến đầu tháng sau chúng ta mới họp sao!

- Nhưng bây giờ Âu Dương Hoa đang nắm giữ cổ phần rất lớn của công ty nên ông ta có quyền đứng ra yêu cầu mở cuộc họp cổ đông khẩn cấp để...xem xét lại về chiếc ghế chủ tịch.

Trần Thiện Đạo buông điện thoại đổ ập người xuống chiếc ghế sofa. Trong bếp Mỹ Cẩm cũng nhẹ nhàng gác máy.

Mỹ Cẩm rón rén bước đến bên giường cô con gái nhỏ. Khẽ đặt một nụ hôn lên vầng trán cao, lơ thơ vài sợi tóc. Kéo lại tấm chăn vừa bị Linh Nhi đạp tung. Rồi trút tiếng thở dài khi khép lại cánh cửa gỗ sơn hồng.

Sau cuộc điện thoại ban tối với cậu thư kí, Trần Thiện Đạo đã vội vàng quay lại công ty tìm đối sách khẩn cấp mà không kịp thưởng thức nốt các món ăn do Mỹ Cẩm đặc biệt tự tay chế biến. Bà đành gọi người giúp việc đến làm thêm giờ để dọn dẹp và trông chừng Linh Nhi. Mỹ Cẩm cẩn thận dò từng việc nhỏ nhặt mà thường ngày con bé Hoa đã quá quen thuộc và nhắc đi nhắc lại câu: “Nếu chú có về và hỏi cô thì nhớ bảo hôm nay cô có cuộc họp lớp nhưng bây giờ mới nhớ ra!”. Con bé phải vâng dạ đến lần thứ mười mấy rồi giục đã muộn lắm rồi Mỹ Cẩm mới chịu ngừng lải nhải và ra khỏi cửa.

Bà giờ tay vẫy một chiếc xe bên đường, ngập ngừng nói với người lái xe:

- Biệt thự Sunshine.

Chiếc bóng yếu ớt siêu vẹo của Mỹ Cẩm đổ dài trên mặt đất. Bà giờ tay bấm chuông cổng. Ghé vào màn hình theo dõi, cô gắng phát âm một cách rõ ràng:

- Tôi đến tìm Âu Dương Hoa!

- Xin phu nhân chờ chút, tôi sẽ ra mở cổng ngay ạ!

Chưa đầy năm giây sau người gác cổng trung niên với khuôn mặt phúc hậu đã lật đật chạy ra cúi chào, Mỹ Cẩm chỉ lặng lẽ chớp mắt mà không nói gì thêm. Suốt đoạn đường từ cổng dẫn vào nhà bà đã cố tình bước thật chậm khiến nó bỗng trở nên dài thật dài. Bà cố gắng không nhìn xung quanh để tránh ghi nhớ bất cứ thứ gì thuộc về căn biệt thự cũng như buổi tối đó.

Không khí trong nhà thật nặng nề, ngột ngạt. Một cô gái trẻ tự giới thiệu là quản gia thế chỗ cho người gác cổng hướng dẫn Mỹ Cẩm đi tiếp:

- Chủ tịch đang chờ ở phòng ngủ trên tầng. Mời phu nhân! __ cô gái thốt ra hai chữ “phòng ngủ” một cách rất thản nhiên, không chút ngượng ngùng.

- Cảm ơn __ Mỹ Cẩm khách sáo gật đầu.

Nặng nề lê từng bước chân trên những bậc cầu thang tưởng như vô tận. Cố gắng giữ nhịp thở đều, khuôn mặt vô cảm che giấu đi nỗi sợ hãi, tuyệt vọng. Xoay nhẹ nắm cửa mạ vàng. Cánh cửa gỗ nặng trĩu dần hé mở. Trong phòng không bật điện mà chỉ có thứ ánh sáng lập lòe mờ ảo phát ra từ những ngọn nến màu sắc được xếp tỉ mỉ dẫn từ lối vào đến chiếc giường quá khổ. Trên bàn bày hoa hồng nhung, Champagne, ở giữa là giá đỡ nến uốn lượn đẹp mắt, hai bên để sẵn hai chiếc ly tulip dài như thể chúng được bày trí cho đêm tân hôn của vợ chồng mới cưới nào đó vậy.

Âu Dương Hoa trầm mặc đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng riệu vợi của nến cùng trăng hắt lên tấm lưng rộng, mái tóc bông bênh lãng tử của ông khiến bất kì cô gái trẻ nào nếu nhìn thấy lúc này cũng bị quyến rũ hút hồn.

Tiếng cười trầm khàn cất lên, ông ta từ từ quay người lại. Đôi mắt nâu hun hút nhìn xoáy vào Mỹ Cẩm:

- Cuối cùng em đã đến!

- Đê tiện!

- Ha ha. Đúng! Tôi có thể bắt chấp mọi thủ đoạn chỉ để có được em.

- Anh nghĩ như thế này là có thể sở hữu tôi sao?

- Em không tin? __ Âu Dương Hoa vừa nói vừa thô bạo kéo Mỹ Cẩm vào vòng tay to lớn của mình.

Mỹ Cẩm cố giữ cho bản thân khỏi run rẩy, bấm móng tay thật sâu vào da thịt để cho đầu óc thật tỉnh táo, nín thở và cắn môi chặt đến bật máu để kìm nén nước mắt và tiếng nức nở. Âu Dương Hoa mạnh mẽ, cuồng dã như con thú khát nước lâu ngày bỗng gặp được dòng suối mát mẻ, dịu dàng. Những ngón tay thuần dài lần sờ vào lớp áo lụa mềm mại. Vành môi mỏng gợi cảm liên tục đặt những nụ hôn cuồng nhiệt, cháy bỏng nơi hóm cổ, bầu ngực của Mỹ Cẩm.

Âu Dương Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu sáng sủa tràn đầy cảm xúc ôm trọn khuôn mặt Mỹ Cẩm. Tham lam chiếm lấy đôi môi nhỏ bé của bà. Mỹ Cẩm chỉ biết cắn chặt răng, cứng đờ người không đáp trả. Âu

Dương Hoa tức giận xé toạc chiếc áo lụa trên người Mỹ Cẩm. Bàn tay nhỏ bé theo phản xạ giơ cao định giáng một cái tát nẩy lửa thì bị Âu Dương Hoa dễ dàng tóm chặt đến thốn đau. Ông ta gầm lên:

- Tôi tưởng đã quyết định tới đây thì em phải suy nghĩ sáng suốt mọi chuyện rồi chứ. Không ngờ vẫn si ngốc, ngu muội như vậy. Trần Thiện Đạo thì có gì hay ho.

Vừa diên cuồng hôn lên đôi môi Mỹ Cẩm, bàn tay Âu Dương Hoa vừa đặt nơi cạp quần cố tìm cách gỡ chiếc thắt lưng da cứng đầu. Giây phút đó, trong đầu Mỹ Cẩm đột nhiên tái hiện lại hình ảnh bữa ăn tràn đầy tiếng cười gia đình lúc chiều. Khung cảnh hạnh phúc khi nhìn thấy Linh Nhi luôn miệng gọi “pama[1]” còn Trần Thiện Đạo thì ngồi bên cạnh dỗ dành đủ trò để dứt nốt cho cô con gái bé bỏng miếng cơm ngày một trở nên rõ ràng.

Mỹ Cẩm biết mình không thể phản bội tình yêu của Trần Thiện Đạo, không thể phản bội lại sự ngây thơ trong sáng của Linh Nhi khi cô bé luôn nói: “Mẹ tuyệt nhất!”.

Bà dùng hết sức cản mạnh lên vành môi đầy ham muốn chiếm đoạt của Âu Dương Hoa rồi đẩy ông ta ngã xuống tấm thảm lông cừu dày cộm.

Mỹ Cẩm cầm đầu chạy về phía cầu thang, chẳng kịp khép lại căn phòng đáng sợ kia. Bàn tay gầy tóm chặt lấy chiếc áo lụa, gấp gáp tìm cách cài những chiếc khuy bị đứt, che chắn thân thể đang run rẩy của mình.

Nước mắt lăn dài theo từng bước chạy. Mỹ Cẩm thở gấp, tựa người vào thanh vịn cầu thang để bình tĩnh lại. Đúng lúc đó, Đỗ Cẩm Quyên trong bộ váy dạ hội lộng lẫy dắt theo cậu bé khôi ngô chừng bốn tuổi bước lên cầu thang.

Những đoạn kí ức rời rạc chấp vá dần hiện ra xuôi theo giọng nói nức nở của Mỹ Cẩm. Thình thoảng tiếng khóc nức lại làm gián đoạn, đứt mạch kể.

Trần Thiện Đạo nắm chặt tay vợ như để truyền thêm cho bà sức mạnh đi tiếp. Mỹ Cẩm dựa vào vai chồng, cất giọng mệt mỏi:

- Có thể mọi người không tin nhưng tôi thực sự chưa từng ngủ với Âu Dương Hoa. Hôm đó, bị Cẩm Quyên và Duy Phong bắt gặp tôi cũng không thể giải thích gì hơn nhưng... Nhi Nhi à, mẹ không hề phản bội bố con con _ bà tha thiết nhìn Linh Nhi như van nài chút lòng tin.

- Anh tin em! Dù tất cả mọi người có quay lưng lại với em, dù không ai trên thế giới này tin vào lời em kể thì anh vẫn tin em! _ Trần Thiện Đạo ôm lấy thân hình bé nhỏ của Mỹ Cẩm khẳng định chắc chắn.

- Mẹ, con cũng tin. Mẹ mãi là người mẹ tuyệt vời nhất trong trái tim con! _ Linh Nhi vừa nói vừa chạy lại quỳ xuống ôm chân Mỹ Cẩm.

Đỗ Hồng Quân ngồi lắng nghe nãy giờ cũng bị làm cho cảm động. Ông khẽ thở dài:

- Mọi người thế này bảo tôi không tin sao được.

Mỹ Cẩm bật khóc:

- Cảm ơn anh và con nhiều lắm! Có được một gia đình hạnh phúc thế này em không còn mong gì hơn nữa. Tôi cũng rất cảm ơn vì anh đã chịu nghe hết câu chuyện và tin lời tôi nói, Hồng Quân!

- Chị không cần khách sáo như vậy. Tôi cũng chỉ muốn làm rõ sự thật thôi. Hơn nữa, Âu Dương Hoa là con người mưu mô thủ đoạn thế nào cũng không phải bây giờ tôi mới được biết. Nhưng tôi vẫn có điều thắc mắc, nghe nói năm đó Âu Dương Hoa đã nắm trong tay số cổ phần rất lớn của công ty Thiện Mỹ. Nhưng sau này anh vẫn ngồi trên chiếc ghế chủ tịch một cách vững chắc còn Âu Dương Hoa lại âm thầm rút khỏi dự án thôn tính Thiện Mỹ. Theo tôi với tính cách ngạo mạn háo thắng của mình dù chiếm đoạt chị thành công Âu Dương Hoa cũng không nỡ bỏ đi một miếng mồi béo bở như Thiện Mỹ.

- Thật ra chúng tôi nên tỏ lòng biết ơn Cẩm Quyên trong việc giữ được sự nghiệp mà cả đời chồng tôi đã dồn hết tâm sức gây dựng. Nhưng...cô ấy đã không cho chúng tôi cơ hội đó _ Mỹ Cẩm chua xót _ Sau lần bắt gặp tôi tại biệt thự Sunshine cô ấy đã chủ động liên lạc với tôi. Kể từ lúc biết tình cảm Âu Dương Hoa dành cho tôi, cô ấy cũng chưa từng tỏ ra tức giận và khinh ghét đến vậy. Cô ấy đã đưa toàn bộ số cổ phần của mình tại Âu Hoa cho tôi và nói tôi nên giữ thể diện, không nên phản bội lại chồng con như vậy. Cẩm

Quyên nói dù có ở trong bất kì hoàn cảnh nào thì trình tiết của người phụ nữ cũng không thể đem ra làm vật trao đổi, mua bán. Cô ấy không hề oán hận chỉ trích nhưng tôi hiểu tình bạn hơn mười mấy năm cũng như sự tin tưởng yêu quý đặt nơi tôi đã hoàn toàn chấm hết. Mặc dù lúc đó tôi rất muốn giải thích nhưng liệu rằng Cẩm Quyên sẽ tin? Nên tôi đã chọn cách im lặng và nhận lấy chỗ cổ phần của cô ấy như một sự thương hại bố thí _ nói đến đây nước mắt Mỹ Cẩm lại tuôn trào.

- Chỗ cổ phần của Cẩm Quyên bên Âu Hoa có giá trị lớn hơn cả giá trị thực của Thiện Mỹ lúc bấy giờ nhưng tôi không muốn dùng thủ đoạn hèn hạ như Âu Dương Hoa nên đã thoả thuận để đổi lấy phần ông ta đang có trong tay _ Trần Thiện Đạo tiếp lời vợ.

- Thì ra là vậy. Vì không còn cổ phần ở Âu Hoa nên Cẩm Quyên từng có lúc thử đứng ra kinh doanh kết quả lúc nghe được tin tức đó Âu Dương Hoa đã nổi trận lôi đình mắng chửi cô ấy không tiếc lời _ Đỗ Hồng Quân xốt xa nhớ lại những tủi nhục em gái mình từng phải gánh chịu.

- Sau khi chồng tôi đưa Thiện Mỹ trở lại quỹ đạo đã có ý bù đắp phần nào cho Cẩm Quyên nhưng...cô ấy nhất quyết không chịu gặp chúng tôi. Có lẽ cả đời này Cẩm Quyên cũng không thể quên việc từng bị người bạn thân thiết nhất như tôi phản bội. Người cô ấy hận nhất chính là tôi. Nhưng lại không điên cuồng tìm phương cách trả thù mà ngốc nghếch tự hủy diệt bản thân như thế.

- Có lẽ việc bắt gặp chị ngày hôm đó đã để lại ấn tượng quá sâu đậm trong tiềm thức của cô ấy. Nên về sau mỗi lần chứng kiến cảnh tượng Âu Dương Hoa ngang nhiên ngoại tình Cẩm Quyên đều cho rằng người lên giường với ông ta chính là chị _ Đỗ Hồng Quân lắc đầu nhớ tới những lần Cẩm Quyên điên loạn đập vỡ đồ đạc, lời hét vật kỉ niệm miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mỹ Cẩm, tôi chỉ hận không thể tự tay hủy hoại cô” _ Thằng bé Duy Phong lại lớn lên trong hoàn cảnh ấy, khó trách...

- Nhi Nhi, xin lỗi con! _ Mỹ Cẩm vươn tay kéo Linh Nhi lại gần rồi dùng hết sức mà siết chặt lấy cô, hi vọng bản thân có đủ sức mạnh và dũng khí bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình.

Đỗ Hồng Quân nhấp một ngụm espresso lạnh ngắt, từ tốn hỏi:

- Thật ra trí nhớ của cháu hồi phục từ khi nào vậy, Linh Nhi? Có thể qua mắt được những bác sĩ dày dạn kinh nghiệm trong viện và người thân của mình như thế quả là diễn xuất không tồi mà. Ha ha.

- Ban đầu tỉnh lại trong bệnh viện cháu thực sự không nhớ rõ ràng được mọi chuyện và có cảm giác đé jàvu mạnh mẽ. Thời gian qua đi cháu đã lấy lại được từng phần từng phần kí ức bị lãng quên. Có điều cháu đột nhiên phát hiện ra một điều thú vị. Những người điên có thể quan sát, nghe và cảm nhận những chuyện mà khi tỉnh táo không có khả năng ấy.

- Vậy nên cháu đã đóng giả một người mắc bệnh về tâm lí?

- Con xin lỗi bố mẹ. Xin lỗi bác. Đã làm kinh động và khiến mọi người phải lo lắng phiền muộn nhiều! Lúc đó, con không nghĩ được giải pháp gì khôn ngoan hơn.

- Không sao! Bây giờ con bình an vô sự thì không sao rồi. Nhi à, bố mẹ đã đau lòng biết bao khi phải đứng ngoài giường mắt nhìn con chịu hết đau khổ này đến tổn thương khác. Nhưng giờ thì ổn rồi. Mọi chuyện tồi tệ nhất cũng đã qua rồi. Chỉ cần con chấp nhận buông tay quên đi tình yêu dành cho Duy Phong thì sẽ không gì có thể làm ảnh hưởng đến gia đình chúng ta nữa _ Mỹ Cẩm dịu giọng khuyên nhủ.

- Nhưng con không thể. Không thể buông tay. Không thể ngừng yêu thương. Không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Không thể xóa nhòa những kỉ niệm đẹp đẽ, tháng ngày tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng hạnh phúc bên anh ấy. Xin lỗi, con không thể _ Linh Nhi kiên định phản kháng.

Tiếng khóc. Tiếng hét. Xen lẫn tạo thành tạp âm lào xào như chiếc băng cát – xét lâu ngày đã không còn nghe được nữa.

Linh Nhi cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ nhỏ nhắn trên cổ tay, giật mình tạm biệt mọi người và nói có việc phải đi gấp. Trước khi chạy như bay ra cửa còn không quên dặn dò cẩn thận:

- Chuyện con hồi phục trí nhớ xin đừng nói lại cho Duy Phong. Những việc hiểu lầm trong quá khứ giữa bố mẹ, Âu Dương Hoa và cô Cẩm Quyên cũng đừng nên nói với anh ấy. Con xin lỗi nhưng con thà để Phong hiểu lầm và hận gia đình chúng ta đến tận xương tủy còn hơn nhìn anh ấy đau khổ khi biết Âu Dương Hoa

không chỉ bức mẹ mình đến bước đường cùng mà còn gây nên bao tội lỗi khác. Tốt xấu gì ông ấy cũng là cha đẻ của Phong. Hơn nữa, nếu Duy Phong biết được chân tướng sự việc sẽ cảm thấy tội lỗi ân hận suốt đời. Thực sự con không muốn nhìn thấy Duy Phong phải chịu thêm bất kì thương tổn nào nữa!

Rút cuộc cô vẫn si ngốc như vậy. Trải qua biết bao đau khổ, bị kịch vẫn một lòng yêu thương Duy Phong.

Tình yêu đại khờ ấy của Linh Nhi lớn đến mức cô sẵn sàng để bản thân và gia đình chịu tiếng xấu, chấp nhận đón lấy mọi thiệt thòi để tránh cho Duy Phong những tổn thương tất nhiên.

[1] Pama: (papa và mama) bố và mẹ. 11h35.

Sân bay Nội Bài.

Suốt quãng đường từ quán café tới sân bay Linh Nhi không ngừng giục người lái taxi:

- Bác tài, làm ơn lái nhanh lên!
- Trong nội thành xe cộ đông đúc thế này có muốn nhanh cũng khó. Cô bé kiên nhẫn một chút.
- Nhanh nữa lên bác! Không kịp mất!
- Cháu sắp lỡ chuyến bay hả? Lần sau nên để ý giờ giấc chứ. Bọn trẻ bây giờ thật là __ người lái xe già lắc đầu lẩm bẩm.
- Cháu phải ra tiễn một người rất quan trọng. Có thể người ấy sẽ không bao giờ quay về Việt Nam nữa. Đây là cơ hội cuối cùng, bác giúp cháu một lần đi ạ!

Bác tài xé như hiểu ra, đạp mạnh chân côn chạy thẳng về hướng sân bay.

Lúc xuống xe, Linh Nhi vội rút ra một sấp tiền chần dúi vào tay bác tài, nháy mắt:

- Phòng trường hợp camera ở mấy ngã tư ghi lại cảnh bác vượt đèn, lấn vạch, ... vài hôm nữa có giấy phạt gửi tới lại không biết tìm cháu ở đâu. Hi hi. Cảm ơn bác nhiều ạ!

Nhi nói rồi nhanh chóng hoà vào dòng người đông đúc tại sảnh B của sân bay Nội Bài.

Linh Nhi dường như quên mất việc mình đang mang đôi guốc chín phân chót vót mà mãi miết chạy về phía màn hình TV để xem thông tin chuyến bay tới London lúc 12h10 của Tony.

Cuống quýt đảo mắt tìm cửa số 4 và bóng dáng thân quen của cậu bạn. Mọi thứ xung quanh Nhi thực sự trở nên xoắn xuýt vào nhau, nhoè nhoẹt như thể đang ngồi trên một chiếc đu quay với vận tốc lớn nhưng lại có cảm giác người và vật bên dưới mới đang chuyển động vậy.

Hoàn toàn chân thực. Giống hệt như những kĩ xảo quay phim của đạo diễn truyền hình đang được thực hiện.

Những tiếng hét, tiếng chửi thề hay chỉ đơn giản là tiếng kêu ngạc nhiên lần lượt cất lên. Và có vẻ như mọi âm thanh huyền ảo ấy đều ám chỉ và dồn về phía Linh Nhi. Mặc kệ. Cô bỏ ngoài tai tất cả. Chuyên tâm chạy đi, dáo dác tìm kiếm Tony.

Cửa số 4, sảnh B của sân bay hiện ra trước mắt. Một hàng dài những người xếp hàng chờ lên máy bay. Linh Nhi vội vã bước lên kéo áo từng người để xem mặt dù không hề bắt gặp bóng dáng thân quen nào. Những vị khách đứng tuổi dành cho cô cái nhìn thiếu thiện cảm. Một vài cậu thanh niên thì hứng thú cười rộ lên:

- Ô! Em xinh thế. Tìm anh hả. Hay là anh không đi nữa nhé. Ở nhà chơi với em được không nào? Ha ha.

Tiếng cười nói ồn ào cả một góc sân bay. Mấy cô tiếp viên chân dài và những vị khách bị làm phiền ban nãy đồng loạt cau mày nhìn Linh Nhi.

Từ khu WC một cậu bé trên tay cầm theo chiếc ipad đời mới cũng tò mò bước nhanh lại xem có chuyện thú vị gì đang diễn ra.

Linh Nhi đột nhiên quay đầu lại. Ánh mắt giao nhau. Một bên ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Một bên tinh nghịch giấu ý cười.

Như một cảnh quay chậm từ nhiều góc độ quen thuộc của những bộ phim tình cảm trên truyền hình, hai người chạy đến ôm chầm lấy nhau. Linh Nhi khẽ đưa tay gạt nước mắt, trách:

- Đồ tồi! Xém chút nữa tôi đã không tìm được cậu rồi.
- Tony biết thế nào Nhi cũng chạy đến nên cố ý lên máy bay muộn nhất đó __ cậu vừa nói vừa nở nụ cười khênh chói mắt mà Linh Nhi nhớ biết bao.
- Biết Nhi sẽ đến? Tony đã biết trước sao? __ Linh Nhi tròn mắt ngạc nhiên.
- Hì. Tony sớm biết Nhi đã hồi phục trí nhớ rồi. Ngạc nhiên ít thôi và che bít miệng lại kẻo gió độc chui vào giờ.
- Đáng ghét! Nhi tốn bao công sức cuối cùng lại bị Tony phát hiện. Đúng là không có năng khiếu làm diễn viên mà __ Linh Nhi thở dài chán nản.
- Ngốc! Đối với người khác Nhi đã diễn rất đạt rồi. Chỉ là...Tony hiểu Nhi quá rõ thôi. Hì. Ngày nào cũng ở bên nhau từ sáng tới tối có chuyện gì mà không biết chứ. Không hành động nhỏ nào của Nhi qua nổi mắt Tony đâu __ cậu ngả người về phía sau để nhìn rõ mặt Linh Nhi rồi đưa tay ra dấu hình khẩu súng chĩa về phía cô.
- Xì. Ngạo mạn! __ Linh Nhi mím môi cười cười rồi giật mình như nhớ ra điều gì __ Vậy chẳng phải cậu biết rõ nhưng vẫn giả vờ hòa theo đóng kịch với tôi sao? __ cô tức tối lấy hết sức đâm thịch lên vòm ngực Tony.
- Muốn đánh người thì chịu khó về tắm bồn vào. Yếu mà đòi ra gió. Ha ha __ Tony ưỡn ngực cười sảng khoái mặc cho Linh Nhi đứng giậm chân giữa sân bay đông người.
- Định lừa trẻ con chắc? Chẳng phải nói sẽ không quay về nữa thì tôi sao có cơ hội xử cậu nữa hả?
- Thì nói vậy nhưng nếu Nhi và Phong mời về ăn kẹo mừng Tony cũng đâu nỡ từ chối.

- ...

Linh Nhi im lặng nhìn ra bên ngoài tấm kính lớn. Một chiếc phi cơ đang tung mình lên bầu trời xanh ngất đến nao lòng.

- Nhi à! Chỉ cần kiên nhẫn một chút, bao dung một chút và nhất là nhiệt tình biểu lộ tình yêu của mình thì thứ Nhi nhận lại sẽ lớn lao và bền vững đến không ngờ __ Tony thì thâm rồi khê nháy mắt như vừa chia sẻ một bí mật quốc gia vậy.
- Ừm...Tony nè...Minh Minh nó thích Tony lắm đó! __ Linh Nhi áp úng lảng tránh.
- Nhi biết trong tim Tony có người khác rồi mà. Bây giờ dù cố gắng nhồi nhét cô ấy vào cũng thật không công bằng, phải không? Tony lại mắc bệnh hẹp tim bẩm sinh nữa. Hey __ Tony trẻ cập môi hồng ướm át xuống ra chiều đau khổ, khó nghĩ lắm.
- Ha ha lộ bản chất xấu bụng rồi nhé!

Hành khách cuối cùng phía cửa lên máy bay cũng vừa kiểm tra xong và bước vào. Cô tiếp viên xinh đẹp mỉm cười nhìn Tony như nhắc nhở cậu về giờ cất cánh.

Tony để lộ chiếc răng khênh chói mắt, dang rộng hai tay nhìn Linh Nhi:

- Ôm tạm biệt nhé?

Linh Nhi lập tức sà vào vòng tay ấm áp, vùi mặt vào vòm ngực mềm mại thân quen che dấu những giọt nước mắt không nghe lời. Tony khê cười trêu chọc:

- Bắn quá! Phấn son lem hết ra áo vest mới của người ta rồi. Đền mau!
- Sang đó nhớ ăn uống đầy đủ, buổi đêm nhớ tắt đèn ngủ sớm, đừng thức xem phim ma rồi lại nằm ôm chặt gối không dám nhắm mắt và nhịn đi vệ sinh cả đêm, trời lạnh thì nhớ quàng khăn mặc áo ấm chứ đừng thời trang đánh tan thời tiết rồi lại sụt sịt cả tuần, quan trọng nhất là thỉnh thoảng phải gọi điện về hỏi thăm

Nhi, nhớ không! __ Linh Nhi bỏ ngoài tai lời châm chích trẻ con của Tony, chuyên tâm dặn kĩ từng điều nhỏ nhặt.

- Mới ở cùng trong viện hơn một tháng mà đã thuộc lòng thói quen của Tony sao. Chỉ sợ sau này đêm nào cũng có người mất ngủ nằm khóc vì nhớ mình thôi. Hô hô __ Tony tiếp tục trêu đùa lấp đi sự run rẩy cảm động trong giọng nói.

- Thôi đi mau đi! Ở lại thêm chút nữa, Nhi nín kẻo không cho đi luôn đó! __ Linh Nhi xoa người Tony lại ra sức đẩy cậu đến trước cô tiếp viên đang mất dần kiên nhẫn.

Đặt nhẹ hai nụ hôn kiểu Mỹ lên má Linh Nhi, Tony thì thầm gấp gáp:

- Tony đã chấp nhận bỏ cuộc nên Nhi phải cố gắng thật nhiều thật nhiều, nghe không? Hạnh phúc không tự tìm đến với ai hết. Đôi khi chúng ta phải dùng cảm tranh giành lấy hạnh phúc của riêng mình, Nhi ạ. Có thể con đường phía trước còn rất dài, không ít thử thách thậm chí là đau khổ lớn hơn đang chờ đợi nhưng chỉ cần Nhi cố gắng gấp đôi người khác thì những gì có thể nhận lại cũng không tồi đâu. Đừng từ bỏ nhé! Tony biết Nhi làm được mà!

Bên ngoài sân bay, một cô gái nhỏ trong chiếc váy màu hồng phấn, mái tóc búi cao cột thêm một chiếc nơ xinh xắn như công chúa bước ra từ truyện cổ thần tiên đang ngược lên trời neho mắt đón lấy ánh nắng màu vàng ngọt lịm như ai đó vừa lỡ tay làm đổ chiếc bình lớn đựng đầy mật ong. Màu vàng rực rỡ sáng chói như mái tóc mềm mại, nụ cười với chiếc răng duyên làm điều đúng bao trái tim cô gái của cậu bạn rất thân – Tony Thụy Vũ.

Trên chiếc máy bay vừa cất cánh, một cậu bé trong bộ vest lịch lãm thời thượng màu ghi, chiếc ca-vát cùng tông nhưng khác sắc độ đang mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh duyên chết người, khẽ thì thầm: “Hạnh phúc nhé, chị dâu !”.

Chiếc phi cơ tới London xuất phát lúc 12h10 vừa cất cánh giờ chỉ còn là một chấm màu đỏ nhỏ xíu đang mất hút dần sau làn mây bông bênh, xốp nhẹ như những que kẹo bông lơ lửng giữa bầu trời.

14. Chương 14

Rengggggg.

Tiếng chuông báo tiết một réo rất vang lên nhắc nhở, hối thúc những kẻ đi học muộn.

Linh Nhi kéo nhẹ vành môi theo gió tạo thành một nụ cười nhỏ theo sau cô Tuệ Trân bước vào lớp. Đám học sinh lớp 8D nhanh chóng ổn định trật tự đứng nghiêm chào cô chủ nhiệm dễ thương nhưng tính khí cũng dễ thay đổi như cơn giông mùa hạ.

Cô Tuệ Trân gật đầu ra hiệu cho chúng ngồi xuống. Khẽ cười hướng mắt về phía Nhật Trung:

- Em chuyển chỗ cho Linh Nhi!

- Dạ, tại sao? __ Nhật Trung giật mình ngạc nhiên.

Cả lớp đang yên lặng gỡ sách vở cố gắng nhét mọi từ ngữ vào đầu ở mức có thể tránh việc bị gọi lên bảng lại không hiểu đứa bên dưới đang nói thứ ngôn ngữ kì dị nào. Đột nhiên, quay sang nhìn nhau rồi xì xào bàn tán.

Mọi thành viên trong tập thể lớp 8D đều thuộc nằm lòng chuyện tình giữa Linh Nhi và Duy Phong. Mặc dù không biết lí do hai người chia tay là gì nhưng gần một tháng nay sau ngày Linh Nhi trở lại trường, không một ai – từ những đứa con gái lăm lăm điều đến những thằng con trai tọc mạch thích gây sự dâm dả động đến Linh Nhi trước mặt Duy Phong. Bọn con trai trong trường thậm chí không dám đến gần bắt chuyện với Nhi. Chúng có sự thỏa thuận ngầm với nhau rằng những gì thuộc về công tử Duy Phong thì không nên ngó

ngàng tới từ khi muốn nhập viện đột xuất vì bị đánh hội đồng và phải cuốn gói khỏi trường dân lập Minh Tuệ danh giá ngay sau đó.

Vậy mà hôm nay cô Tuệ Trân lại sắp xếp cho hai kẻ oan gia ngồi cạnh nhau. Thật là chuyện động trời!

Trong khi Nhật Trung còn ngơ ngác, sợ hãi thì Duy Phong đang nằm dài trên bàn ngủ gật bồng ngồi thẳng dậy cao hứng nhếch mép cười.

- Từ bao giờ mà khi đổi chỗ cho học sinh cô giáo phải báo cáo lí do thế, Nhật Trung? _ cô Tuệ Trân bắt nhãn hỏi lại.

- Ô..dạ..

- Còn chần chờ gì mà không qua bên kia nhanh lên. Không thấy bạn Linh Nhi phải đứng chờ này giờ sao? _ Duy Phong lười biếng buông tiếng ngáp dài.

- Ô..ơ..ừm..

Linh Nhi nhanh nhẹn bước về phía chỗ ngồi mới. Cô nhẹ nhàng gơ một bàn tay trước kẻ ngồi cùng bàn:

- Chào bạn. Mình là Linh Nhi! Chắc bạn cũng biết rồi nhỉ nhưng trí nhớ mình không được tốt nên coi như làm quen lại nhé! _ Nhi nháy mắt cười ngọt ngào.

- Duy Phong _ anh nghiêng đầu như thể đang đánh giá cô gái bé nhỏ trước mắt _ Cả trường này không ai là không biết tên anh nên khỏi cần giới thiệu lằng nhằng, nha cưng.

- Tên tuổi, gia thế, tài sản và số con gái xin chết dưới chân bạn nhiều đến thế nào thì đúng là ai cũng biết. Nhưng...thứ mình muốn tìm hiểu lại nằm ngoài khả năng của mọi người trong trường _ Linh Nhi nhún vai rồi bắt đầu ngồi xuống sắp xếp sách vở _ Mà nếu mình không nhầm thì chúng ta bằng tuổi nhau và học chung lớp. Hơn nữa lại càng không phải người yêu. Nên từ nay bạn xưng hô lịch sự chút. Tùy tiện gọi người khác là “cưng” hay “em” mới chứng tỏ được đẳng cấp công tử sao?

- Những đứa con gái anh đã gặp qua từ trước tới giờ đều thích được gọi như thế. Chẳng lẽ em là loại quý hiếm cần được ghi vào sách đỏ để bảo tồn?

Duy Phong thản nhiên nghịch ngợm chiếc bật lửa Dupont trong tay mà không buồn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt méo xệch vì tức giận của Linh Nhi.

“1 – 0. Không hổ danh là công tử Duy Phong. Hễ mở miệng là khiến người khác cứng họng mà tức chết ! > < coi=” như=” hôm=” nay=” em=” thua=” nhưng=” từ=” ngày=” mai=” em=” sẽ=” khiến=” cuộc=” sống=” của=” anh=” trở=” nên=” xáo=” trộn=” điên=” cuồng.=” chò=” đẩy=” mà=” xem!=” (trích=” từ=” nhật=” kí=” của=” linh=” nhi=” tối=”>

Cùng lúc đó tại biệt thự Sunshine.

Duy Phong ngật ngưỡng bước vào phòng Cẩm Quyên. Một mối gieo mình xuống chiếc giường lớn được chạm trổ tinh tế.

Nước mắt?!

Vị mằn mặn nhanh chóng xâm chiếm khoé môi.

Nước mắt của một chàng trai tuổi 14. Có một chút bông bột nông nổi, có vài phần âm ức trách than số phận trở trêu và cũng mang nặng sự bất lực khi tận mắt nhìn những người thân yêu bị đẩy vào bước đường cùng đầy bế tắc đau khổ nhưng lại không có khả năng dang tay bảo vệ họ.

Suốt nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên, nỗi đau trong lòng Duy Phong mới có thể bộc lộ trực tiếp bằng nước mắt. Người ta nói nước mắt là sự đầu hàng của cơ thể trước những “nỗi đau” trong cuộc sống. Chính vì thế những người đàn ông trưởng thành thường ít rơi nước mắt hay đúng hơn họ thường tự kìm nén việc bộc lộ cảm xúc – nhu cầu tất yếu của con người. Nhưng mấy ai hiểu hết được nỗi đau câm lặng từ những đôi mắt khô khốc, tưởng như lãnh cảm kia.

Duy Phong như con thú bị hành hạ bởi nỗi đau mất mẹ và những vết thương trên khắp cơ thể không ngừng nhức nhối, rỉ máu. Anh điên loạn đập phá đồ đạc. Rồi ôm ngực từ từ gục xuống giữa phòng.

Vết thương nơi ngực trái quá lớn, đến nỗi nó hoàn toàn lấn áp sự đau đớn từ những vết thương khác trên da thịt.

Những đầu ngón tay thon dài không ngừng chảy máu, hoà lẫn cùng nước mắt. Chưa xót đến tột cùng!

Khói thuốc mờ mịt.

Hương rượu cay nồng.

Duy Phong ngồi đối diện với bức ảnh chụp chung giữa anh và mẹ hồi bốn tuổi ở khu vui chơi. Khuôn mặt hai mẹ con đều được thắp sáng bởi nụ cười hạnh phúc.

Lần đó, anh được đi dự tiệc cùng mẹ nhưng đến nơi mới biết bữa tiệc chỉ dành cho người lớn, không ai dẫn theo con cái. Mẹ lo anh buồn chán nên đã bỏ ngoài tai lời kéo nài nỉ của bạn bè mà rời bỏ bữa tiệc rồi đưa anh đi ăn kem, đến trung tâm trò chơi và mua rất nhiều đồ chơi đẹp.

Trước đây, anh trong tâm trí anh luôn tràn ngập hình ảnh u uất, buồn tủi của mẹ nên lần này được ra ngoài vui chơi thỏa thích, còn thấy mẹ cười thật nhiều khiến đứa trẻ như anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Nào ngờ khi về nhà liền bắt gặp sự xuất hiện của Mỹ Cẩm. Những ngày sau đó mẹ nửa tỉnh nửa mê, lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại, xoay vòng giữa hai bờ quên nhớ. Cuối cùng bà đã nhấn tâm cô lập bản thân trong thế giới điên dại, lãng quên sự tồn tại của hai đứa con trai non nớt.

Từ lúc đó, số lần cha anh – Âu Dương Hoa ghé về nhà càng thuyên giảm, anh trai – Âu Dương Duy Tuấn cũng trở nên ngỗ ngược chỉ lo ra ngoài tiêu tiền hoang phí và gây chuyện. Ngôi nhà to lớn sớm chỉ còn mình đứa trẻ hiểu chuyện như anh cùng những người giúp việc chăm sóc ột bà mẹ tâm thần.

Lớn lên trong hoàn cảnh phức tạp đầy rẫy oan nghiệt thù hận nên Duy Phong có phần trưởng thành, già dặn hơn những đứa trẻ cùng trang lứa. Không cần biết ở bên ngoài đánh nhau gây gổ với người ta thế nào nhưng mỗi khi về nhà anh đều chăm sóc Cẩm Quyên rất chu đáo. Cũng chưa từng mang bộ mặt bầm tím, rớm máu về gặp mẹ. Mọi chuyện lớn nhỏ đều tự mình tìm cách giải quyết, không hề viện đến thế lực của Âu Dương Hoa.

Có điều trong lòng anh đã luôn nhen nhóm, nung nấu kế hoạch trả thù với gia đình nhà họ Trần mà đối tượng được nhắm đến chính là đứa con gái độc nhất của Mỹ Cẩm – Trần Linh Nhi.

Lên cấp II Duy Phong một mực xin cha cho vào trường dân lập Minh Tuệ. Hơn nữa còn cố ý thăm dò chuyển vào lớp Linh Nhi. Cuối cùng kế hoạch trả thù đã được thực hiện một cách trơn tru, hoàn hảo. Nhưng anh đã không hề tính đến việc mình sẽ yêu cô gái bé nhỏ dễ tổn thương ấy càng không ngờ người mẹ tội nghiệp của mình lại bị Âu Dương Hoa bức chết.

Cho đến bây giờ, khi kết thúc cái kế hoạch đáng khinh của mình Duy Phong cũng hoàn toàn không lí giải được cảm xúc của bản thân. Nên vui hay buồn, nên thở phào nhẹ nhõm hay ân hận, day dứt cả đời đây?

Duy Phong đem theo hai luồng suy nghĩ chồng chéo, trái ngược vào giấc ngủ mệt mỏi đầy bóng tối.

15. Chương 15

Hà Nội oằn mình trong cái nắng nóng mùa hạ.

Sắc nắng đã âm thầm nhuộm tím cả khoảng trời tự khi nào. Hoa phượng đỏ khốc dài nơi cuối sân và lá me bay đang thay lời chào tạm biệt cho những cô cậu học trò.

Mùa chia tay đến rồi!

Linh Nhi chăm chú ngắm nhìn những hạt bụi tinh nghịch đang được gió thổi tung và nắng dát lên một màu vàng kì diệu giữa sân trường.

Rầm!

Duy Phong đập tung cánh cửa lớp. Cơn gió mùa hạ oi nồng ùa vào căn phòng xen lẫn từng đợt không khí mát lạnh thổi ra từ chiếc điều hòa nhiệt độ.

Những hạt phân tử nước hoa Gucci Pour Homme II nhanh chóng khuếch tán trong không khí. Hương gỗ thanh nhã, tự do có chút nhẹ nhàng dường như không thích hợp với vẻ hoang dã, bất cần nhưng vô cùng thu hút gọi cảm của Duy Phong. Đã lâu rồi Nhi không còn thấy anh dùng loại nước hoa BVLGARY BLACK đặc biệt nữa.

Anh đang cố gắng làm những điều ngược lại với sở thích của cô.

“Kétttt”. Tiếng kim loại bị rê dưới sàn gạch phát ra tiếng kêu nhức tai. Duy Phong gục mặt xuống bàn ngủ.

Linh Nhi buồn chán bước ra sân hít thở không khí. Ánh nắng chói chang trải dài khắp sân trường. Cảm giác ngột ngạt xâm chiếm nơi lồng ngực. Quần áo dính dính mồ hôi bám chặt lấy cơ thể cô.

Thả mình xuống chiếc ghế đá cũng bắt đầu bị mặt trời thiêu đốt. Cô mệt mỏi suy nghĩ xem liệu mình đã sai ở đâu.

Khi quay lại trường học Linh Nhi đã tìm mọi cách để xin cô Tuệ Trân cho phép mình chuyển chỗ ngồi cạnh Duy Phong. Cô nghĩ chỉ cần ngồi gần anh, chắc chắn sẽ có cơ hội bắt đầu lại. Mặc kệ Duy Phong không chấp nhận nhưng cô vẫn muốn thử dốc sức khiến anh hồi tâm chuyển ý một lần. Vì cô yêu anh. Không quan tâm trước đây giữa gia đình họ tồn tại mối thâm thù ra sao, cũng không cần để ý anh đã dùng phương cách ngu ngốc, bẽ tắc nhất để trả thù. Chỉ cần Duy Phong còn yêu mình, cô sẽ bỏ qua tất cả để tiếp tục ở bên anh như chưa từng xảy ra bất kì mâu thuẫn nào. Nhưng cô đã không hề tính đến việc hoàn toàn bị Duy Phong cự tuyệt.

Anh trở nên đáng ghét khó ưa. Anh hành động như một playboy thiếu suy nghĩ, cố gắng thể hiện hết những mặt xấu của bản thân, anh thậm chí bôi nhọ nhân cách và danh dự chính mình trước mặt cô.

Duy Phong thường xuyên trốn học, cúp tiết. Số buổi học Nhi và anh được ngồi cạnh nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Và bất cứ khi nào anh bước vào lớp thì mùi rượu bia nhức nhối quện lẫn mùi thuốc lá đều khiến Linh Nhi phát ói. Cô chán nản với việc đối mặt cùng những vết soi mói đủ màu và những sợi tóc dài ngắn vương trên áo anh. Cô ngán ngẩm những mùi nước hoa nồng nồng, ngọt lợ dai dẳng bám vào cơ thể anh. Cô hậm hực những sau những cuộc tranh luận cãi vã không đầu cuối mà luôn phải cảm thấy phần thua về mình. Cô căm ghét cái cách anh đơng đưa với tất cả bọn con gái trong trường rồi dùng chính giọng điệu đó để nói chuyện với mình.

Trong mắt cô anh trở nên tục tĩu, nhả nhớt và tầm thường như bất kì cậu ấm nào khác. Cuối cùng Duy Phong đã đẩy sức chịu đựng của Linh Nhi lên tới đỉnh điểm và buộc cô phải từ bỏ tình cảm bấy lâu.

Cô còn nhớ hôm đó là sinh nhật của Nhật Trung.

Cả lớp vui vẻ kéo nhau đến quán karaoke.

Linh Nhi vốn không ưa những nơi ồn ào náo nhiệt nên cả buổi chỉ thu mình ngồi yên một góc, tách biệt với những kẻ đang hét gào ầm ĩ bên chiếc micro. Thực ra cô cũng đã thử tìm cách nói chuyện với Mỹ Mỹ và Như Mai nhưng lại chịu không nổi sự nhàm chán cùng những suy nghĩ đơn thuần trong câu chuyện của họ nên đành lặng lẽ tránh qua chỗ khác.

Nhi dùng bàn tay gầy xoa xoa hai bên má vì ban nãy phải liên tục giả vờ cười cười hưởng ứng câu chuyện của hai cô nàng trẻ con kia. Đang suy nghĩ nên lấy lí do gì để trốn khỏi bữa tiệc sinh nhật hoàn toàn không phù hợp với mình thì bỗng nhiên Quang Bách xông tới chét đầy bánh kem lên mặt cô:

- Ê! Làm gì mà thu lu một góc này giờ vậy. Hoà mình vào cuộc vui đi chứ! __ giọng nói mang theo hơi rượu của cậu bạn làm Linh Nhi bật cười.

Đúng là cậu ta say thật rồi! Bình thường đám con trai hề thấy mặt cô ở đâu là nhanh chóng kéo nhau lảng sang chỗ khác vì sợ những phiền phức không đáng có với Duy Phong. Vậy mà hôm nay lại có người dám cả gan trêu đùa cô. Cảm giác này đã lâu lắm rồi mới có được.

Linh Nhi nhanh tay với đến chiếc bánh gatô nham nhở trên bàn rồi đuổi theo Quang Bách khắp phòng. Rút cuộc không hiểu cậu ta nghĩ gì lại chui vào giữa chỗ ngồi của Duy Phong và Nhật Trung.

Cả phòng hát chỉ có ánh sáng nhấp nhoe phát ra từ chiếc TV. Nhi vốn bị cận thị còn không mang theo kính nên đã thản nhiên xông tới bôi hết chỗ kem dính trên tay lên mặt Quang Bách. Cậu ta ngồi bên trong nên lúc đó Nhi đã không chú ý vô tình rướn qua người Duy Phong.

“Thịch thịch”. Trái tim không biết nghe lời của anh vang lên từng nhịp mạnh mẽ. Cánh tay Duy Phong vô thức nắm lấy bàn tay Linh Nhi:

- Ngồi xuống nói chuyện với anh!

- Bỏ ra __ Nhi bắt ngờ kêu lên rồi vùng vằng muốn thoát ra.

- Dịch vào cho Nhi ngồi __ Duy Phong vẫn nắm chặt tay cô, quay sang nói với Quang Bách.

- Hì hì. Phong đã nói thế thì ngồi cùng một lát đi, Nhi __ Quang Bách không hiểu gì nhưng cũng hùa theo.

Linh Nhi im lặng hít một hơi rồi mỉm cười ngồi xuống cạnh Duy Phong:

- Có chuyện gì?

- Ăn bánh đi __ Duy Phong đẩy đĩa bánh kem đến trước mặt cô.

- Không ăn.

- Uống nước nhé?

Cô nheo mắt nhìn anh nghi hoặc. Duy Phong nhếch mép đặt tay lên vai, kéo Nhi lại gần:

- Làm người yêu anh nhé!

- Tại sao? __ Linh Nhi đờ mắt một lúc lâu rồi hỏi lại.

- Anh thích em.

- Em...không có lí do để tin anh __ cô quay mặt đi tránh ánh mắt sâu cuốn hút của Phong.

- Thế bây giờ anh phải làm thế nào? Chứng minh luôn nhé! __ Duy Phong cười cợt

- Ủ __ Linh Nhi bỗng quay lại lãnh đạm nhìn anh.

Anh nghiêng đầu tiến lại gần khuôn mặt thách thức của cô. Một chút nữa. Đôi môi gợi cảm của anh chỉ cách cô một chút nữa thôi.

Duy Phong dừng lại, đôi mắt nâu của anh xoáy sâu vào mọi ngõ ngách trong tâm hồn cô. Mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá ám ảnh từ từ phủ lên mặt cô. Nhi chun mũi lùi về phía sau.

Duy Phong như bừng tỉnh cười ngặt nghẽo:

- Để lần khác!

Linh Nhi lách người khỏi vòng tay Duy Phong, cười nhạt.

- ...

- Sao em không hát?

- Không thích. Mà anh không ngừng hút thuốc được một lúc à? __ cô đưa tay bịt mũi.

- Em sang bên kia ngồi đi. Anh hút nốt đã __ Duy Phong hất mặt về phía bọn con gái đang túm tụm chuyện trò.

Cô thở dài bước tới chiếc ghế đối diện.

Ánh sáng mờ ảo. Khói thuốc văng vất. Tiếng hát. Tiếng cười nói âm ỉ. Mọi thứ xung quanh như đang xoay vòng vòng đến chóng mặt.

Linh Nhi có cảm giác như mình đang bị hút vào một hố đen vô hình. Càng ngày càng tách biệt với thế giới vui vẻ của mọi người.

- Hey! Sexy girl! __ giọng nói say xỉn của Thành Nam bỗng kéo cô trở về thực tại

- Không đùa. Tránh ra đi _ Linh Nhi nhìn cậu bạn với ánh mắt dè chừng như sợ một căn bệnh truyền nhiễm nào đó vậy.

- Cứng nhử. Cơ mà anh lại thích những em cá tính mạnh, vậy đó _ vừa nói cậu ta vừa nhím chăm chăm vào khuôn ngực chớm nở sau chiếc áo trễ cổ của Nhi _ Nói chung là ngon! Hê hê.

Bàn tay nhỏ nhắn run run cầm cốc bia còn đầy nguyên của ai đấy lỡ để quên trên bàn hất mạnh vào mặt Thành Nam. Cậu ta bất ngờ tóm lấy tay Nhi. Siết chặt rồi gặm lên:

- Con diên! Làm gì thế hả!

Chiếc cốc thủy tinh trên tay Nhi rơi xuống sàn đá. Vỡ vụn.

Duy Phong tức giận nhảy qua bàn. Tiến lại bóp cổ Thành Nam:

- Bỏ ngay bàn tay dơ bẩn của mày khỏi người Linh Nhi! Ngay lập tức! _ giọng nói trầm thấp nhưng toát ra sự đe dọa đáng sợ.

- Anh Phong...em chỉ đùa thôi mà... _ Thành Nam gấp gáp buông tay Nhi.

- Tao ày quyền trêu đùa cô ấy chưa _ bàn tay Duy Phong vô thức bóp chặt cổ Thành Nam hơn.

Khuôn mặt vốn đỏ gay vì bia rượu của cậu ta càng sẫm lại hơn vì nghẹt thở. Cái miệng ban nãy còn nhả nhót đùa cợt giờ chỉ biết cố gắng há ra đón lấy chút không khí.

Linh Nhi kéo tay áo Duy Phong sợ hãi:

- Bỏ qua đi anh! Nó say mà.

Những đứa khác dù muốn xin tha cho Thành Nam nhưng lại sợ Duy Phong giận lây, đành đứng ngoài giương mắt nhìn. Bây giờ thấy Nhi lên tiếng cũng lấp bắp:

- Đúng đó, anh Phong. Không nên vì cái thằng say xỉn thiếu suy nghĩ mà làm hỏng cuộc vui.

Duy Phong lừ mắt một lượt. Tất cả đều im bất không dám ho he gì nữa. Chỉ riêng Linh Nhi vẫn nài nỉ:

- Anh còn tiếp tục nó sẽ chết đấy. Nghe em, bỏ tay ra đi anh _ cô nhẹ nhàng kéo bàn tay anh đang thít chặt cổ Thành Nam.

- Bách! _ Duy Phong buông một tiếng ngắn gọn.

Quang Bách lập tức hiểu ý, ra hiệu cho bọn đàn em lôi Thành Nam ra ngoài “xử kín”.

Duy Phong nắm tay Nhi về chỗ ngồi cũ. Như nhớ ra điều gì đó, anh sốt sắng hỏi:

- Em có sao không? Có bị thủy tinh đâm vào người không? _ vừa nói vừa cúi nhìn bàn chân bé nhỏ của cô.

- Anh lo cho em? _ Linh Nhi trả lời nhàn nhạt.

- Em không để anh yên tâm một phút nào cả, Nhi à _ vòng tay vững chãi ôm chặt cô vào lòng.

- Em là gì mà được nhiều đến thế? _ Linh Nhi cười cười châm chọc.

Phong giật mình đẩy Linh Nhi ra, thì thào lần nữa:

- Làm người yêu anh nhé!

Đôi mắt to tròn hấp háy nhìn anh. Khuôn mặt xinh xắn ửng đỏ. Trái tim nhảy nhót điên cuồng nơi lồng ngực. Linh Nhi cố hết sức chống lại một phần nhút nhát trong cô đang muốn bỏ chạy như mọi lần Duy Phong thể hiện tình cảm. Cô hét lên với chính mình; “Anh nói dối! Anh chỉ đang chơi đùa với mày thôi, Nhi ạ. Phải tỉnh táo! Không được mắc bẫy. Nếu mày lơ đãng yếu lòng thì sớm muộn cũng sẽ lại bị vút bỏ như một món đồ chơi rẻ tiền thôi”.

Duy Phong gục đầu xuống bờ vai mềm mại, kiềm chế ham muốn hôn lên bờ môi cong đang mím chặt nghĩ ngợi của Nhi. Mùi hương nam tính từ cơ thể anh khiến cô hoàn toàn rung động. Không biết vì lý do gì mà hôm đó Duy Phong đã không dùng nước hoa. Cả người anh chỉ tràn ngập hương sữa tắm man mát, dễ chịu.

Hơi thở Linh Nhi trở nên dồn dập khó khăn. Cô muốn cúi xuống nhìn sâu vào đôi mắt nâu quẩn rũ của anh, cô muốn vuốt ve hàng lông mi dày nhưng không thể uốn cong của anh. Người ta nói những ai sở hữu hàng lông mi ấy thường có đôi mắt buồn mang nặng tâm sự. Cô muốn đặt tay lên sống mũi thẳng tắp kiêu ngạo và bờ môi hững hờ luôn nhếch lên như thách thức của anh. Linh Nhi khép mắt trấn tĩnh lại.

Cô dùng bàn tay gầy gầy sức nâng đầu anh lên rồi khẽ cười:

- Đừng làm thế! Em không thích!

- Sao?

- Em không thích làm người yêu của anh. Hi hi.

- Bỏ ra nào. Nhìn thế này như mẹ con ý.

Duy Phong nắm chặt tay cố gắng không cốc lên đầu mỗi khi Nhi cười ngốc nghếch theo thói quen ngày xưa. Và ngoan cố không chịu nhấc đầu khỏi đôi bàn tay cô yếu ớt.

- Dậy đi anh! Muộn rồi. Em phải về kéo bố mắng __ Linh Nhi gờ gờ chiếc điện thoại trước mặt Duy Phong cho anh xem giờ.

- Về gì. Sớm mà. Gọi điện xin bố đi.

- Không được đâu. Bố em khó tính lắm!

Phong ngồi thẳng dậy rồi nhanh tay giật chiếc điện thoại từ tay cô:

- Để anh gọi xin bố cho vậy nhé.

- Anh dám!

- Để tên danh bạ là gì? Đây rồi. Papa hả __ Duy Phong thần nhiên chỉ chỉ vào màn hình hỏi Nhi.

- O! Gọi thật à?

- Anh không biết nói đùa __ Duy Phong nhún vai ra chiều nghiêm túc lắm.

- Thôi thôi. Cho em xin! Em phải về thật mà __ Linh Nhi nắm chặt bàn tay đang cầm điện thoại của Duy Phong ra sức lắc đầu.

- Muốn về cũng được.

Nghe vậy Linh Nhi nhanh nhẹn đứng lên tạm biệt mọi người. Cô đang định bước qua người Duy Phong thì đột nhiên bị anh kéo xuống. Mất đà. Cả thân hình bỗng đổ ập vào lòng anh.

- Nhưng phải hôn tạm biệt anh trước đã __ Duy Phong lúc này mới ra điều kiện.

- Tại sao? __ Nhi khẽ run vì biết lần này anh sẽ làm thật.

- Chẳng tại sao gì hết __ Duy Phong nở nụ cười nửa miệng cố hữu.

Linh Nhi theo phản xạ né sang một bên. Nào ngờ bị trượt khỏi vòng tay Duy Phong ngã xuống đất. Cô sợ hãi nhìn xuống mới biết sàn nhà đã vốn bị coca và rượu bia làm ướt tung toé. Cô vội vàng nắm lấy cánh tay Duy Phong.

- Không nghe lời anh là thế mà __ Phong đắc ý cười rồi nhẹ nhàng

luồn tay qua eo kéo Linh Nhi nép sát vào mình.

Khuôn mặt nam tính của anh ghé sát vào Linh Nhi. Vài sợi tóc cọ cọ vào má khiến cô cảm thấy ngứa ngáy.

Một nụ hôn thật sâu. Anh bắt đầu chậm chậm như để thử phản ứng cho cô khỏi quá bất ngờ rồi nồng nhiệt tách làn môi ngọt lịm mùi dâu tây của cô ra. Lưỡi anh nóng bỏng tham lam độc chiếm khắp miệng cô. Nhi rụt rè đáp lại. Dùng chiếc lưỡi nhỏ của mình cuốn lấy hơi thở gấp gáp của anh. Đột nhiên Duy Phong dừng lại. Đôi môi nhàn nhạt mang hơi rượu cùng mùi thuốc lá bạc hà của anh rời khỏi cô không chút luyến tiếc.

Linh Nhi chờ người như không thể bắt kịp Phong. Đôi mắt lạnh lùng khó hiểu nhìn anh. Duy Phong nhếch môi cười. Cánh tay rắn chắc nâng cô dậy, bình thần rút chiếc ví da từ trong túi quần đưa cho cô một tờ tiền:

- Đi taxi về.

Cô cắn chặt răng kìm nén tiếng khóc chực dâng trào trong lồng ngực. Giật lấy tờ tiền mệnh giá 500 nghìn từ tay anh thả vào bát đựng nền trên bàn:

- Nghe nói khi xưa có công tử Bạc Liêu đốt tiền nấu chè cho người tình. Bây giờ có Trần Linh Nhi lấy tiền của trai thấp cho nền bùng sáng _ cô nháy mắt cười ngọt ngào với Duy Phong.

Ngoài trời, vài cơn gió mát lạnh cuối ngày đang cố gắng xoa dịu cơn bức tức trong lòng Linh Nhi. Cô ngược mắt nhìn những ánh sao sáng, khe thì thầm:

- Em mệt mỏi quá! Chẳng lẽ cả đời này em cứ phải âm ỉ chạy theo anh như vậy sao, Âu Dương Duy Phong?

Cuối cùng thì cô cũng chợt hiểu rằng một bàn tay chẳng thể tạo nên tiếng vỗ. Nửa tình yêu cũng không cách gì mang lại đoạn kết cổ tích cho hai người.

[1] Loại tiền giấy cũ, dễ cháy, không phải tiền polime bây giờ.

16. Chương 16

Bốn năm sau.

Linh Nhi hốt hải chạy vào lớp học. Mồ hôi lấm tấm trên trán, đôi gò má ửng đỏ, tiếng nói đứt quãng bởi tâm trạng hồi hộp và tiếng thở dốc:

- Lam! Lam! Duy Phong...hóa ra...hóa ra Phong..Âu Dương Duy Phong ý..đang học trường mình. Đêm qua anh nói chuyện...à không phải..học ở đây từ năm ngoái..nhưng anh..anh không nghe điện thoại nên..nên mãi đến bây giờ..mới biết..

Câu nói của Linh Nhi lúng cụng, chẳng mấy ăn nhập là thế mà Ngọc Lam vẫn hiểu và cảm nhận được trọn vẹn. Cô bạn thân ngơ ngàng và vui sướng hết âm:

- Aaaaaaaa. Thật hả anh? Thật á?! Cuối cùng em cũng có cơ hội gặp mặt cái tên chết tiệt khiến anh hết lái nhái kể lể lại đến ca ngợi từ ngày này qua tháng nọ rồi!

- Ừ í ừ í. Đêm qua chat với Phong xong anh vui đến nỗi chẳng ngủ được. Sáng ra đã chạy ngay đến báo tin với em đấy.

- Anh kể chi tiết em xem nào. Sao tự nhiên lại nói chuyện với nhau thế?

- Nghe lời em, anh đã lấy hết can đảm để pm Phong. Ôi! Ngượng chết đi được. Híc. Em không biết anh đã run thế nào đâu nha. Đánh mỗi dòng chữ “năm nay có chuyển trường không thế” mà anh mất gần mười phút lặn...

- Thôi. Bỏ qua những thứ rườm rà ngoài lề, ngoại cảnh và tâm trạng run rẩy lầy bẫy của anh đi. Nói vào chuyện chính xem nào _ Ngọc Lam sốt ruột cắt ngang bài diễn thuyết bất tận của Linh Nhi.

- Xì. Phải cho anh kể khổ một chút chứ.

- Anh nói nhanh đi! Làm ơn đừng thử thách lòng kiên nhẫn của em mà! _ Ngọc Lam bĩu môi trưng ra bộ mặt tội nghiệp.

- Đây. Em biết sau đó Phong trả lời thế nào không.

- Thế nào? _ Lam tò mò hỏi lại.

- “Ai đấy?” __ Linh Nhi bắt chước giọng nói trầm khàn cùng khuôn mặt bất cần của Duy Phong __ Nghe xong mà tụt cảm xúc luôn.

- Really?? Ha ha ha ha. Đúng là không phụ lòng mong đợi của em. Ha ha...

Linh Nhi tức tối nhìn con bạn đang nằm bò ra bàn mà cười ngặt nghẽo. Buột miệng chữ:

- Sh*t! Cười cái con khỉ! Em không biết lúc đó anh sốc và mất hứng thế nào đâu!

- Nó không biết nick yahoo của anh à? __ Ngọc Lam ra vẻ nghiêm túc hỏi rồi lấy tay quạt vài giọt nước mắt chảy ra do hậu quả của việc cười quá đà.

- Không biết? Có thể không biết sao? Có suy nghĩ bằng ngón chân anh cũng không tưởng tượng nổi mình lại nhận được câu trả lời phũ phàng đến thế.

- Sau đó anh nói gì?

- Còn biết nói sao ngoài hai chữ “Linh Nhi” chứ __ cô trút tiếng thở dài chán nản.

- Nhưng dù sao hoàng tử cũng sắp đến cứu rồi nàng công chúa đang chết dần chết mòn vì nhung nhớ rồi. He he __ Ngọc Lam tinh nghịch châm chọc.

- Anh không muốn làm công chúa ngủ trong rừng mười năm không đánh răng đâu. Hôn xong công chúa thì tỉnh, hoàng tử lại lăn đùng sùi bọt mép cũng nên __ Linh Nhi le lưỡi.

- Được hôn một cái thì cũng đáng mà, nhỉ nhỉ __ con bạn huých tay Linh Nhi.

Cô xấu hổ véo tay Lam một cái thật đau. Rồi lại nhanh chóng xịu mặt tiu nghỉu:

- Chỉ sợ hiểu lầm giữa anh và Phong quá lớn...không cách nào hoá giải nổi thôi.

- Để mai tắm. Nghĩ nhiều làm gì. Cho em gấp mặt duyệt trước rồi tính sau. He he. Mà anh bảo nó học trường mình từ năm ngoái cơ mà. Chẳng lẽ hai người chưa từng đi ngang nhau trong cái trường bé tẹo này?

- Một tuần chỉ đi học hai ngày thì em nghĩ xác suất gặp được nhau là bao nhiêu? Đây là còn chưa kể đến việc Phong với mình học khác buổi.

- Nó nghỉ nhiều thế mà không sợ đúp?

- Thì đó __ Linh Nhi khê nhún vai __ Tin xấu là Phong phải học lại. Còn tin tốt là năm nay nếu tần số có mặt của Phong ở trường tăng lên thì...

- Cùng lắm thì em sẽ rình mò trước cửa lớp nó 24/7. Em quyết tâm chiêm ngưỡng dung nhan nó bằng mọi giá rồi. He he __ Ngọc Lam nhanh nhẩu ngắt lời.

- Nhưng nếu anh không quá cố chấp thì đáng lẽ đã không lãng phí mất nhiều thời gian như vậy.

Dòng kí ức của Linh Nhi trôi ngược về quãng thời gian một năm trước.

Những mẩu tin nhắn rời rạc tái hiện trong trí óc cô một cách sống động rõ ràng như thể chúng chưa từng bị phủ lên lớp bụi dày của hờn giận, ghen tuông và nước mắt.

Tháng sáu.

Vừa bước chân khỏi phòng thi chuyển cấp Linh Nhi đã vội nhắn tin cho Duy Phong: “Anh làm được bài không?”.

Chưa đầy hai phút sau tin nhắn trả lời đã đến. “Không J)..Chưa viết xong thân bài..Anh học lệch tử..”.

Linh Nhi: “Sao lại thế?? Anh học hành kiểu gì vậy?? Được khoảng mấy điểm?? :-s”.

Duy Phong: “Đùa đấy..Anh làm cũng tạm..Gần hết một tờ..”.

Linh Nhi: “Híc. Thế mà làm em lo muốn chết! Chiều cố gắng thi toán tốt nhé! ”

Duy Phong: “Ừ..Em cũng thế..”.

Giữa tháng bảy.

Điện thoại của Linh Nhi rung lên từng hồi. Cô lười biếng với tay lấy chiếc x6 trên bàn mà không buồn rời mắt khỏi màn hình vô tuyến đang chiếu tới đoạn nam nhân vật chính khóc lóc thảm thiết hét gọi tên người yêu đã chết.

Màn hình nhấp nháy dòng thông báo “Một tin nhắn mới từ Duy Phong”. Lúc này, Linh Nhi mới tròn mắt, đưa tay ôm ngực để kìm nén sự hồi hộp.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động gửi tin nhắn cho cô kể từ khi quen nhau.

Bàn tay dấp dính mồ hôi khê run run ấn nút mở tin nhắn. Những con chữ từ từ lướt qua khoé mắt cô: “Em học trường Thanh Lâm à..?”.

Linh Nhi gấp gấp nhấn tay trên bàn phím ảo: “Vâng. Còn anh học trường nào?”.

Duy Phong: “Kim Chung..Ông già bảo cứ học một kì rồi chuyển sang trường em J)..”.

Linh Nhi: “Thật á? Chuyển được thật không anh?”.

Duy Phong: “Ừ thật..À anh hỏi cái này..”.

Linh Nhi: “Sao ạ?”.

Duy Phong: “Trường em có con nào xinh không..? Giới thiệu anh đi..”.

Linh Nhi: “Không có. Anh nhắn tin chỉ để hỏi em câu đấy thôi?”.

Duy Phong: “Thế còn muốn gì nữa..?”.

Linh Nhi thở dài đau lòng khi dòng chữ vô tình ấy va đập vào mắt. Cố gắng lựa chọn từ ngữ và giọng điệu nhẹ nhàng để che dấu sự ghen tuông đang dấy lên trong lòng: “Không có. Em cũng không thích trò mai mối này. Lần sau anh đừng hỏi nữa”.

Duy Phong buông một câu trả lời gọn lỏn: “Ừ..Thế thôi..”.

Đắn đo cân nhắc suốt cả buổi, suy đi tính lại không biết bao nhiêu lần Linh Nhi mới quyết định soạn tin gửi cho Minh Minh: “Cưng ơi. Phong vừa nhắn tin ình.”

Cô bạn háo hức trả lời Nhi gần như ngay lập tức: “Bảo gì??”.

Linh Nhi: “Nói là sang học kì II sẽ chuyển sang trường của mình. Rồi kêu giới thiệu người yêu cho nữa. Chán lắm”.

Minh Minh: “Ha ha. Mình còn tưởng nó sẽ nói cưng hãy chờ nó hay gì chứ :-j. Thế cưng nói sao?”.

Linh Nhi: “Cưng nghĩ mình nên nói gì?”.

Minh Minh: “Cứ giới thiệu đi. Biết đâu nó lại đang thử phản ứng của cưng :>”.

Linh Nhi: “Thử xem mình có ghen không á?? Nhưng biết giới thiệu ai bây giờ. Mới vào trường đã kịp quen biết gì đâu chứ. Hay là...giới thiệu cưng nhé ;)”.

Minh Minh: “Cũng được thôi. Chỉ cần cưng đừng cho nó thông tin thật của mình là ok. Mà cưng không sợ mình cướp nó à J)”.

Linh Nhi: “Mình biết Phong với cưng không hợp đâu :p”.

Sáng hôm sau Linh Nhi chần chừ gửi tin cho Duy Phong: “Anh! Em giới thiệu bạn gái cho anh nhé. Số điện thoại 094xxxxxxx. Tên là Mỹ Ngọc”.

Vừa nhếch mép cười Duy Phong vừa soạn tin trả lời: “Đổi ý rồi..? Mà con đây ngoan hay chơi bời để anh còn biết..”.

Linh Nhi: “Nó ngoan, học giỏi. Anh đừng quá đáng. Không lại mang tiếng em :-<>

Duy Phong: “Em hâm à..Anh làm gì mà quá đáng J)..”.

Màn hình điện thoại Linh Nhi lấp loé sáng.

Một tin nhắn mới từ Duy Phong. “Con bạn em được phết J)..”.

Linh Nhi nén cái cau mày sau từng con chữ: “Ừm. Anh thấy hợp không?”.

Duy Phong: “Nói chuyện cũng hay nhưng đang nhắn tin nó lại chạy đâu mất..”.

Linh Nhi: “Nó kiêu lắm đấy. Không dễ ưa như lũ bạn gái ra đường nhắm mắt cũng vớ được cả tá của anh đâu”.

Duy Phong: “Ha ha..Em không biết cái gì càng khó thì sẽ càng quyết tâm làm bằng được à..Với lại em đã thấy anh không ưa nổi con nào chưa J)..”.

Linh Nhi: “Thế anh thấy nó có dấu hiệu lung lay sắp đổ không?”.

Duy Phong: “Nó bảo anh tán gái giống kiểu anh trai nó nên miễn dịch rồi..Nhưng sớm muộn cũng phải đổ thôi..Con gái yêu bằng tai mà J)..”.

Linh Nhi: “Ai bảo Duy Phong lại có thâm niên nhai kẹo cao su luyện hàm cơ chứ”.

Chiếc x6 của Linh Nhi liên tục rung lên. Một tin nhắn mới từ Minh Minh. Tin nhắn còn lại của Duy Phong.

Cô không cần suy nghĩ lập tức mở xem tin nhắn của Phong trước.

Duy Phong: “Anh thích con bạn em rồi đấy J)..”.

Cô chớp mắt đọc lại lần nữa. Nghi ngờ bản thân có nhầm lẫn gì chẳng. Nhưng vẫn như cũ. Dòng tin nhắn gồm bảy chữ không hề suy chuyển. Lặng lẽ bấm một chữ “Ừ” ngắn gọn.

Lát sau một tin nhắn tức giận không vừa ý của Duy Phong bay tới máy cô: “Không thích thì thôi.. Lần sau không cần trả lời kiểu đấy..”.

Linh Nhi: “Thế anh muốn em trả lời như nào? Em buồn lắm? Hay em rất vui vì anh đã thích bạn em?”.

Duy Phong: “Ồ thế thôi nhé..”.

Linh Nhi khóc nức nở. Những giọt nước mắt chất chứa tủi hờn bấy lâu như làm nhoè đi dòng chữ: “Anh có từng nghĩ đến cảm giác của em không?? Anh quá đáng lắm rồi đấy. Anh bắt em giới thiệu bạn gái chưa đủ hay sao mà còn suốt ngày lải nhải chuyện anh ưa nó thế nào, tình cảm anh dành cho nó ra sao với em??”.

Duy Phong: “Ừ rồi..Anh xin lỗi được chưa..”.

Linh Nhi: “Em không cần!! Nếu không thật lòng thì đừng nói ra câu xin lỗi tùy tiện như thế. Mà anh nên xin lỗi em về chuyện khác cơ”.

Duy Phong: “Còn gì nữa..Em rắc rối thế..!”.

Linh Nhi: “Là em hay anh rắc rối? Anh biết em thích anh đúng không? Em chưa bao giờ nói ra câu đó nhưng anh cũng thừa hiểu mà. Anh không thích lại em. Không sao. Nhưng anh đừng đùa giỡn tình cảm của người khác! Nếu không đáp lại được thì cũng đừng cho người ta hi vọng. Em đã định từ bỏ rất nhiều rất nhiều lần rồi nhưng anh lại luôn khiến cho em mong chờ, ngu ngốc tin rằng chuyện cổ tích sẽ xảy đến với mình :-j. Đôi khi từ chối thẳng thắn lại là cách giải thoát tốt nhất đấy anh à”.

Duy Phong: “Em nói hết chưa..Còn gì bức xúc thì hôm nay nói cho xong đi..Anh sai rồi..Anh cũng đã xin lỗi em..Vậy em còn muốn thế nào mới để cho anh yên..?”.

Linh Nhi: “Anh muốn em để anh yên sao? Thế thì anh cũng tránh xa cuộc đời em ra một chút. Đừng suốt ngày xuất hiện rồi gieo rắc hi vọng không đáng có cho em nữa..”.

Duy Phong: “Được..”.

Dòng thông báo “Tin nhắn đã gửi” vừa hiện lên chiếc điện thoại lập tức bị ném mạnh xuống sàn nhà. Duy Phong dốc ngược chai rượu Brandy lên miệng. Từng giọt từng giọt rượu vàng óng chảy dọc theo cổ anh, ngấm sâu qua chiếc áo sơ mi đắt tiền.

Linh Nhi co gổi ngổi thấtt thần trên ghé salon. Những giọt nước mắt thi nhau vẽ lên hốc mắt lên má cô những đường nét nguệch ngoạc. Nét này chưa kịp ráo mực đã nhanh chóng bị nét khác đè lên. Nước mắt mặn đắng cứ rơi. Rơi mãi như cơn mưa mùa đông buốt giá và dai dẳng.

Không rõ bao lâu sau. Chợt nhớ tới tin nhắn chưa kịp xem của Minh Minh cô liền kéo nút mở khoá điện thoại, lướt nhanh qua những dòng tin. “Nếu mình với Phong yêu nhau thật thì cưng nghĩ sao?”.

Linh Nhi giật mình cười nhạt. Cô bấm tin trả lời hoàn toàn theo cảm giác bởi nước mắt đã sớm che mất tầm nhìn. “Tuỳ cưng thôi. Nếu hai người là thật mình cũng sẽ vui vẻ chúc phúc”.

Minh Minh: “Mình vừa nói cho nó biết chúng ta là bff rồi. Mình không thích nó đâu, đừng lo . Cách nói chuyện của nó chẳng khác anh Bi tẹo nào. Mình thuộc bài rồi. Mà cái trò đóng đũa tã lưá chán ngắt này cũng nên kết thúc sớm thôi”.

Tin nhắn của Duy Phong đến gần như cùng lúc với Minh Minh. Linh Nhi cảm thấy dường như anh đang trút tất cả sự giận dữ vào từng con chữ vô tri. “Em điên à..! Không muốn anh yêu bạn thân của em thì lần sau đừng giới thiệu..Cần gì phải vứt cho anh cái số điện thoại rồi lại cấm nó không được làm bạn gái anh..”.

Linh Nhi: “Người kêu em giới thiệu là anh. Em chỉ đơn giản làm theo thôi. Và em cũng chưa bao giờ bắt nó không được thích anh hay gì hết. Tin hay không thì tuỳ nhưng vừa rồi em còn nói với Minh Minh nếu anh và nó thực sự yêu nhau thì em sẽ vui vẻ chúc hai người hạnh phúc”.

Cả đêm hôm ấy Linh Nhi đã thức trắng ôm chặt chiếc điện thoại trong tay. Cô biết rõ hơn ai hết rằng sẽ không còn bất kì tin nhắn nào được gửi đến từ Duy Phong nữa. Nhưng vẫn cố chấp chờ đợi. Cố chấp lao vào thứ tình yêu không lối thoát như cũ.

Ngày tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua. Có rất nhiều sự kiện xảy đến với cuộc đời cô. Vui có mà buồn cũng không ít. Nhưng không có chuyện gì thực sự tác động được đến cô. Hình như đối với Linh Nhi bây giờ thì nụ cười và nước mắt cũng chẳng thể phân biệt rõ ràng.

Một ngày cuối đông. Khi mà đào, quất đã bắt đầu xồn xang bước chân khỏi vườn. Đâu đó sắp sửa rục rịch nôi bánh chưng thâm tình. Mùi lịch mới thơm tho đã len lỏi thật sâu vào mọi ngõ ngách. Mọi người ai nấy đều gấp gáp, khẩn trương hoàn thành nốt những công việc dang dở của năm cũ chuẩn bị đón thời khắc giao thừa thiêng liêng.

Lúc này không khí trong trường học lại khác hẳn. Những ngày tết càng đến gần đám học sinh càng trở nên lười biếng, ì chệ.

Tiếng trống hết giờ vừa vang lên đã thấy đám con gái chạy xúm xít lại quanh chiếc iphone để chiêm ngưỡng, bàn tán về MV mới của nhóm nhạc Hàn Quốc nào đó đang nổi đình đám. Tụi con trai thì nhanh chân tụ họp sát phạt nhau bên “chiếu bạc”. Chỉ riêng Linh Nhi là vẫn đang ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm cùng hai cô bạn Ngọc Lam và Bảo Anh.

Khi Ngọc Lam đang mải luyện thuyên say sưa thì điện thoại của Linh Nhi khê rung lên một tiếng. Màn hình sáng lên thông báo “Một cuộc gọi nhỡ”. Một dãy số lạ. Nếu là bình thường Linh Nhi sẽ không suy nghĩ mà tắt máy bỏ qua nhưng hôm nay đột nhiên trong lòng lại dấy lên sự hồi thích tò mò. Trái tim cô bỗng đập một tiếng “thịch” mạnh mẽ. Đắn đo một lúc, Nhi quyết định bấm hai từ “Ai đấy” gửi cho số lạ kia.

Vài phút sau dãy số đó tiếp tục gọi lại. Linh Nhi hồi hộp bắt máy:

- Alô. Ai vậy?

Ổng nghe lập tức vang lên giọng nói trầm khàn:

- Gọi lại đi. Máy sắp hết tiền rồi.

Linh Nhi chẳng hề khó khăn nhận ra chất giọng và ngữ điệu ra lệnh này. Không hiểu sao cô bỗng gất gỏng hét lên:

- Anh điên à! Tại sao tự nhiên lại...

Chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia đã tùy tiện ngắt máy.

Bốn tiết học nặng nề nối tiếp nhau trôi qua. Linh Nhi chăm chú nhìn vào chiếc bản đen trước mặt. Những dòng chữ liên tiếp được viết lên. Cô thậm chí còn chưa phân biệt nổi đó là kí tự Ai Cập cổ hay mật mã Da Vinci thì chúng đã nhanh chóng bị xoá đi. Ông thầy với cái đầu hói lơ thơ vài sợi tóc lại nhằm tưởng Linh Nhi hứng thú với bài thuyết trình tẻ nhạt của mình nên càng nhiệt tình giảng giải bằng thứ ngôn ngữ Sao Hoả, Sao Kim xa lạ đến nỗi nước miếng bắn tung toé ra xung quanh.

6 giờ tối. Sau một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Linh Nhi cắn răng cầm điện thoại lên gọi cho cái kẻ rắc rối mà cô muốn tránh xa nhất. Những tiếng “tút” dài tưởng như vô tận.

Đầu bên kia truyền đến tiếng “Alô” đúng lúc Linh Nhi đang định buông máy. Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng trả lời:

- Có chuyện gì?

- Để sau nhé. Đang đi chơi.

- Anh lằng nhằng vừa thôi! Có gì thì nói luôn đi! __ Linh Nhi lập tức phát hoả.

Đáp lại sự giận dữ của cô là tiếng “tút tut” lạnh cảm.

8 giờ. Lại một trận quyết tử nữa và không có gì đáng ngạc nhiên khi phần thắng vẫn thuộc về sự tò mò.

Lần này Duy Phong nhanh chóng bắt máy sau hai hồi chuông. Anh mệt mỏi hỏi một tiếng: “Sao?”.

Linh Nhi nhận thấy những tạp âm xem lẫn giọng anh. Có tiếng chúc rượu, tiếng đùa cợt của bọn con trai nhuốm hơi men và cả tiếng cười lả lơi của vài cô gái ngực núng nính mông rung rinh nào đó. Cô khẽ hắng giọng, cố gắng lựa chọn từ ngữ thích hợp.

- Bây giờ nói em biết có chuyện gì được chưa?

- Thôi nhé! Không có gì đâu.

- Anh ăn nhầm phải cái gì hả! Đầu tiên bắt người ta gọi lại rồi kêu đang bận đi chơi, bây giờ thì bảo không có gì là sao? Anh coi tôi là cái gì mà thích thì gọi đến, chán lại đá đi hả! Ai cho anh cái quyền tự tung tự tác như thế! Sao lần nào lên cơn cũng tìm đến tôi hả? Hả?

Linh Nhi quát âm trong điện thoại một lúc mới phát hiện hoá ra Duy Phong đã ngắt máy từ lâu. Cô giận dữ gọi lại. Nhưng anh không hề có ý định trả lời. Có lẽ anh đang vui vẻ bên những cô gái lúng liếng kia rồi, đâu còn thời gian nghe điện thoại để cô chửi mắng trút giận nữa. Linh Nhi nở nụ cười xót xa.

Duy Phong ngật ngưỡng đẩy cửa vào phòng. Chưa kịp bước đến chiếc giường quá khổ đã ngã vật dưới sàn nhà. Sàn nhà rất lạnh. Nước mắt anh cũng lạnh. Nó tàn nhẫn thấm qua da thịt, len lỏi sâu vào trái tim héo gầy đang đập từng nhịp đau đớn.

Nụ cười nửa miệng chìm ngấm trong bóng tối. Anh khẽ thì thầm:

- Nhi Nhi. Em ghét anh lắm sao? Muốn nói với em một câu “Anh đã chuyển trường” cũng khó khăn đến vậy.

17. Chương 17

Đã là cuối hè nhưng không khí vẫn vô cùng ngọt ngào, oi bức. Mặt trời chăm chỉ đổ từng quãng nắng mật ong xuống mặt đường bóng râm. Những cái cây thấp bé trong trường học không đủ sức vươn cành lá che mát cho đám học sinh ồn ào.

Khuôn viên trường vốn đã khiêm tốn thì đến giờ chào cờ càng trở nên chật chội hơn. Mùi mồ hôi ám ảnh không gian.

Bảo Anh vừa kéo tay Linh Nhi chạy đi xếp hàng vừa không ngừng ca cẩm:

- Nóng muốn chết còn phải đứng nghe mấy bà cô thông báo này nọ. Anh[1] muốn về nhà cơ ơ...

- Hơi khó chịu nhưng phải chịu khó thôi. Hi hi.

Linh Nhi đang ngốc nghếch cười cười thì sau lưng chợt có tiếng gọi: “Nhi! Linh Nhi!”.

Cô nhẹ nhàng quay lại. Không khí ngưng tụ, mọi vật xung quanh nhất thời ngừng chuyển động. Ánh nắng hè rực rỡ hắt lên mái tóc màu choco ấm áp. Sóng mũi thẳng tắp kiêu ngạo. Nụ cười nửa miệng cố hữu. Là anh!

Trái tim yếu đuối của Linh Nhi lại có dịp vận động hết tốc lực. Hơi thở đứt quãng.

Hơn một năm không gặp nhưng anh dường như vẫn không hề thay đổi. Mọi cử chỉ, ánh mắt đều không có gì khác với những hình ảnh quen thuộc trong trí nhớ cô. Chỉ có điều khuôn mặt cậu ấm bất cần, ngỗ ngược ngày nào đã được thế chỗ bởi nét ngang tàng, phong trần, bụi bặm của chàng trai trưởng thành. Hình như anh đã cao hơn rất nhiều, làn da trắng trẻo thân hình to lớn cũng không còn nữa. Hiện giờ anh rất gầy, khuôn mặt cũng có chút góc cạnh đen sạm. Nếu so với vẻ công tử hào hoa trước đây thì đúng là thua xa. Nhưng Linh Nhi lại thích hình tượng mới này của anh. Có gì đó rất từng trải và mạnh mẽ.

Vài phút đồng hồ trôi qua. Cảm thấy trái đất bắt đầu quay quanh cái trục tưởng tượng của nó, âm thanh huyền ảo cũng đã trở lại, Linh Nhi mới giật mình đưa tay vờ vào mái tóc mới được cắt ngắn.

- Ô anh...

Cắn chặt môi dưới, xấu hổ cúi mặt. Linh Nhi tự trách bản thân, mỗi lần đứng trước anh đều trưng ra bộ dạng lúng túng không đáng có này. Khi ngẩng đầu lên chỉ còn thấy tấm lưng cô độc đang dần xa.

Cô chăm chú nhìn theo Duy Phong đến nỗi không nhận ra Bảo Anh đã đứng bên quan sát mình này giờ. Con bạn ẩn ẩn vào tay Nhi vài cái không có tác dụng bèn tức tối ghé sát vào tai cô mà hét:

- Êuuuuuuuuuu.

- Hả? Ơi? Gì?

- Nó đi từ đời nào rồi chú còn đứng ngây ra nhìn cái gì!

- Đâu mà. Anh có nhìn đâu __ Linh Nhi đỏ bừng mặt.

- Khai mau! Đây là thằng nào? Thành thật được khoan hồng, dối giả sẽ nghiêm trị __ Bảo Anh thấp giọng đe dọa.

- À thì...Ờ thì...Rằng thì là mà __ Linh Nhi tìm cách câu giờ rồi đảo mắt tìm sự trợ giúp từ phía Ngọc Lam.

- Các chú! Các chú! Có chuyện gì hay cho anh tham gia với!

Cô bạn nhảy cảm đã đánh hơi thấy chuyện thú vị liền háo hức chạy lại từ đằng sau. Vừa quay sang thấy khuôn mặt đỏ bừng của Linh Nhi liền nổi máu tò mò:

- Anh làm sao thế? Đừng bảo là say nắng đi?

- “Sick love” chứ say nắng gì __ Bảo Anh bĩu môi.

- Hả? Trời trong xanh thế này lấy đâu ra sét nhỉ __ Ngọc Lam ra vẻ khó hiểu.

- Biết điều thì nói cho anh biết thằng đấy là ai đi. Nếu không anh sẽ...sẽ dỗi __ Bảo Anh quyết định giở độc chiêu.

- Ừ ừ. Cái này thú vị đây. Anh mà không nói ra thì hôm nay đừng hòng về nhà an toàn được __ Ngọc Lam dùng bàn tay mũm mĩm véo vào hông Nhi rồi chớp mắt cười khanh khách.

Linh Nhi biết không thể kết thúc cuộc chất vấn của hai cô bạn thân chừng nào còn chưa lộ ra chút thông tin. Nên tiếng thở dài, cô hạ giọng xuống mức nhỏ nhất:

- Ừm...là Duy Phong.

Hai chữ cuối vừa mới thoát khỏi miệng, Ngọc Lam đã nhảy tung tung kích động ngó nghiêng xung quanh:

- Đâu đâu? Nó đâu rồi?

- Bỏ đi từ lúc anh còn đang ngơ ngác chưa kịp nói gì kia __ Linh Nhi thở dài.

Ngọc Lam tiếc rẻ quay sang Bảo Anh:

- Sao chú không gọi anh sớm? Anh chờ mãi mới đến ngày này. Cuối cùng lại không được nhìn xem mồm ngang mũi dọc nó như nào.

- Nhìn như thằng “bả gà” chứ thế nào nữa __ Bảo Anh thản nhiên đáp lại.

- Này này __ Linh Nhi ném cho con bạn cái nguyệt dài __ Phong chỉ hơi gầy, hơi đen, hơi...Nói chung là vẫn đẹp trai mà!

- Chỉ đẹp trong mắt chú thôi. Chứ có cận đến 10 độ anh vẫn thấy nó “tã” __ Bảo Anh vẫn lạnh lùng nhận xét không để tâm đến bộ mặt méo mó của Linh Nhi.

- Ấy. Khi yêu người tình trong mắt đều là Tây Thi mà __ Ngọc Lam cố gắng xoa dịu tình hình.

- Chắc tại Phong hút thuốc và đi chơi đêm nhiều...Nhưng vẫn đẹp trai! __ Nhi ngoan cố nhấn mạnh lại.

Linh Nhi mở máy tính, tìm kiếm bài hát “Girlfriend” của nữ ca sĩ trẻ Arvil Lavigne.

“Hey, hey, you, you

I don't like your girlfriend

No way, no way

I think you need a new one

Hey, hey, you, you

I could be your girlfriend

Hey, hey, you, you

I know that you like me

No way, no way

You know it's not a secret

Hey, hey, you, you

I want to be your girlfriend”

(Này anh

Em không thích cô bạn gái của anh tí nào

Không thể thế này được

Em nghĩ là anh cần có một người mới

Này anh

Em có thể là bạn gái của anh

Này anh

Em biết là anh thích em

Không, đó không còn là điều bí mật nữa

Này anh

Em muốn là bạn gái anh)

Vừa khê hát theo điệu nhạc Linh Nhi vừa di chuột đăng nhập nick yahoo.

Cô ngáp ngừng kích đúp vào nick chat Duy Phong. Một tiếng “Buzz” vang lên hoà vào bản nhạc rock rộn rã phát ra từ lồng ngực Linh Nhi. Lướt tay trên bàn phím, đánh một chữ: “Anh” rồi hồi hộp bấm enter. Khung chat nhanh chóng xuất hiện dòng trả lời.

Duy Phong: “Sao em?”.

Linh Nhi: “Anh học lớp nào thế?”.

Duy Phong: “D4”.

Linh Nhi: “Học lớp đấy vui không? Nhiều em xinh chứ? Đã tắm tia được em nào chưa?”. Cô hỏi liền mấy câu rồi gửi kèm một biểu tượng mặt cười.

Duy Phong: “Cũng bình thường. Anh không quan tâm”.

Linh Nhi: “Không quan tâm xem có em nào xinh không á? Tại sao?”.

Duy Phong: “Anh già rồi không để ý mấy chuyện đấy nữa J)”.

Linh Nhi: “Điều quá! Anh mà nói sắp cạo đầu đi tu em còn thấy dễ tin hơn”.

Duy Phong: “Tuỳ em thôi”.

Linh Nhi: “Em hỏi anh một câu được không?”.

Duy Phong: “Thế này giờ không phải em là người liên tục đặt câu hỏi sao?”.

Linh Nhi: “Ừm..Anh có người yêu chưa?”.

Duy Phong: “Rồi”.

Linh Nhi: “Thế mà kêu không quan tâm nữa >:P”.

Duy Phong chậm rãi gõ biểu tượng “J)” thay cho câu trả lời.

Linh Nhi: “Anh có thực sự yêu cô ấy?”.

Cảm thấy mình đã hỏi một câu không nên cô lập tức đánh dòng chữ: “Thôi. Anh không cần trả lời đâu”.

Duy Phong: “J) em hiểu anh quá nhỉ”.

Linh Nhi: “Không ạ. Em vẫn thấy chưa đủ”.

Duy Phong: “Thế em biết những gì về anh? Nói xem nào”.

Linh Nhi: “Anh không biết câu bí mật làm nên sự quyến rũ của một người phụ nữ sao ”.

Duy Phong: “Thật ra anh có yêu không cũng không quan trọng”.

Linh Nhi: “Không sao J. Đánh đồn có địch mới vui. Em tuyên bố từ giờ sẽ chính thức cưạ anh. Đồng ý hay không là chuyện của anh còn cưạ anh là việc của em. Nhưng nói trước em dai dẳng lắm đó)”.

Vài giây trôi qua vẫn chưa thấy Duy Phong trả lời, Linh Nhi sốt sắng hỏi lại: “Sao anh không nói gì?”.

Duy Phong: “Em muốn anh phải nói như thế nào?”.

Linh Nhi: “Ít nhất cũng cho em biết cảm giác của anh khi bị cưạ chứ ”.

Duy Phong: “Nếu anh bảo không thích, em sẽ dừng lại?”.

Linh Nhi: “Tất nhiên là không!”.

Duy Phong: “Vậy thì đâu cần để tâm đến phản ứng của anh. Cứ làm nếu em thấy vui J”.

Quán café nằm trên tầng hai giữa lòng phố cổ. Thiết kế trong quán khá đơn giản tạo cho người ta cảm giác ấm áp gần gũi bởi gam màu nâu hài hoà với những bức tranh đen trắng về Hà Nội xưa được treo rải rác trên tường.

Linh Nhi đặc biệt yêu thích chỗ ngồi cạnh khung cửa kính lớn hướng xuống góc ngã tư đông đúc. Chủ quán đã rất tinh tế khi đặt vài chiếc gối thêu tay trên cái bục cao cạnh cửa để mọi người có thể ngồi trực tiếp xuống mà không cần bất kì chiếc ghế cồng kềnh nào.

Vòng tay ôm lấy hai chân bên cốc cappuccino ngào ngạt. Linh Nhi tựa lưng vào tường, chăm chú nhìn dòng xe cộ nhộn nhịp đang di chuyển như những con thoi phía dưới. Cô hơi nghiêng đầu, khẽ lên tiếng:

- Mình đã bảo với Phong là sẽ chờ anh ấy.

- Ừm. Rồi sao? _ Minh Minh hỏi sau khi nhấp một ngụm latte được phủ một lớp bọt hình trái tim.

- Nhưng mình chưa nghĩ có ý tưởng gì hết. Cậu biết trình độ đóng đũa của mình là âm vô cùng rồi mà. Híc _ khoé môi Linh Nhi trĩu xuống.

- Cứ bơ đi!

- Hả?

- Tối qua cậu có xem phim “Gia đình đá quý” không?

- A! Cậu định bảo mình bắt chước Hồ Phách phải không? _ mắt Linh Nhi sáng lên.

- Ha ha. Thằng đấy thông minh thật. Nói là chờ Kết Thúc nhưng một tuần sau mới hành động làm con bé tò mò, hồi hộp mãi.

- Nhưng nhờ Phong cũng xem phim đấy thì sao?

- Cũng nghĩ nó rảnh đến nỗi buổi tối cũng giam mình trong nhà ôm lấy cái vô tuyến để xem phim gia đình thế à? Những thằng như Duy Phong của cậu chỉ hứng thú với bi – a, hát hò và đá pes thôi. Mà có xem đi nữa nó cũng chẳng buồn nhớ nội dung đâu _ Minh Minh phẩy tay gạt đi sự lo lắng thái quá của con bạn.

- Nhưng chỉ có một tuần...chẳng biết mình có nghĩ ra được gì không nữa.

- Đầu tiên cậu phải chấp nhận cuộc sống vô tổ chức của nó và biến mình trở thành một phần trong đấy. Nghĩa là phải trốn học rồi rủ nó đi chơi. Cũng đóng vai gái ngoan thế là đủ rồi! Bây giờ thì bắt đầu hành động sao cho hợp với mái tóc này đi _ Minh Minh vừa nói vừa chỉ chỉ vào cái đầu vuốt sáp tỉ mỉ của Nhi.

Ánh chiều tà xuyên qua lớp kính để khoác lên người Linh Nhi chiếc áo choàng đồ rực khiến cô trở nên vô cùng cá tính, bắt mắt. Đưa tay xoắn lại lọn tóc ngắn lia chĩa. Khoé môi cong rữ bỏ hoàn toàn vẻ dịu dàng, e lệ thường ngày. Mắt cô ánh lên những tia nhìn tinh nghịch, thích thú khi nghĩ về “chiến dịch” sắp tới.

[1] Anh – chú là cách xưng hô thân mật, không dựa trên giới tính.

Đã là cuối hè nhưng không khí vẫn vô cùng ngọt ngào, oi bức. Mặt trời chăm chỉ đổ từng quãng nắng mặt ong xuống mặt đường bóng râm. Những cái cây thấp bé trong trường học không đủ sức vươn cành lá che mát cho đám học sinh ồn ào.

Khuôn viên trường vốn đã khiếm tốn thì đến giờ chào cờ càng trở nên chật chội hơn. Mùi mồ hôi ám ảnh không gian.

Bảo Anh vừa kéo tay Linh Nhi chạy đi xếp hàng vừa không ngừng ca cẩm:

- Nóng muốn chết còn phải đứng nghe mấy bà cô thông báo này nọ. Anh[1] muốn về nhà cơ ơ...

- Hơi khó chịu nhưng phải chịu khó thôi. Hi hi.

Linh Nhi đang ngốc nghếch cười cười thì sau lưng chợt có tiếng gọi: “Nhi! Linh Nhi!”.

Cô nhẹ nhàng quay lại. Không khí ngưng tụ, mọi vật xung quanh nhất thời ngừng chuyển động. Ánh nắng hè rực rỡ hắt lên mái tóc màu choco ấm áp. Sóng mũi thẳng tắp kiêu ngạo. Nụ cười nửa miệng cố hữu. Là anh!

Trái tim yếu đuối của Linh Nhi lại có dịp vận động hết tốc lực. Hơi thở đứt quãng.

Hơn một năm không gặp nhưng anh dường như vẫn không hề thay đổi. Mọi cử chỉ, ánh mắt đều không có gì khác với những hình ảnh quen thuộc trong trí nhớ cô. Chỉ có điều khuôn mặt cậu ấm bất cần, ngỗ ngược

ngày nào đã được thể chỗ bởi nét ngang tàng, phong trần, bụi bặm của chàng trai trưởng thành. Hình như anh đã cao hơn rất nhiều, làn da trắng trẻo thân hình to lớn cũng không còn nữa. Hiện giờ anh rất gầy, khuôn mặt cũng có chút góc cạnh đen sạm. Nếu so với vẻ công tử hào hoa trước đây thì đúng là thua xa. Nhưng Linh Nhi lại thích hình tượng mới này của anh. Có gì đó rất từng trải và mạnh mẽ.

Vài phút đồng hồ trôi qua. Cảm thấy trái đất bắt đầu quay quanh cái trục tưởng tượng của nó, âm thanh huyền ảo cũng đã trở lại, Linh Nhi mới giật mình đưa tay vờ vào mái tóc mới được cắt ngắn.

- Ô anh...

Cắn chặt môi dưới, xấu hổ cúi mặt. Linh Nhi tự trách bản thân, mỗi lần đứng trước anh đều trưng ra bộ dạng lúng túng không đáng có này. Khi ngẩng đầu lên chỉ còn thấy tấm lưng cô độc đang dần xa.

Cô chăm chú nhìn theo Duy Phong đến nỗi không nhận ra Bảo Anh đã đứng bên quan sát mình này giờ. Con bạn ẩn ẩn vào tay Nhi vài cái không có tác dụng bèn tức tối ghé sát vào tai cô mà hét:

- Êuuuuuuuuuu.

- Hả? Ơi? Gì?

- Nó đi từ đời nào rồi chú còn đứng ngây ra nhìn cái gì!

- Đâu mà. Anh có nhìn đâu __ Linh Nhi đỏ bừng mặt.

- Khai mau! Đây là thằng nào? Thành thật được khoan hồng, dối giá sẽ nghiêm trị __ Bảo Anh thấp giọng đe dọa.

- À thì...Ờ thì...Rằng thì là mà __ Linh Nhi tìm cách câu giờ rồi đảo mắt tìm sự trợ giúp từ phía Ngọc Lam.

- Các chú! Các chú! Có chuyện gì hay cho anh tham gia với!

Cô bạn nhảy cảm đã đánh hơi thấy chuyện thú vị liền háo hức chạy lại từ đằng sau. Vừa quay sang thấy khuôn mặt đỏ bừng của Linh Nhi liền nổi máu tò mò:

- Anh làm sao thế? Đừng bảo là say nắng đi?

- “Sick love” chứ say nắng gì __ Bảo Anh bĩu môi.

- Hả? Trời trong xanh thế này lấy đâu ra sét nhỉ __ Ngọc Lam ra vẻ khó hiểu.

- Biết điều thì nói cho anh biết thằng đấy là ai đi. Nếu không anh sẽ...sẽ dỗi __ Bảo Anh quyết định giở độc chiêu.

- Ú ù. Cái này thú vậy đây. Anh mà không nói ra thì hôm nay đừng hòng về nhà an toàn được __ Ngọc Lam dùng bàn tay mũm mĩm véo vào hông Nhi rồi chớp mắt cười khanh khách.

Linh Nhi biết không thể kết thúc cuộc chất vấn của hai cô bạn thân chừng nào còn chưa lộ ra chút thông tin. Nên tiếng thở dài, cô hạ giọng xuống mức nhỏ nhất:

- Ừm...là Duy Phong.

Hai chữ cuối vừa mới thoát khỏi miệng, Ngọc Lam đã nhảy tưng tưng kích động ngó nghiêng xung quanh:

- Đâu đâu? Nó đâu rồi?

- Bỏ đi từ lúc anh còn đang ngơ ngác chưa kịp nói gì kia __ Linh Nhi thở dài.

Ngọc Lam tiếc rẻ quay sang Bảo Anh:

- Sao chú không gọi anh sớm? Anh chờ mãi mới đến ngày này. Cuối cùng lại không được nhìn xem mồm ngang mũi dọc nó như nào.

- Nhìn như thằng “bả gà” chứ thế nào nữa __ Bảo Anh thần nhiên đáp lại.

- Này này __ Linh Nhi ném cho con bạn cái nguyệt dài __ Phong chỉ hơi gầy, hơi đen, hơi...Nói chung là vẫn đẹp trai mà!

- Chỉ đẹp trong mắt chú thôi. Chứ có cận đến 10 độ anh vẫn thấy nó “tã” _ Bảo Anh vẫn lạnh lùng nhận xét không để tâm đến bộ mặt méo mó của Linh Nhi.

- Ấy. Khi yêu người tình trong mắt đều là Tây Thi mà _ Ngọc Lam cố gắng xoa dịu tình hình.

- Chắc tại Phong hút thuốc và đi chơi đêm nhiều...Nhưng vẫn đẹp trai! _ Nhi ngoan cố nhấn mạnh lại.

Linh Nhi mở máy tính, tìm kiếm bài hát “Girlfriend” của nữ ca sĩ trẻ Arvil Lavigne.

“Hey, hey, you, you

I don't like your girlfriend

No way, no way

I think you need a new one

Hey, hey, you, you

I could be your girlfriend

Hey, hey, you, you

I know that you like me

No way, no way

You know it's not a secret

Hey, hey, you, you

I want to be your girlfriend”

(Này anh

Em không thích cô bạn gái của anh tí nào

Không thể thế này được

Em nghĩ là anh cần có một người mới

Này anh

Em có thể là bạn gái của anh

Này anh

Em biết là anh thích em

Không, đó không còn là điều bí mật nữa

Này anh

Em muốn là bạn gái anh)

Vừa khê hát theo điệu nhạc Linh Nhi vừa di chuột đăng nhập nick yahoo.

Cô ngáp ngừng kích đúp vào nick chat Duy Phong. Một tiếng “Buzz” vang lên hoà vào bản nhạc rock rộn rã phát ra từ lồng ngực Linh Nhi. Lướt tay trên bàn phím, đánh một chữ: “Anh” rồi hồi hộp bấm enter. Khung chat nhanh chóng xuất hiện dòng trả lời.

Duy Phong: “Sao em?”.

Linh Nhi: “Anh học lớp nào thế?”.

Duy Phong: “D4”.

Linh Nhi: “Học lớp đấy vui không? Nhiều em xinh chứ? Đã tắm tía được em nào chưa?”. Cô hỏi liền mấy câu rồi gửi kèm một biểu tượng mặt cười.

Duy Phong: “Cũng bình thường. Anh không quan tâm”.

Linh Nhi: “Không quan tâm xem có em nào xinh không á? Tại sao?”.

Duy Phong: “Anh già rồi không để ý mấy chuyện đấy nữa J)”.
Linh Nhi: “Điều quá! Anh mà nói sắp cạo đầu đi tu em còn thấy dễ tin hơn”.

Duy Phong: “Tuỳ em thôi”.

Linh Nhi: “Em hỏi anh một câu được không?”.

Duy Phong: “Thế này giờ không phải em là người liên tục đặt câu hỏi sao?”.

Linh Nhi: “Ừm..Anh có người yêu chưa?”.

Duy Phong: “Rồi”.

Linh Nhi: “Thế mà kêu không quan tâm nữa >:P”.

Duy Phong chậm rãi gõ biểu tượng “J)” thay cho câu trả lời.

Linh Nhi: “Anh có thực sự yêu cô ấy?”.

Cảm thấy mình đã hỏi một câu không nên cô lập tức đánh dòng chữ: “Thôi. Anh không cần trả lời đâu”.

Duy Phong: “J) em hiểu anh quá nhỉ”.

Linh Nhi: “Không ạ. Em vẫn thấy chưa đủ”.

Duy Phong: “Thế em biết những gì về anh? Nói xem nào”.

Linh Nhi: “Anh không biết câu bí mật làm nên sự quyến rũ của một người phụ nữ sao ”.

Duy Phong: “Thật ra anh có yêu không cũng không quan trọng”.

Linh Nhi: “Không sao J. Đánh đồn có địch mới vui. Em tuyên bố từ giờ sẽ chính thức cư anh. Đồng ý hay không là chuyện của anh còn cư anh là việc của em. Nhưng nói trước em dai dẳng lắm đó)”.

Vài giây trôi qua vẫn chưa thấy Duy Phong trả lời, Linh Nhi sốt sắng hỏi lại: “Sao anh không nói gì?”.

Duy Phong: “Em muốn anh phải nói như thế nào?”.

Linh Nhi: “Ít nhất cũng cho em biết cảm giác của anh khi bị cư chứ ”.

Duy Phong: “Nếu anh bảo không thích, em sẽ dừng lại?”.

Linh Nhi: “Tất nhiên là không!”.

Duy Phong: “Vậy thì đâu cần để tâm đến phản ứng của anh. Cứ làm nếu em thấy vui J”.

Quán café nằm trên tầng hai giữa lòng phố cổ. Thiết kế trong quán khá đơn giản tạo cho người ta cảm giác ấm áp gần gũi bởi gam màu nâu hài hoà với những bức tranh đen trắng về Hà Nội xưa được treo rải rác trên tường.

Linh Nhi đặc biệt yêu thích chỗ ngồi cạnh khung cửa kính lớn hướng xuống góc ngã tư đông đúc. Chủ quán đã rất tinh tế khi đặt vài chiếc gối thêu tay trên cái bục cao cạnh cửa để mọi người có thể ngồi trực tiếp xuống mà không cần bắt kì chiếc ghế cồng kềnh nào.

Vòng tay ôm lấy hai chân bên cốc cappuccino ngào ngạt. Linh Nhi tựa lưng vào tường, chăm chú nhìn dòng xe cộ nhộn nhịp đang di chuyển như những con thoi phía dưới. Cô hơi nghiêng đầu, khẽ lên tiếng:

- Mình đã bảo với Phong là sẽ cư anh ấy.

- Ừm. Rồi sao? _ Minh Minh hỏi sau khi nhấp một ngụm latte được phủ một lớp bọt hình trái tim.

- Nhưng mình chưa nghĩ có ý tưởng gì hết. Cậu biết trình độ đóng đũa của mình là âm vô cùng rồi mà. Híc _ khoé môi Linh Nhi trĩu xuống.

- Cút bơ đi!
 - Hả?
 - Tối qua cậu có xem phim “Gia đình đá quý” không?
 - A! Cậu định bảo mình bắt chước Hồ Phách phải không? _ mắt Linh Nhi sáng lên.
 - Ha ha. Thằng đấy thông minh thật. Nói là چرا Kết Thúc nhưng một tuần sau mới hành động làm con bé tò mò, hồi hộp mãi.
 - Nhưng nhờ Phong cũng xem phim đấy thì sao?
 - Cũng nghĩ nó rảnh đến nỗi buổi tối cũng giam mình trong nhà ôm lấy cái vô tuyến để xem phim gia đình thế à? Những thằng như Duy Phong của cậu chỉ hứng thú với bi – a, hát hò và đá pes thôi. Mà có xem đi nữa nó cũng chẳng buồn nhớ nội dung đâu _ Minh Minh phẩy tay gạt đi sự lo lắng thái quá của con bạn.
 - Nhưng chỉ có một tuần...chẳng biết mình có nghĩ ra được gì không nữa.
 - Đầu tiên cậu phải chấp nhận cuộc sống vô tổ chức của nó và biến mình trở thành một phần trong đấy. Nghĩa là phải trốn học rồi rủ nó đi chơi. Cũng đóng vai gái ngoan thế là đủ rồi! Bây giờ thì bắt đầu hành động sao cho hợp với mái tóc này đi _ Minh Minh vừa nói vừa chỉ chỉ vào cái đầu vuốt sáp tỉ mỉ của Nhi.
- Ánh chiều tà xuyên qua lớp kính để khoác lên người Linh Nhi chiếc áo choàng đỏ rực khiến cô trở nên vô cùng cá tính, bắt mắt. Đưa tay xoắn lại lọn tóc ngắn lía chĩa. Khoé môi cong rũ bỏ hoàn toàn vẻ dịu dàng, e lệ thường ngày. Mắt cô ánh lên những tia nhìn tinh nghịch, thích thú khi nghĩ về “chiến dịch” sắp tới.

[1] Anh – chú là cách xưng hô thân mật, không dựa trên giới tính.

18. Chương 18

Linh Nhi liên tục bấm vu vơ vào chiếc điện thoại trong tay chỉ với mục đích làm nó sáng lên để xem giờ.

Chiếc đồng hồ điện tử chậm chạp một cách đáng ngờ như thể đang cố tình thách thức sự kiên trì ít ỏi của cô. Vô viên một tờ giấy ăn ẩm ướt bởi tuyến mồ hôi tay hoạt động mạnh mẽ, Linh Nhi liếc mắt sang dãy bên cạnh. Hai con bạn thân đồng loạt toe toét giờ ngón tay cái về phía cô. Trước sự nhiệt tình của Bảo Anh và Ngọc Lam, Linh Nhi càng trở nên hồi hộp, lo lắng. Cô cảm nhận rõ từng nhịp đập cuồng quýt trong lồng ngực, bàn tay dấp dính nước và đôi chân run run.

Nhắm mắt hít một hơi tự trấn an bản thân. Linh Nhi giật mình khi cô bạn béo mập kề bên đẩy sang một mẩu giấy nhỏ. Lén lút giấu mẩu thư xuống học bàn rồi mới mở xem. Bên trong là dòng chữ viết vội của Ngọc Lam: “Anh xin ra ngoài đi. Lát em dọn sách vở cho”.

Linh Nhi quay sang nói với cô bạn thân bằng khẩu hình miệng: “Chờ chút. Sắp hết tiết rồi”.

Cuối cùng thì ông bác bảo vệ già cũng lười biếng nhấc tay tới cây dùi, uể oải đứng dậy chuẩn bị giải thoát cho đám học sinh. “Tùng! Tùng! Tùng!” tiếng trống đồng đặc vang lên lần át bài giảng đang đến đoạn cao trào của giáo viên văn.

Cả lớp ngẫu nhiên quên mất sự hiện diện của cô giáo. Nhất thời vượn vai nhét vội đồng sách vở vào cặp. Linh Nhi cũng nhanh chóng ôm tập file màu hồng chạy ra khỏi lớp nhưng vẫn kịp ném cái nháy mắt tinh nghịch về phía hai cô bạn bắt nhẩn.

Cô trút tiếng thở dài tiếc nuối khi đứng trước phòng học đã không còn bóng người của lớp D4. Linh Nhi đang định mang bộ mặt thất trận quay về thì bỗng nhìn thấy thấp thoáng tầm lưng rộng lớn của Duy Phong. Không kịp nghĩ ngợi cô liền chạy với theo.

Cô không khó khăn để bắt kịp bước chân anh. Nhưng lúc này sự hồi hộp đang dần lớn lên lại trì hoãn mọi hành động của Linh Nhi. Cô cũng không rõ mình đang run sợ điều gì. Cô chỉ đơn giản muốn đưa cho anh

một bức tranh hình trái tim được tạo nên bởi chỉ chít những dòng “I love you” và chữ “Duy Phong” ở ngay chính giữa nhưng lại sợ phải đối diện với anh. Cô muốn nghe giọng nói trầm ấm của anh nhưng cũng sợ không biết phải bắt đầu ra sao.

Linh Nhi cứ theo sát Duy Phong như thế mà băng qua sân trường nhuộm màu nắng. Khi ra tới cổng trường cô mới đánh liều chạy lên vỗ nhẹ vào lưng Phong, nghiêng đầu cười:

- Anh!

- Về à _ Phong khẽ nhếch miệng đáp lại.

- Vâng. Hi.

Cô nắm chặt tập file trong tay. Trong lòng rất muốn đưa cho anh nhưng lại bị âm thanh mạnh mẽ run rẩy của trái tim chi phối. Không biết nghĩ thế nào Linh Nhi bỗng kéo tay Duy Phong hỏi:

- Số điện thoại anh là gì?

- Để anh nháy máy cho. Em vẫn dùng số đuôi 38 à?

- Vâng. Anh nháy đi.

- Được chưa _ những ngón tay thon dài của Duy Phong đặt hờ lên chiếc điện thoại.

- Rồi ạ. Thôi anh về trước đi _ Linh Nhi tự viện cớ với bản thân rằng mình cần phải đi tìm hai con bạn cùng đồng sách vở bỏ quên trong lớp.

- Ủ _ Duy Phong cười nửa miệng.

Linh Nhi vẫy vẫy tay khiến đồng vòng kim loại màu sắc va vào nhau tạo nên những tiếng “đình đàng” ngộ nghĩnh mãi tới khi bóng lưng của anh đã lẩn khuất, hoà lẫn trong đám học sinh áo trắng.

Còn Duy Phong in thật sâu một nụ cười trên khuôn miệng rộng cho đến cuối ngã rẽ của con đường.

Quay lại sân trường Linh Nhi bắt đầu quay cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm Bảo Anh và Ngọc Lam. Cô dường như đã lật tung mọi góc ngách mà vẫn chưa thấy bóng dáng hai người đâu. Vừa lúc Linh Nhi đang nhen nhóm ý định bỏ về thì hai cô bạn mới dắt tay nhau tung tăng xuất hiện. Ngọc Lam sốt sắng lên tiếng:

- Như nào? Như nào?

- Anh...Ủm...Anh gặp rồi nhưng chưa đưa.

- Ôi cái cuộc đời này! Có mỗi việc đấy mà cũng không làm được hả. Mất công em vác cặp cho anh chạy tứ tung _ Ngọc Lam hùng hổ kết tội.

- Chú có biết bọn anh đi mấy chục vòng quanh trường không? Vừa đi vừa hát “We wish you a merry Christmas” để chờ chú chiến thắng trở về. Thế mà...Hừm!

Linh Nhi phụng phịu đứng nghe hai đứa bạn lên án một hồi mới vót vát lại:

- Nhưng anh xin được số điện thoại rồi mà.

- Cái em cần là anh đưa cho nó tờ giấy vẽ. Còn số điện thoại lấy lúc nào chẳng được. Mà từ giờ anh chuyển sang tấn công trực diện đi. Không chat chit, nhắn tin gì hết.

- Rồi rồi mai anh sẽ đưa.

- Anh có biết từ lúc anh mạnh mẽ tuyên bố đưa nó đến hôm nay là bao lâu rồi không? Minh Minh bảo anh chờ một tuần rồi mới bắt tay vào hành động. Nhưng anh đã dây dưa hơn một tháng rồi _ Ngọc Lam tức tối ném lại cho Linh Nhi chiếc cặp.

- Hi. Tại anh run mà. Được rồi. Anh hứa nhất định ngày mai sẽ đưa. Quân sự của anh đừng giận nha nha.

- Anh không thấy mình đã trễ phí quá nhiều thời gian sao. Hay anh định chờ đến bao giờ nó cưới vợ mới bắt đầu cuồng lên hả?

- Có cần tỏ vẻ nghiêm trọng đến mức đấy không? Em đừng dọa tinh thần anh chứ.

- Với cái kiểu chần chừ của anh thì còn hơn cả nghiêm trọng ý. Thôi từ mai bọn em sẽ lên kế hoạch giúp anh. Cứ chờ đi __ Ngọc Lam quay sang Bảo Anh, cười gian xảo.

Linh Nhi hăm hở kéo hai cô bạn thân đi hành qua lớp Duy Phong lần thứ tư trong ngày. Cả ba vẫn nhận được đầy rẫy những cái nhìn soi mói từ đám con trai và vô số cái nguýt dài từ đôi mắt gấu trúc đen kịt của bọn con gái D4. Linh Nhi làm ngơ với tất cả, ngang nhiên chạy xuống bàn cuối tìm Duy Phong. Quyển vở trắng tinh cùng chiếc bút bi đã sớm hết mực vẫn nằm chỏng chơ trên bàn từ đầu giờ nhưng chủ nhân của chúng thì tuyệt nhiên vẫn chưa trở về lớp.

Khẽ siết chặt tập file hồng nhạt trong tay, Linh Nhi buồn rầu nói với Ngọc Lam:

- Chắc cuối giờ Phong mới vào lấy cặp.

- Nhưng có thể đi đâu nhỉ? Trường mình đóng cổng nên không trốn ra ngoài được mà trong này làm gì có chỗ nào hay ho để chơi chứ __ Ngọc Lam có vẻ rất dăm chiêu.

- A! Nhà vệ sinh! __ Linh Nhi bỗng hét lên.

- Người yêu chú tao nhā thế. Lại còn có thú vui cúp tiết rồi chui rúc vào chỗ người ta “giải quyết vấn đề” à __ Bảo Anh nhướn mày.

- Duy Phong...không còn là người yêu của anh nữa __ Linh Nhi yếu ớt phủ nhận __ Với lại bọn con trai thường trốn vào đó hút thuốc nên anh nghĩ có thể Phong cũng như vậy.

- Đi thôi! __ Ngọc Lam không chần chừ đẩy Linh Nhi về phía trước.

- Đi đâu? Vào nhà vệ sinh nam á? __ cô sợ hãi tóm lấy tay Bảo Anh.

- Thì cứ đi đã nào!

Ngọc Lam đá cho Bảo Anh một cái liếc mắt đầy ngụ ý rồi cả hai cùng lôi xềnh xệch Linh Nhi tiến thẳng đến cuối hành lang trường.

Mùi thuốc lá quanh quẩn. Tiếng cười sang sảng, tiếng chửi tục cùng tiếng nói chuyện bàn tán âm ỉ quyen vào nhau.

Linh Nhi vội ôm lấy chiếc cột cách khu vệ sinh vài bước chân nhất quyết không chịu đi tiếp.

- Không! Các chú điên à! Anh không vào đâu. Hu hu __ cô bắt đầu gào khóc.

- Anh chỉ cần giả vờ đi ra chỗ bồn rửa tay rồi ngó vào một chút thôi mà __ Ngọc Lam dỗ ngọt.

- Chú mà không vào lần sau đừng nhờ anh đi sang lớp thằng “bà gà” cùng nữa nhé __ Bảo Anh thẳng thừng đe dọa.

- Không là không, là không, là không. Anh không vào! Toàn con trai trong đấy. Xấu hổ chết đi được! Hu hu.

- Chúng nó chỉ hút thuốc có đứng tề ở ngoài đâu. Anh sợ gì __ Ngọc Lam gắt.

- Hay là...em vào trước rồi anh đi sau nhé __ Linh Nhi mím môi chờ phản ứng của cô bạn.

- Được rồi. Anh nhớ phải theo sau đấy!

Ngọc Lam vừa nói vừa xăm xăm bước tới khu vệ sinh nam. Linh Nhi tròn mắt hết nhìn Lam rồi lại quay sang Bảo Anh. Càng ngạc nhiên hơn khi nghe thấy tiếng cười khúc khích cùng câu nói thản nhiên:

- Máu liều của nó cao lắm, chú yên tâm.

Linh Nhi khẽ nuốt nước bọt, chăm chú quan sát Ngọc Lam. Cô bạn sau vài phút hiện ngang ban đầu mới phát hiện ra Linh Nhi không hề có ý định vào cuộc. Cô hất hàm ra hiệu nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu cúi gằm mặt của Nhi. Lam ném một cái nhìn nẩy lửa về phía hành lang nơi Bảo Anh và Linh Nhi đang đứng. Cô lúng túng nhìn lũ con trai lơ nhố trước cửa khu vệ sinh một lượt. Rồi rất nhanh xông tới một chiếc Hello Kitty dựng sát tường, vơ vội từ giỏ xe một chiếc áo mưa màu xám rồi bước ra cũng với điệu bộ hùng dũng khi này.

Bảo Anh và Linh Nhi chứng kiến màn “cướp áo mưa” hoành tráng đó mà nhìn nhau cười đến chảy nước mắt. Ngọc Lam giận tím mặt vút chiến lợi phẩm bắt đắc dĩ được sang một bên, nghiêng răng quát:

- Anh lừa em! Nói mà không biết giữ lời. Bảo đi vào cùng mà lại để em thân gái một mình xông vào cái chỗ cả đám con trai đang phì phèo thuốc lá như thế. Anh có biết bọn nó nhìn em với ánh bàng hoàng, sững sờ mắt như trông thấy quái vật không hả?

- Anh chỉ biết em diễn vai kẻ cắp áo mưa rất đạt thôi. Hi hi __ Linh Nhi cố nén cười khi đối diện với khuôn mặt khoa trương biểu cảm của cô bạn thân.

Bảo Anh lại không che giấu ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Ha ha ha. Đến tận hôm nay anh mới...mới khai quát được thêm...một tài lẻ của chú đấy.

- Anh thù các chú! __ Ngọc Lam vùng vằng.

Như chợt nhớ ra vấn đề quan trọng nhất. Linh Nhi chớp mắt hi vọng nhìn cô bạn:

- Thế em có nhìn thấy Duy Phong không?

- Em đã được chiêm ngưỡng cái bộ mặt “bả gà” đấy bao giờ đâu. Chứ nói gì đến việc căng mắt để nhận diện nó giữa đám khói thuốc mờ mịt trong kia.

Tiếng trống vào tiết cắt ngang tràng cười của Bảo Anh và kịp thời ngăn lại những lời lẽ tức giận tại cửa miệng Ngọc Lam.

- Ra xếp hàng tập thể dục đã rồi cuối giờ anh sẽ xin nghỉ sớm đi tìm Duy Phong mà __ Linh Nhi nháy mắt làm hoà với cô bạn đang bùng bùng lửa giận.

- Xếp hàng xong anh xin đi luôn đi. Nó ở trong này đấy __ Ngọc Lam khó chịu liếc mắt về phía nhà vệ sinh nam __ Cuối giờ thế nào nó cũng chạy về sớm cho xem. Suốt tuần vừa rồi bọn mình sang tìm có gặp được đâu.

- Nhưng em vừa nói không biết mặt Phong cơ mà. Sao bây giờ lại chắc chắn thế __ Linh Nhi bĩu môi.

- Em bảo có là có. Anh không tin thì vào kiểm tra xem!

- Biết rồi. Biết rồi. Lát nữa anh vào là được chứ gì.

- Rõ ràng là chuyện của anh nhưng sao cứ để em phải bắt ép thế nhỉ. Cuối cùng là thưa nó cho anh hay cho em đây?

- Hi hi. Because you are my BFF!

Linh Nhi cười tít mắt, nắm tay Bảo Anh chạy ra sân trường.

Phòng học lớp D4 nằm ngay sau bậc sân khấu của trường Thanh Lâm nên từ chỗ tập thể dục có thể dễ dàng quan sát mọi việc diễn ra trong đó. Linh Nhi vừa tập bài khởi động cơ bản vừa liên tục chú ý đến chiếc bàn cuối cùng cạnh cửa ra vào. Nhưng vẫn chưa hề thấy tăm hơi Duy Phong.

Linh Nhi nhanh chóng hoàn thành ba vòng chạy quanh sân dưới sự hồi thúc của Ngọc Lam. Khi cô đang hớn hớn ngồi xuống cạnh Bảo Anh thì Lam đã lập tức lên tiếng:

- Anh xin thầy luôn đi!

- Cứ để tập file ở đây. Anh chỉ ngó vào xem có đúng là Phong không đã nhé. Nếu không phải thì ngại lắm __ Linh Nhi ôm mặt.

Trên đường đi cô đặt ra hàng loạt giả thiết rằng nếu trong đó không có người thì sao, nếu có người nhưng không phải Duy Phong thì thế nào, nếu là Duy Phong thì phải làm gì v.v.. Nhưng Ngọc Lam chỉ ném cho Linh Nhi một cái trừng mắt, còn Bảo Anh thì rất chuyên tâm kéo lê cô đi dọc hành lang.

Lần này, Bảo Anh đã có kinh nghiệm nên luôn giữ một khoảng cách an toàn với những chiếc cột. Linh Nhi hết cách bèn lấy lí do muốn rửa tay để nán lại thêm chút thời gian. Cố gắng vận dụng hết vốn từ ngữ để thuyết phục hai cô bạn rằng trong khu vệ sinh đã không còn ai. Cô cho rằng Phong đã ra ngoài trường hoặc

đi đâu đó chứ không phải ngồi tận hưởng sự yên tĩnh kì lạ tại đây. Và đám con trai chỉ trưng dụng khu này vào giờ nghỉ giải lao chứ không ai đủ kiên nhẫn và nhàm chán đến mức ngồi đờn thuốc hàng giờ giữa không gian không mấy trong lành này.

Giữa lúc Linh Nhi gần như thành công với tài ăn nói khiêm tốn của mình thì Ngọc Lam đột nhiên đưa ngón tay trở lên miệng bảo cô im lặng. Đôi mắt dài và hẹp của cô hơi nheo lại. Nốt ruồi nhỏ ở đuôi mắt chuyển động duyên dáng. Chóp mũi lay động như thể đang đánh hơi điều gì.

- Có mùi thuốc lá! __ Nhi và Lam cùng đồng thanh.
- Anh biết nó vẫn ở trong này mà. Những đứa tự kỉ thường có sở thích rất quái đản __ Bảo Anh lên tiếng.
- Phong không tự kỉ!
- Nói nhiều làm gì, mau vào xem có phải nó không __ Ngọc Lam huých vai Nhi.
- Đừng đẩy mà, để anh tự đi.

Linh Nhi rón rén nấp sau chồng đệm thể dục được xếp chồng lên nhau. Hết ngó nghiêng lại ngồi xổm hé mắt nhìn qua khe hở giữa những chiếc đệm nhưng chỉ thấy khói thuốc mờ mờ bay vòng trong không khí và đôi xăng đan Chaco màu đen lấp ló trên bậc thềm.

- Anh không dám vào thì để em! Cướp áo mưa cũng làm rồi còn lo gì nữa. Hừ __ Ngọc Lam sốt ruột bước lên trước.

Cô không ngần ngại tiến đến trước phòng vệ sinh nhìn chằm chằm kẻ đang kết có ý định kết thân với bệnh ung thư phổi rồi tức tốc chạy ra thông báo.

- Là nó. Anh vào đi!
- Sao em biết?
- Em chắc chắn đấy! __ Ngọc Lam đáp lại một câu không ăn nhập.

Bảo Anh nghe xong liền kéo tay Linh Nhi một cách không khoan nhượng. Không biết hôm nay Nhi lấy đâu ra sức mạnh để chống trả quyết liệt đến thế. Ngọc Lam bèn chạy lại dùng cả hai bàn tay to lớn tóm lấy cổ tay Nhi. Thân hình nhỏ bé dường như đã kiệt sức đành mặc cho hai cô bạn đẩy tới trước mặt chàng trai đang ung dung ngồi nghịch điện thoại trong góc tường.

Những ngón tay thon dài kẹp hờ một điếu thuốc cháy quá nửa. Làn khói vẫn vít quanh mái tóc màu choco. Khuôn mặt góc cạnh hơi ngẩng lên. Khoé môi chếch theo một cung độ nhỏ. Đôi mắt nâu tĩnh lặng như ôm trọn lấy khuôn mặt Linh Nhi.

Cơn gió cuối hạ mơn man trên gò má đỏ ửng. Vạt nắng chiều len mình qua tán lá, rót xuống màu vàng thật ngọt. Tất cả vẽ nên một bức tranh sinh động, đẹp đẽ lạ thường về một góc khuất nơi cuối hành lang trường trung học Thanh Lâm.

Linh Nhi bừng tỉnh như thể vừa bị thôi miên. Cô cuống quýt chạy ra sân bỏ quên cả sự hiện hữu của Bảo Anh và Lam.

Chiếc xe trong túi rung lên khuấy động sự bình tĩnh vừa lấy lại được của Nhi. Màn hình liên tục nhấp nháy dãy số của Bảo Anh.

- Chú vào đây nhanh lên! __ giọng nói gấp gáp của cô bạn bắt nhãn vang lên trước.
- Hả! Các chú đang làm trò gì thế!
- Cứ vào đây nhanh lên! Mang cả tập giấy vẽ nữa. Lam đang nói chuyện với Duy Phong đấy.
- Sao cơ? Nói gì?
- Chú mà không đi nhanh nó về mất thì đừng hối hận.
- Chờ...chờ anh một chút!

Linh Nhi miết lại những tờ giấy nhớ màu sắc dính trên tập file cho thật phẳng. Nó là tác phẩm tâm huyết của cô cùng Ngọc Lam, Bảo Anh. Ba người đã mất hàng giờ hì hục để tô vẽ cả núi trái tim và những dòng chữ tỏ tình ngộ nghĩnh rồi cắt dán chúng ngập tràn trên chiếc cặp tài liệu màu hồng ấy. Bên trong, ngoài bài tập viết dòng “I love you” (theo lời hai cô bạn thân) của Nhi còn có những bức typography[1] cầu kì của Bảo Anh và rất nhiều hình vẽ đáng yêu do Ngọc Lam phóng bút.

Linh Nhi biết Bảo Anh và Lam đều không ưa Phong nhưng hai cô bạn vẫn vui vẻ tình nguyện giúp cô trong “chiến dịch” cam go này. Họ thậm chí còn có phần sốt sắng hơn cả Nhi. Cô nữa thấy hạnh phúc vì đã có được những người bạn tuyệt vời, nữa lại tự trách sự rụt rè nhút nhát vô cơ của bản thân. Dù chính cô đã quyết định là người chủ động trong việc bắt đầu mối quan hệ mới này.

Linh Nhi rõ hơn ai hết, Duy Phong vẫn còn tình cảm đối với cô. Mỗi lần nhìn thật sâu vào đáy mắt anh cô đều nhận thấy sự thương yêu, chiều chuộng vô bờ đang cố đè nén. Mỗi lần bắt gặp bóng lưng anh cô đều cảm nhận được sự cô độc đến tội nghiệp mà anh gắng gượng che giấu. Duy Phong cần lắm một người ở bên để chữa lành cho trái tim khuyết tật đang nhức nhối, rỉ máu từng ngày.

Thực ra Phong rất yếu đuối, dù anh luôn phủ nhận điều đó bằng cách tạo hình vẻ bề ngoài ngang ngạnh, bất cần và vô cảm với mọi chuyện nhưng Nhi hiểu sau lớp vỏ bằng giá kia là một con người tinh tế nhạy cảm với vô vàn xúc cảm mãnh liệt nhưng cũng rất có tinh thần trách nhiệm. Chỉ khi ở bên Linh Nhi thì con tim khô héo tưởng như đã chết của anh mới rung lên từng nhịp nồng nhiệt nhất. Cũng vì sợ cô tổn thương mà anh thà chọn cách giết chết tình cảm chân thành, lấp đầy bản thân bằng hơi ấm cơ thể của những người con gái mà có lẽ anh còn chưa kịp nhớ tên. Chứ không dám đánh một ván bài lớn cùng cuộc đời, đặt cược bằng niềm hạnh phúc monh manh.

Linh Nhi không trách anh, cũng không hề trách Âu Dương Hoa và mẹ mình. Có chăng là do số phận đã sắp đặt để cô và anh gặp nhau không đúng thời điểm. Nhưng Linh Nhi không đành, rất không đành lòng từ bỏ tình yêu của bản thân và Duy Phong. Cô không nỡ để cho đoạn kí ức đẹp giữa hai người bị vẩn đục bởi sự thù hận, ghen tuông tầm thường. Người khác nhìn vào có thể nghĩ Nhi quá cố chấp, hiếu thắng nhưng cô luôn nghe theo những gì trái tim mách bảo. Bởi trái tim là thứ không bao giờ biết dối gạt, nó phản ánh những mong muốn thuần khiết chính đáng nhất của con người. Hơn nữa, Nhi rất tự tin với tuổi trẻ và sức sống căng tràn của mình. Chẳng phải ai đó đã từng nói: “Tuổi trẻ có cái lợi là họ có thể làm bất cứ điều gì mình muốn mà vẫn luôn có thời gian để sửa lại những sai lầm” hay sao?

Linh Nhi không chắc mình có thể cố gắng đến khi nào. Hay những thứ cô có thể hi sinh vì Duy Phong là gì. Cô có bao nhiêu lòng tự trọng để vứt bỏ. Có bao nhiêu dũng cảm để tiếp tục bước trên con đường đến với hạnh phúc xa xôi này. Cô chỉ biết duy nhất một điều. Bây giờ cô muốn sống vì tình yêu, sống với tất cả sức lực và tuổi trẻ, sống đúng với những gì con tim mong mỏi.

Rút cuộc thì đời người có bao lâu để mà hững hờ?

Linh Nhi bỏ qua mọi sợ hãi, hồi hộp của bản thân cùng tiếng nhảy múa loạn xạ của con tim đang vận hành hết công suất và những cái run rẩy mạnh mẽ của đôi chân để bước về phía khu vệ sinh nam.

Ngọc Lam và Bảo Anh đang sốt ruột đứng đợi bên cạnh mấy chiếc xe đạp gần đó. Linh Nhi khẽ cười nắm lấy tay hai cô bạn.

- Đi nào. Anh run quá. Nếu có nói linh tinh gì thì các chú nhớ chữa ngay nhé. Hì hì.

- Chú lâu thế! Làm anh hít đầy một bụng a-mô-ni-ắc __ Bảo Anh thở dài thườn thượt.

- Nhanh lên nó đang chờ đấy __ Ngọc Lam giục giã.

Linh Nhi chần chừ sau những chiếc đệm thể dục. Đảo mắt, hít một hơi thật sâu rồi cười tươi hết mức có thể bước tới góc tường nơi Duy Phong vẫn ngồi từ ban nãy.

- Hi!

Phong ngược lên nhìn cô nhưng không trả lời. Linh Nhi bối rối đứng chết trân như thể bị ánh mắt của hun hút của anh làm cho bất động. Đột nhiên Ngọc Lam lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt:

- Linh Nhi có thứ muốn đưa cho bạn.

- À. Đây.

Nhi tiến lại gần Duy Phong rồi đưa ra chiếc cặp tài liệu dính chi chít những mảnh giấy nhớ màu sắc. Anh di di điều thuốc đang hút dở xuống nền đất. Dùng một tay đỡ lấy.

Hàng lông mày sậm dúi vào nhau. Duy Phong khẽ nhăn trán, chăm chú đọc những dòng chữ trên đó mà Linh Nhi dám cá rằng ngoài câu “I love you” thì còn lại anh thực sự không hiểu. Những ngón tay hơi ngả màu do tác dụng của thuốc lá từ tốn lật giở những trang vẽ. Trái tim Linh Nhi bỗng khựng lại khi bắt gặp một nụ cười thật sâu trên môi Duy Phong. Cô hạ tầm mắt xuống tập file trong tay anh, thì ra anh đã nhìn thấy bức vẽ của mình. So với những bức khác của Bảo Anh và Ngọc Lam thì nó còn kém xa nhưng Phong lại có vẻ thích bức này nhất. Duy Phong nhìn ngắm nó lâu tới mức người ta có thể ngờ rằng anh đang cố đếm xem có bao nhiêu chữ “I love you” trong đó vậy.

Đặt khoe môi của mình lại vị trí cũ, Phong tiếp tục xem những bức tranh còn lại. Lướt qua những con chữ typo sở hữu một vẻ đẹp rắc rối, anh hỏi Nhi:

- Biết anh đốt tiếng Anh rồi còn cố tình vẽ toàn cái lằng nhằng, khó hiểu.

- Chỗ nào không hiểu? Để em dịch cho __ Linh Nhi nhân cơ hội ngồi xuống cạnh Duy Phong.

- Chú! Đừng ngồi. Chỗ đấy có rêu, bẩn lắm. Cẩn thận hăm móng đấy!

Bảo Anh hét lên với Nhi như cố tình phản ứng lại lời nhận xét không mấy thiện cảm của Duy Phong. Bảo Anh đặc biệt ghét những người thiếu con mắt nghệ thuật và không có tâm hồn nghệ sĩ để thưởng thức những bức tranh do cô đã tỉ mỉ dành hết tâm sức vẽ.

Trước câu nói hờn dỗi trẻ con của cô bạn Linh Nhi chỉ biết quay sang cười khổ với Phong. Anh nhún vai:

- Mới ngồi có tí đã bị hăm thì chắc móng anh vô phương cứu chữa rồi.

- Đừng lo đã có Johnson Baby. Phần rôm trị hăm hiệu quả __ Ngọc Lam góp vui.

Duy Phong lạnh nhạt liếc mắt về phía Lam một cái rồi quay sang Nhi.

- Đưa anh cái này làm gì?

- Dạ..À..

Linh Nhi lúng túng không biết phải trả lời ra sao bèn kéo tay Lam cầu cứu. Cô bạn tức thời lên tiếng:

- Để thưa bạn chứ làm gì nữa. Đây có chữ “I love you” với “Be mine” này, có cả “Love you more than words” nữa này. Trang đầu là hình chân dung Linh Nhi, bạn còn có thể mang về treo ở đầu giường mở mắt ra là thấy ngay. He he.

Ngọc Lam vừa nói vừa chỉ trỏ lung tung cho Duy Phong.

- Thế không có ảnh bạn à? Tổ thích treo ảnh của bạn hơn __ Phong nhếch miệng.

- Anh không vẽ lớp sao? Thôi bọn em ra trước nhé. Bye anh!

Linh Nhi đột nhiên đứng dậy khoác tay Lam quay ra phía hành lang. Ngọc Lam giật khỏi tay cô, toe toét cười:

- Anh ngồi nói chuyện với Phong đi. Em với Bảo Anh ra ngoài đợi cũng được.

- Nhưng...

- Khó lắm anh mới có cơ hội nói chuyện riêng thế này. Anh phải biết tận dụng chứ __ Lam nhanh nhẩu ngắt lời.

- Vậy hai người ra trước đợi nhé.

Linh Nhi áy náy cắn môi rồi quay lại ngồi xuống cạnh Phong.

- Anh thích không ? __ cô dùng ngón tay nhỏ nhấn chỉ vào chiếc tập file trên đùi Duy Phong.

- Ủ thích.

- Có đẹp không?
 - Đẹp.
 - Cái này không phải do em làm hết đâu. Nhờ có Lam và Bảo Anh mới hoàn thành được đó __ Nhi thành thật nói.
 - Anh biết. Chỉ với hai hoa tay thì em có vẽ hết năm cũng chưa xong được chứ nói gì đến xấu đẹp.
 - Em cũng góp sức mà. Hi hi. Nhưng lần sau anh đừng trêu Lam được không? Nó dễ khóc lắm.
 - Đứa béo lùn ban nãy hả? __ Phong thờ ơ hỏi lại.
 - Nó chỉ không cao, hơi đậm người một chút __ Linh Nhi sửa lại __ và rất tốt tính.
 - Thì sao? Liên quan gì?
 - Lam là bạn em. Em không muốn anh làm tổn thương nó. Lí do này, đã đủ chưa? __ Linh Nhi bắt giắc cao giọng.
 - Bạn em cũng đâu có ưa anh __ Phong cười nửa miệng.
- Linh Nhi thất thần nâng tay chạm vào mặt anh. Làn da thô ráp, ấm nóng dưới bàn tay nhỏ của cô trở nên xa lạ. Xương gò má nhô cao đâm vào những đốt tay mịn màng. Vài tiếng đập “thình thịch”, không rõ đang phát ra từ anh hay cô, vang vọng trong không gian. Linh Nhi khẽ thốt lên:
- Duy Phong ngạo mạn của em đã biến thành kẻ tự ti thế này từ bao giờ vậy...
- [1] Typography: là loại hình thiết kế lấy các chữ cái làm đối tượng khai thác, khiến các con chữ không chỉ là công cụ truyền đạt thông tin bình thường nữa mà còn mang tính nghệ thuật cao cùng với sự thể hiện có tính khoa học.

19. Chương 19

Ngọc Lam chen chúc giữa những dãy bàn của lớp luyện thi toán. Cô trộm cười, nghĩ thân hình to béo của mình là để phát huy tác dụng trong những trường hợp thế này. Đi thẳng tới cuối lớp, ngồi vào chỗ Linh Nhi đã giữ sẵn. Lam dí sát mặt vào chiếc điều hoà nhiệt độ, cười mãn nguyện:

- Đây chính là chỗ ngồi tốt nhất!
- Thế nên anh mới đau lòng từ chối một bạn đẹp trai để chiếm chỗ này cho em __ Linh Nhi ôm ngực nói.
- Em sớm không còn tin tưởng mắt thẩm mỹ của anh rồi, Nhi ạ.
- Nói vậy là có ý gì?
- Kể từ giây phút nhìn thấy cái thằng đã xấu còn kiêu sa đó em đã mất lòng tin vào anh __ Ngọc Lam lắc đầu tuyên bố.

Linh Nhi không đáp lại chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi mở cặp lấy sách vở chuẩn bị cho giờ học.

- Em xin lỗi! __ Ngọc Lam lo lắng quan sát Nhi.
- Không sao. Anh biết em không thích Phong mà.
- Em muốn nhắc đến chuyện chiều nay kia.

Linh Nhi nhướn mày tỏ vẻ không hiểu.

- Em xin lỗi vì đã nói nhiều. Hơn nữa lại toàn nói những câu luận thuyên, vô duyên không đầu cuối. Khó khăn lắm anh mới có được ít thời gian riêng với nó như vậy. Thế mà em...

- Hâm quá! __ Linh Nhi dùng tay gõ nhẹ lên trán Lam __ Anh cảm ơn em còn không đủ. May mà có em và Bảo Anh nếu không một mình anh sao làm nổi chuyện gì.

- Anh không giận em thật sao?

- Sợ anh giận đến thế thì biết điều lấy công chuộc tội đi. Nghĩ xem bước tiếp theo anh nên làm gì.

- Đơn giản! Trong này của em chứa một kho ý tưởng. Anh muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu __ Ngọc Lam nháy mắt chỉ vào đầu mình __ Anh nhớ mai là ngày gì không?

- Hôm nay là thứ sáu, mai sẽ là thứ bảy __ Linh Nhi vừa đáp vừa nhìn lên bảng chép bài.

- Giờ là lúc nào nữa mà anh còn vui đầu vào môn hình học đáng chán này __ Lam giật cây bút từ tay cô bạn __ Tập trung vào vấn đề chính cho em! Mai là trung thu. Trung thu đấy, nhớ chưa!

- Em không nghĩ là anh nên mua đèn ông sao tặng cho Phong đấy chứ?

- Ừm. Ý tưởng này cũng hay nhưng em thích tặng mặt nạ trắng giống của Jabbawockeez hơn. Rất hợp với nó! __ Lam tự vỗ tay khen ngợi sáng kiến của mình.

Thầy giáo bỗng dừng công việc vẽ hình rắc rối lại. Quay cái đầu bóng nhảy vaseline xuống cuối lớp, hấp háy đôi mắt nhăn nhoe, cao giọng quát:

- Cô cậu nào còn làm ồn thì lần sau đừng bước chân vào lớp học của tôi nữa!

Ngọc Lam bắt giác co rúm người, thì thầm với Linh Nhi:

- Thầy có họ hàng với loài dơi thì phải. Cả giảng đường lớn như vậy mà cũng nghe thấy tiếng em nữa.

- Em nghĩ giọng mình bé lắm sao mà còn quá khích vỗ tay ầm ĩ hả. Tất cả những người trong vòng bán kính một kilomet với thính giác bình thường đều có thể nghe rõ mồn một đấy.

- Được rồi. Anh cứ tiếp tục vui đầu vào đồng hình lăng trụ với lập phương của mình đi. Còn em cũng từ bỏ chức “quân sư” phiền phức này.

- Anh đồng ý là môn hình không gian khá trừu tượng nhưng cũng đâu đến mức không thể nhận ra hình hộp chữ nhật __ Linh Nhi bật cười, liếc mắt về phía thầy giáo đang say sưa trở lại với bài toán.

- Mặc kệ anh với cái môn hình nhặt nhẻo đấy. Em không quan tâm!

- Thôi nào. Ngoài mặt nạ trắng kinh dị thì em còn ý tưởng gì khác không, quân sư thông minh của anh __ Linh Nhi chớp mắt nịnh nọt.

- Hừm phải nghĩ ra thứ gì thật đặc biệt và ý nghĩa __ Ngọc Lam dăm chiêu.

- Một hộp trái tim toàn bánh kẹo thì sao? Phong ăn uống rất thất thường nên món quà này vừa ý nghĩa lại khá thiết thực. Hi hi.

- Không được! Em cá là nó thích bia rượu, thuốc lá hơn bánh kẹo gấp tỉ lần. Chỉ sợ tặng xong nó lại đem cho người yêu rồi cười cợt trên sự ngốc nghếch của anh thôi.

- Thế thì cái gì mới được? Nếu là trẻ con có phải dễ tặng quà hơn không __ Linh Nhi chun mũi, khẽ đưa tay vân vê đám tóc ngắn.

- Trẻ con? Đúng rồi! Anh từng nói mẹ của Duy Phong bị tâm thần còn bố suốt ngày bỏ bịch bên ngoài đúng không. Một đứa không có tuổi thơ như vậy thì bánh trung thu chính là món quà đơn giản nhưng cũng đặc biệt ý nghĩa nhất.

- Phải. Thứ mà mọi trẻ em bình thường năm nào cũng được bố mẹ mua cho, đối với Phong mà nói lại là món quà đặc biệt xa xỉ __ Linh Nhi cười buồn.

* *

*

- Alo. Anh đang ở đâu?

Linh Nhi gọi điện cho Duy Phong. Đầu dây bên kia chỉ lạnh lùng ngắt máy.

Duy Phong bước ra từ một góc khuất, lặng lẽ tiến đến chỗ ẩn nấp có vẻ quen thuộc. Theo sau anh là một “cái đuôi” xu nịnh mà Nhi chưa biết mặt.

Linh Nhi lại gần, tay cầm hộp bánh trung thu đất tiền có xuất xứ Trung Quốc giờ trước mặt Duy Phong. Anh nhướn mắt, nhàn nhạt hỏi:

- Gì đây?

Ngọc Lam nhanh miệng đáp:

- “Moon cake[1]” nhân sen!

- Làm gì? __ Phong hỏi cộc lốc.

- Happy Trung thu’s anniversary! __ Ngọc Lam khoa chân múa tay __ Nhi muốn tặng bạn quà Trung thu.

Duy Phong liếc mắt, cười khẩy. Linh Nhi cảm thấy trong mắt anh có chút gì đó khinh bỉ, chế giễu. Cô hơi lúng túng nhưng vẫn ngang bướng đưa hộp bánh lại sát mặt anh.

- Anh cầm đi. Đừng để em nói nhiều __ giọng nói của Nhi bỗng toát lên sự bức bối pha lẫn ra lệnh.

Duy Phong quay mặt đi, không đáp lại. “Cái đuôi” ban nãy, cười giả lả lên tiếng:

- Phong kìa, em ý đưa thì anh cầm đi.

Bảo Anh nóng nảy quay ra trao cho “cái đuôi” một ánh mắt đáng sợ. Tên đó lập tức im bặt.

Linh Nhi cắn môi hỏi lại Phong:

- Anh có cầm không?

Duy Phong thản nhiên rút ra chiếc điện thoại và bắt đầu ván bi-a tẻ nhạt. Linh Nhi tiếp tục:

- Những thứ em đưa anh đều có ý nghĩa đặc biệt. Anh không nhận là anh thiệt. Sau này, đừng hối hận __ Linh Nhi đột nhiên mỉm cười.

- Thứ vớ vẩn thế này em cứ giữ lại mà dùng. Đừng mang đến trước mặt anh làm gì. Khó chịu.

- Mai em sẽ lại mang thứ khác cho anh.

Nhi giương đôi mắt trong veo nhìn Phong. Anh cũng không có hứng thú trả lời. Khoé môi hồng của Nhi cong lên thách thức, cô định vung tay ném hộp bánh sang trọng vào thùng rác gần đó thì đột nhiên thấy Lam chạy vào phòng vệ sinh. Linh Nhi tròn mắt gọi: “Em làm gì vậy? Đó là nhà vệ sinh nam mà!”. Cô bạn dường như bỏ ngoài tai lời nói của Nhi, chỉ biết cắm đầu chạy về phía trước.

Bảo Anh tò mò chạy theo sau. Không còn cách khác, Linh Nhi cũng ngần ngại bước tới lãnh địa riêng của đám con trai. Vừa vào đến nơi cô đã vội hỏi: “Sao tự nhiên lại chui vào đây hả? Em loạn óc sao? Muốn giải quyết thì cũng phải cố nhịn chứ!”. Ngọc Lam chưa kịp phân trần, thanh minh đã thấy “cái đuôi” lúc nãy thình lình xuất hiện. “Cái đuôi” cười nham nhở:

- Em nào tìm anh Phong thế?

- Sao lại là “em”? __ Linh Nhi thắc mắc.

- Bạn này muốn gặp Duy Phong __ Ngọc Lam chỉ Nhi __ Mà bạn học lớp mấy? Nếu học cùng lớp Phong thì phải gọi “chị” xưng “em”. Còn nếu bằng tuổi thì gọi là “bạn[2]” mới đúng.

Câu nói của Lam vừa kết thúc, Duy Phong cũng rảo bước tới cùng dáng vẻ ngạc nhiên. Không khí kì lạ bao quanh phòng vệ sinh nam trường Thanh Lâm. Năm khuôn mặt nhìn nhau khó hiểu. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Ngọc Lam vội chạy vào góc tường – nơi trực tiếp giải quyết vấn đề của bọn con trai. Bảo Anh và Nhi đứng ngây người một lúc bỗng nghe thấy tiếng giày đến gần. Không kịp suy nghĩ cả hai liền chạy đến nép sau bức tường gạch men với Lam.

Bảo Anh nhát gan úp mặt phía trong cùng, Linh Nhi đứng giữa, ngoài cùng là thân hình to béo của Ngọc Lam. Ba đứa đứng sát nhau, đứa này úp mặt vào lưng đứa kia. Ngọc Lam có vẻ sợ hãi, cứ liên tục dồn ép Linh Nhi. Tội nghiệp nhất vẫn là Bảo Anh đứng trong cùng, khuôn mặt bị đè bẹp dí lên bức tường ngả màu, bàn chân thì nằm gọn trong sọt rác từ lúc nào không hay. Lúc đó Bảo Anh chỉ muốn hét vào mặt Linh Nhi rằng cô không muốn dây dưa gì với thằng “bả gà” tự kỉ Duy Phong nữa!

Linh Nhi đưa mắt sang bức tường gạch phía đối diện. Trên đó phản chiếu hình ảnh Duy Phong và “cái đuôi” đang mờ ám đứng giữ quần quai mặt vào trong và cái dánh gù gù, bước chân nhẹ nhàng như con mèo đang rình rập vồ lấy đám chuột con của thầy giám thị. Nhi giật mình véo tay Bảo Anh, lẩm bẩm: “Chết rồi!”.

Mắt thầy giám thị sáng lên khi thấy ba đứa con gái co ro trong góc nhà vệ sinh nam. Linh Nhi chắc rằng lúc này ông thầy đang có ý nghĩ rất đen tối trong đầu nên khuôn mặt mới lộ ra vẻ đắc ý đến vậy. Thầy hắng giọng, ra vẻ uy nghiêm quát:

- Các cô làm trò gì trong này hả? Có biết đây là đâu không mà dám vào?

Linh Nhi cùng hai cô bạn sợ đến rụt cổ, nhắm tịt mắt quay người đối diện với thầy giám thị. Trong lúc Nhi đang lúng túng không biết nên xin lỗi trước hay mở lời giải thích mình đi nhầm chỗ đầu tiên thì Ngọc Lam đã nhanh trí giật lấy hộp bánh từ tay cô, cất giọng thành khẩn:

- Em xin lỗi thầy ạ. Nhưng lúc này các bạn trong lớp đùa nghịch nên đã giấu bánh trung thu của em vào trong này. Bọn em chỉ vào tìm thôi ạ. Em xin lỗi thầy. Lần sau bọn em sẽ không thế nữa. Mong thầy bỏ qua cho bọn em!

Con bạn bắt đầu thể hiện tài năng diễn xuất thiên bẩm. Đôi mắt ráo hoảnh bắt đầu đỏ lên ươn ướt, đôi môi mím chặt đến tím tái, cái đầu thì cúi gằm tỏ vẻ hối lỗi. Linh Nhi lén nhìn thầy giám thị. Khuôn mặt già nua hiện lên sự bất bình và khó tin thấy rõ nhưng có lẽ do Lam nhập vai người bị hại đạt quá nên ông thầy đành nhắm mắt cho qua.

- Đi ra đi. Con gái con đứa lần sau đừng có lảng vảng ở chỗ này!

- Vâng ạ. Em cảm ơn thầy ạ _ Lam cúi gập người cảm tạ thầy giám thị đến mấy lần.

Lúc chạy ra hành lang Ngọc Lam mới thở phào toét miệng cười, đắc ý gơ hai ngón tay với Bảo Anh đang hằm hằm tức giận và Linh Nhi mặt cắt không còn giọt máu.

[1] Moon cake: bánh trung thu.

[2] Duy Phong bị đúp lớp một năm.

20. Chương 20

Chiều hôm đó, Linh Nhi cùng Ngọc Lam nằm dài dưới sàn nhà trải đầy báo. Thi thoảng hai đứa lại liếc sang khuôn mặt lấm lem màu nước, hồ dán của nhau cười ròn rã.

Ánh nắng chiều dạn dĩ nằm dài trên những mảnh giấy màu rải rác xung quanh hai cô gái.

Những chiếc áo pull, áo sơ mi màu đủ kiểu dần hình thành dưới bàn tay nhỏ nhắn của Nhi. Mỗi lần cắt xong một chiếc áo cô lại cúi mặt khẽ nở nụ cười hạnh phúc. Hàng lông mi cong dài như hai chiếc quạt phủ kín đôi mắt to tròn. Vài giọt mồ hôi long lanh trên vầng trán cao thanh tú.

Cô tỉ mỉ bôi một lớp hồ vào mép giấy, ghép hai mặt áo lại với nhau rồi gơ lên ngắm nghía từ mọi góc độ. Hí hoáy chỉnh sửa từng chi tiết nhỏ nhất. Lại gơ lên “kiểm định chất lượng”. Nhấn nhá, cách điệu một số chi tiết ở cổ áo, ống tay và thân áo. Cứ như thế nhiều lần đến khi cảm thấy tác phẩm đã thật hoàn hảo mới đưa cho Ngọc Lam để chuyển sang khâu “thiết kế”.

Ngọc Lam cố gắng trang trí một cách tối giản nhất để tập trung sự chú ý vào màu hồng nổi bật và sự “cắt may” cầu kì của Linh Nhi. Nhưng cũng quên thêm vào góc dưới bên trái của những chiếc áo một chữ “L”

thật bay bướm. Lam nói chữ cái đó vừa có nghĩa là “love” vừa là “Linh Nhi” mà cũng có thể hiểu là “Lam” nữa. Nghe vậy Linh Nhi liền đùa:

- Em chuyên nghiệp quá! Nhìn giống hệt kí hiệu thêu tay của những chiếc áo đắt tiền đặt riêng từ Ý.
- Em thấy anh còn “yêu nghề” hơn cả người làm ra những chiếc áo xa xỉ của Ý nữa.
- Bởi vì học chỉ chú trọng vào chất lượng sản phẩm còn anh, đặt cả trái tim mình vào những chiếc áo mà. Hi hi.
- Sến sù hết mức __ Ngọc Lam bịt tay lắc đầu nguầy nguậy.

Thật ra, Linh Nhi đặc biệt thích những lúc Phong khoác lên người màu hồng nhạt của chiếc sơ mi thanh lịch hay áo pull trẻ trung năng động với những hình thù đáng yêu trên nền hồng đậm. Người bình thường mặc áo hồng sẽ trở nên dễ thương, “baby” hơn nhưng Duy Phong lại hoàn toàn ngược lại. Khi đặt sắc màu “nữ tính” ấy bên cạnh Duy Phong sẽ càng làm cho vẻ lãng tử, đàn ông của anh nổi bật hơn bao giờ hết.

Trước đây, Linh Nhi vẫn thường trêu: “Anh mặc áo hồng vì quá tự tin vào độ manly của mình đúng không”. Những lúc như thế, Phong chỉ nhếch mép và bảo: “Không. Anh là gay nên mới thích màu hồng”. Rồi anh sẽ phá lên cười khi nhìn thấy khuôn mặt méo xẹo của Nhi. Và ngày hôm sau, Duy Phong vẫn sẽ trông vào người một chiếc áo hồng khác.

Có lẽ Linh Nhi sẽ không bao giờ biết được sở thích mặc áo màu hồng của Phong là bắt nguồn từ bản thân mình. Ban đầu tủ quần áo của anh chỉ xoay quanh ba màu: xám, đen và trắng. Sau một thời gian phát hiện ra gu thời trang tẻ nhạt của Phong, Linh Nhi đã mua tặng anh một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn có cổ áo rất nhỏ, với đường may tinh tế ôm khít vào cơ thể mà không hề tạo cho người mặc cảm giác bí bách, khó chịu.

- Anh đừng chỉ mặc những chiếc áo có màu sắc u ám thế. Quần áo ảnh hưởng rất nhiều đến tâm trạng đó! Cuộc sống phải muôn màu, muôn vẻ mới được. Quần áo cũng vậy, thường xuyên thay đổi màu sắc và kiểu dáng sẽ khiến con người trở nên vui vẻ hơn. Nhìn anh xem, ăn mặc như một ông chú già ế vợ vậy __ Linh Nhi le lưỡi, lắc lư cái đầu.

Từ giây phút đó đối với anh, Linh Nhi cũng giống như những chiếc áo sắc sảo thổi vào cuộc sống của anh một luồng gió mới mẻ, ngập tràn hạnh phúc. Cô chính là sắc hồng đáng yêu trong cuộc sống vốn xám xịt cô đơn của anh.

Linh Nhi hươ hươ những bản thiết kế của mình trước mặt Phong, khẽ hỏi:

- Anh nghĩ gì mà thần người ra vậy?
- Không có gì.

Anh thở dài nhớ lại những ngày tháng đã qua. Con người là loài động vật rất ích kỉ! Bản thân hiểu rõ không thể đưa tay nắm lấy hạnh phúc nhưng cũng chẳng cam lòng buông xuôi. Nếu chưa từng cảm nhận được cái gọi là hạnh phúc thì có lẽ đã không ham hố đến vậy. Cũng giống như người bị mù bẩm sinh, vốn không hề biết được ánh sáng mặt trời đẹp thế nào nên sẽ đương nhiên mà chấp nhận cuộc sống bao trùm bóng tối. Trái lại, nếu có một ngày người đó đột nhiên biết cảm giác nhìn ngắm mọi vật một cách rõ ràng sẽ dễ chịu thoải mái biết bao, nhận ra việc cố gắng tưởng tượng ra thứ mình chưa từng tận mắt nhìn thấy là khổ sở méo mó đến nhường nào thì nỗi đau khi một lần nữa bị tước đoạt thị giác là không gì sánh được.

Đánh mất Linh Nhi cũng chính là đánh mất thứ ánh sáng lung linh đẹp thế vừa loé lên trong cuộc đời Duy Phong. Anh thậm chí chưa kịp tận hưởng thì cô đã vượt mất xa khỏi tầm tay.

- Em đừng cưa anh nữa. Cũng đừng quà cáp gì cả. Anh có người yêu rồi! __ Phong chột thờ dài, anh cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng.
- Thì sao? Anh từng nói với em chuyện đó không quan trọng mà. Thử hỏi lại bản thân mình xem anh có thực sự yêu cô ấy không.
- Im đi! Không phải chuyện của em! __ Duy Phong quát lên.

- Anh nghĩ làm thế này em sẽ từ bỏ sao? Đừng đánh giá em thấp như vậy, Duy Phong à. Anh biết rồi đấy, đồng ý hay không anh có quyền quyết định nhưng cửa anh là việc của em!

- Nếu em thích lãng phí thời gian với một thằng như anh, thì tùy.

- Ngày mai em sẽ mang thứ khác đến.

Linh Nhi buông một câu nói nhỏ nhưng vô cùng kiên định. Bóng dáng nhỏ bé của cô nhanh chóng khuất sau những tấm đệm thể dục màu xanh lá cũ kĩ.

Duy Phong chăm chú nhìn những chiếc áo màu hồng nhỏ xíu Nhi đặt lại bên bậc thềm cạnh nhà vệ sinh nam. Giọng nói trẻ con của cô bỗng như vang lên bên tai.

- Phong à, sau này em sẽ tự tay may áo cho anh nhé! Em sẽ khiến tủ quần áo của anh ngập tràn màu hồng. Hi hi.

- Hâm! Anh có gay đâu mà cái gì cũng hồng.

- Con trai mặc màu hồng rất đẹp mà. Em rất thích!

- Kiếp trước em là lợn hả. Từ đầu tới chân cái gì cũng hồng __ Duy Phong cười cợt.

- Em mà là lợn thì anh là đồ con bò! Hừ. Bò lố bịch học đòi mặc áo hồng __ Linh Nhi chun mũi chỉ trỏ chiếc áo trên người Phong.

Những chuyện cũ anh vẫn nhớ rõ như một thước phim dài tập, bất cứ lúc nào cũng có thể tua lại những kí ức hạnh phúc đã qua. Chỉ có điều tiếng cười nói vui vẻ ngày nào dường như đã trở thành kỉ niệm bị bỏ quên ở một thế giới khác. Rất xa xôi.

Vàng thái dương đã bắt đầu thiêu thiếp ngủ. Bóng tối bất ngờ vây lấy Duy Phong. Nụ cười nửa miệng cố hữu cũng trở nên mờ ảo, nhuốm màu đau thương.

Những ngày tiếp theo, Linh Nhi nghe lời khuyên của Ngọc Lam và Bảo Anh chưa vội tặng quà Duy Phong. Bảo Anh nói, nếu cô chỉ biết mang đến những món quà hay ho thú vị thì chẳng thể khiến Phong lung lay được. Có tỏ ra thích thú cũng là thích vì được nhận quà thôi. Linh Nhi thấy cũng có lí bèn tạm dùng kế hoãn binh, chờ xem động tĩnh của địch.

Ngọc Lam lại gợi ý cô nên nói chuyện nhiều hơn với Phong để bồi đắp tình cảm nên mỗi ngày Nhi đều gửi đi một tin nhắn dù chẳng lần nào có tin trả lời. Linh Nhi chán nản kể lại chuyện này cho hai cô bạn. Ngọc Lam và Bảo Anh liền tò mò mượn điện thoại của Nhi để đọc trộm tin nhắn. Linh Nhi chỉ không ngờ cuối giờ học hôm đó hai người lại bên lên thú nhận:

- Xin lỗi chú. Nhưng bọn anh...lỡ đọc tin nhắn của chú với Phong rồi __ Bảo Anh bối rối liếc Nhi.

- Không sao. Cũng chẳng có gì đặc biệt. Toàn anh đọc thoại thôi __ Linh Nhi cười xuề xòa.

- Không. Vấn đề là...

- Em nói thật, anh đừng giận nhé. Tin nhắn của anh sến quá! Nó không trả lời là phải __ Ngọc Lam cướp lời.

- Tại anh không biết nói gì. Ngày nào cũng phải lảm nhảm một mình cũng muốn phát điên! __ Linh Nhi mím môi.

- Nhưng chú bỏ ngay cái kiểu “đưa tay lên bầu trời em muốn viết lên ngàn lần chữ yêu..để dành cho anh” đi nhé. Anh nghe mà còn nổi hết da gà.

- Anh cũng bỏ mấy cái icon cute cho em nhờ. Đừng có mà “ăn cơm đi nhé..đừng hút thuốc nhiều quá..đạo này nhìn anh gây lăm đó >o<”. ngắn=“” gọn=“” xức=“” tích=“” “ăn=“” chưa=“” hoặc=“” “hút=“” ít=“” thuốc=“” thôi=“” là=“” được.=“” mà=“” gọi=“” điện=“” trực=“” tiếp=“” thì=“” càng=“”>

Linh Nhi bị hai cô bạn giáng giải một hồi chỉ biết xịu mặt gật gù. Vì cô sợ lỡ phản ứng thái quá sẽ mất đi quân sự đặc lực và cũng không biết nhờ vả ai mấy chuyện về với, quà cáp.

Bảo Anh không để tâm đến thái độ nhần nhện của Linh Nhi, vẫn thao thao bất tuyệt rằng cô sến rện quá thể nào Duy Phong cũng sợ mà chạy mất. Rồi cô bạn đột nhiên búng ngón tay như vừa phát kiến ra điều gì.

- Chúng ta phải tấn công từ nhiều phía. Muốn chiếm được thành trì phải đánh cả những vùng lân cận nữa. Chú cần lôi kéo thêm vài đồng minh từ đám bạn của nó.

Khi đó, Bảo Anh rất tự hào về tài năng “mưu lược” của mình mà không biết rằng câu nói đó đã kéo đến cho Linh Nhi không ít rắc rối, phiền hà sau này.

Hôm nay, Linh Nhi cùng bố mẹ đi tiếp một ông khách người Tàu tại nhà hàng lẩu nấm. Ban đầu Linh Nhi không muốn đi nhưng vì ông khách tỏ ra khá thân thiện và có lần sang Trung Quốc chơi ông ta đã thiết đãi rất thịnh tình nên cô ngại từ chối.

Nhà hàng lẩu nấm là một biệt thự cổ được xây dựng từ thời Pháp trên con phố Phan Đình Phùng rợp bóng cây. Thiết kế bên trong hầu như vẫn giữ nguyên trạng về cổ điển, đậm phong cách Tây Âu. Nền gạch lộ rõ vẻ cũ kĩ mài mòn của thời gian. Những dãy bàn ghế gỗ gợi ta nhớ đến những ngôi nhà cổ từ thế kỉ trước. Tường nhà sơn màu be đơn giản nhưng cũng không kém phần thanh lịch. Hai bên treo vài bức vẽ về những thiếu nữ quý tộc xưa. Những bức vẽ rất có hồn, thậm chí là giống hệt ảnh chụp. Khiến Linh Nhi khi nhìn vào đôi mắt những nhân vật ấy có cảm giác như cuộc sống của thời kì xa xưa đang được tái hiện lại một cách chân thực.

Ông khách Tàu có vẻ rất hài lòng với chỗ này. Cứ liên tục cười nói. Tất nhiên là nếu không có chú phiên dịch ngồi cùng, Linh Nhi cũng không thể đoán được ông ta muốn ám chỉ điều gì qua chất giọng Quảng Đông đặc sệt ấy.

Điện thoại của Nhi rung lên khi cô vừa hoàn tất nụ cười cảm ơn với chị phục vụ xinh xắn vì đã múc thêm nấm vào bát mình. Một dãy số lạ với nội dung tin nhắn ám mùi thuốc súng: “Bạn đang چرا chồng tớ à”. Nó thậm chí không phải câu hỏi mà gần như một lời khẳng định.

Linh Nhi bật cười tưởng tượng ra cái cách cô gái lạ mặt này nhấn mạnh vào chữ “chồng” giả sử hai người đang nói chuyện trực tiếp. Nhi bình tĩnh hỏi lại: “Bạn là người yêu Duy Phong”. Chủ nhân của số điện thoại dài dặc (có vẻ đang sử dụng sim rác) tức khắc trả lời: “Ừ. Tớ là Lan Chi. Vợ của Phong”. Cô gái lần thứ hai nhấn mạnh vào cái quan hệ mà cô định nghĩa là “vợ chồng” như thể họ đã có tờ giấy chứng nhận của pháp luật vậy. Linh Nhi thờ ơ đáp: “So what[1]”.

Lan Chi: “Bạn nên dừng ngay cái trò چرا chồng tớ đi. Dừng làm phiền Phong nữa. Anh ấy không thích bạn đâu”.

Linh Nhi: “Chưa Duy Phong hay làm gì anh ý thì cũng là chuyện riêng của tớ. Và Phong có không thích hay ghét tớ cũng chẳng cần bạn phải làm người phát ngôn hộ”. Cô bắt đầu tỏ thái độ khó chịu. Không để mình bị lép vế trước cô gái kia.

Lan Chi: “Tớ nói thật bạn đừng làm phiền Phong nữa. Nếu không tớ không để yên đâu”.

Linh Nhi: “Không để yên? Không để yên thì bạn định làm gì?”.

Lan Chi: “Bạn thích như nào?”.

Linh Nhi thấy Chi cũng biết điều chứ không phải loại con gái ưa làm to chuyện, khốc lốc âm mưu rồi nhảy xổ đến đòi đánh nhau. Nhi đắn đo một lúc rồi soạn một tin nhắn nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn tỏ ra kiên quyết không từ bỏ: “Ngoài chuyện ngừng چرا Duy Phong thì bạn muốn sao cũng được”.

Lan Chi sững sờ trước câu trả lời của Linh Nhi. Cô vốn nghĩ Nhi sẽ làm căng hơn hoặc ít nhất cũng dùng vài lời lẽ khiêu khích kiểu như “Thích gì thì chiều” nhưng cô ấy lại có chút nhần nhện dù vẫn không chịu buông tay Duy Phong. Lan Chi cố dụ giọng: “Phong có vợ rồi. Bạn việc gì phải thế? Trên đời này thiếu gì con trai”.

Linh Nhi: “Thứ nhất, bạn mới chỉ là người yêu Duy Phong. Bạn không có quyền چرا چرا anh ấy. Kể cả bạn với Phong cưới nhau rồi cũng còn có thể bỏ được cơ mà. Thứ hai, tớ chỉ چرا thôi, đồng ý hay không là do Phong. Chẳng lẽ bạn thiếu tự tin đến vậy? Nếu Phong thực sự yêu bạn thì tớ cũng không dễ dàng

cướp được. Thứ ba, trên đời này đúng là không thiếu con trai nhưng người tớ yêu chỉ có một thôi. Không có Phong bạn vẫn có thể yêu người khác. Nhưng tớ thì không, bạn ạ”.

Đọc xong tin nhắn của Linh Nhi, Lan Chi bất giác không biết nên nhắn lại thế nào. Cùng là con gái, cô cũng có phần thấu hiểu, đồng cảm. Hơn nữa cô còn cảm thấy Linh Nhi là một cô gái tốt, sai lầm duy nhất của họ là cùng yêu một người con trai mà thôi. Trong đầu cô chợt loé lên một ý nghĩ, nếu họ quen nhau trong hoàn cảnh khác biết đâu...

Vừa về nhà Linh Nhi đã ôm ngay điện thoại buồn với Ngọc Lam. Cô bạn giật mình khi nghe Nhi kể chuyện về người yêu Duy Phong. Lam đưa ra cả tá giả thuyết xem cô ta lấy đâu ra số điện thoại của Nhi. Nếu là Duy Phong cho thì tệ quá! Chẳng lẽ vì không muốn bị Linh Nhi làm phiền nên mới viện tới sự giúp đỡ của người yêu?! Rồi Lam chuyển hướng điều tra sang “cái đuôi nam nhỡ” lẻo đẻo theo Duy Phong mà họ đã gặp ở khu WC lần trước. “Cái đuôi” này cũng có vẻ xu nịnh và hót lẻo.

Hai cô bạn ngồi phân tích mọi trường hợp có thể xảy ra. Linh Nhi còn lo xa đến mức nghĩ xem mình nên hành động ra sao nếu Lan Chi kéo đồng bọn đến trường mình hỏi tội. Lam cười nói:

- Chúng ta là bạn thân kiểu thân ai người đấy lo nhé. Em với Bảo Anh lúc đó sẽ đứng thật xa giả vờ không quen biết đến khi bọn nó “xử” anh xong thì sẽ chạy lại đưa đi bệnh viện sau. Anh thông cảm, bọn em chân yếu tay mềm sợ gây thù chuốc oán lắm.

- Anh hối hận vì chơi với em rồi đấy! Anh em gì mà sung sướng có nhau, ốm đau bỏ chạy __ Linh Nhi vờ giận dỗi.

- Cái này không nên trách em. Chẳng ai muốn vì chuyện cửa giai của bạn mà ăn đòn oan cả. Cùng lắm thì em chuẩn bị sẵn bông băng thuốc đỏ cho anh là được. Hề hề.

- A! Nghĩ ra rồi! __ Linh Nhi bỗng kêu lên cắt đứt tràng cười của Lam.

- Này, có ghét nhau đến mấy thì cũng không cần phải làm người ta giật bắn thế chứ.

- Anh nghĩ ra tại sao Lan Chi lại biết chuyện anh cửa Phong và cô ta lấy số điện thoại từ ai rồi.

- Là “cái đuôi” hôm nọ hả? Để mai em lên lớp nó làm thật!

- Xin lỗi nhưng cái trò “lấy thịt đè người” của em không có cơ hội phát huy rồi. Chuyện này phải trách Bảo Anh đầu tiên.

- Tại sao?

- Ban sáng anh đã thử áp dụng cách “chiêu dụ” vài đồng minh từ đám bạn Duy Phong. Anh chắc chắn một trong số bọn nó là đứa mách lẻo với Lan Chi.

- Anh nghi ngờ đứa nào nhất?

- Quang Bách. Nó là đứa duy nhất hứa sẽ đứng về phía anh. Nhưng lúc này xem qua facebook của Lan Chi anh thấy hai đứa khá thân nhau.

- Sao lại có loại vừa hèn kém vừa hai mặt thế nhỉ. Thằng đàn bà có chim ấy, tốt nhất đừng để em bắt gặp!
__ Ngọc Lam nghiêng răng nói.

- Đẳng nào chuyện cũng đã rồi. Chỉ trách anh không có mắt nhìn người. Mà thôi cũng không quan trọng. Việc cần tập trung bây giờ là cửa Duy Phong!

[1] So what: thì sao.

21. Chương 21

Linh Nhi thận trọng cầm trên tay chiếc hộp chấm bi màu đỏ, bên trên thắt một cái nơ bướm màu bạc rất đẹp đi sang lớp D4. Đám con trai dường như đã quá quen với cảnh tượng Linh Nhi ôm thứ gì đó kì lạ qua tìm Duy Phong nên đã thôi không còn huýt sáo trên đùa nữa. Mấy thằng nhóc lớp 10 đứng ngoài cửa lớp lớn tiếng trêu: “Đạo này ít thấy chị mang quà sang thăm anh Phong thế”. Linh Nhi chỉ khẽ cười. Tụi con gái xấu tính cũng không thèm túm tụm nhìn ngó, bàn tán xôn xao mà chỉ nhìn cô khinh khỉnh rồi quay đi, ánh mắt thì vẫn hiện lên sự ghen ghét thấy rõ.

Duy Phong vẫn đang gục đầu xuống bàn như chưa thoát khỏi cơn ngái ngủ. Linh Nhi nhẹ nhàng gọi:

- Phong à, dậy đi. Em có thứ này cho anh. Hay lắm!

Anh không nhắc đầu lên chỉ cau mày nhìn cô. Linh Nhi kéo kéo tay áo Duy Phong dỗ dành:

- Ngồi lên em cho anh xem cái này nhé!

Nhi đặt hộp quà trên bàn rồi từ từ mở ra trước mắt Duy Phong. Lúc đó, anh mới để ý thấy tay cô lấm lem toàn những vết màu nước. Móng tay vốn được cắt tỉa gọn gàng đã trở nên cẩu thả. Phong nhướn mày tỏ ý khó hiểu. Linh Nhi cúi đầu bên lên:

- Màu này bám quá. Em sợ anh lại trốn tiết nên vừa làm xong đã mang sang luôn. Chưa tẩy hết được.

- Lại trò khỉ gì nữa đây?

Duy Phong đón lấy chiếc hộp từ tay Nhi. Lạnh lùng nhìn vào bên trong. Dưới đáy hộp rải một lớp bông mịn nhuộm màu xanh biển. Bên trên xếp những viên sỏi màu sắc sặc sỡ. Sỏi màu đỏ xếp thành hình trái tim thật lớn bao quanh ba chữ cái nhỏ ở bên trong. Mỗi viên đều được vẽ một khuôn mặt ngộ nghĩnh. Có viên mang nụ cười thật tươi, có viên sở hữu vẻ mặt tức giận, có viên như đang cau có hờn dỗi, ... đặc biệt viên sỏi phía đuôi trái tim lại nở nụ cười nửa miệng cổ hủ rất giống với ai đó.

Linh Nhi chỉ tay vào ba chữ cái nổi bật chính giữa hộp.

- Anh biết ba chữ này nghĩa là gì không.

- ...

- “BLB” là “bò lố bịch”. Hi Hi. Anh còn nhớ ngày trước anh hay gọi em là lợn con ngốc nghếch. Còn em vẫn thường trêu anh là bò lố bịch thích mặc áo hồng chứ _ Linh Nhi vui vẻ nói.

- Thế em biết tại sao anh lại gọi em là lợn không. Vì em đúng là ĐỒ ÓC LỘN không hơn!!

Duy Phong hét lên rồi đột nhiên ném mạnh hộp quà xuống sàn. Chiếc nơ bướm tung toé bên cái hộp quà rách bực. Những viên sỏi màu sắc lạch cạch rơi. Ánh nắng chênh chếch chiếu xuống. Hộp lại thành một dải cầu vồng giữa hành lang.

Trước những ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn điệu nhếch mép vô cảm của mọi người xung quanh, Linh Nhi lặng lẽ cúi xuống nhặt chiếc hộp chấm bi oặt ẹo, thu gom từng viên sỏi lấp lánh vào trong. Bọn con gái xấu tính bắt đầu rú lên tiếng cười khinh bỉ đáng sợ. Vài thằng con trai nhìn Nhi e ngại như thể chúng đang đấu tranh tư tưởng xem có nên đến giúp cô không. Nhưng giúp gì được? Chẳng lẽ chạy tới nhặt nhanh cùng cô những viên sỏi vô giá trị vừa bị kẻ khác ném đi không thương tiếc? Cuối cùng chúng đồng loạt lùi lại một bước đứng kiểng trông thấy một người điên tội nghiệp nhưng lại chẳng dám đến gần ra tay giúp đỡ.

Linh Nhi mặc kệ tất cả. Cô vẫn chuyên tâm gom lại những viên sỏi – những mảnh vỡ trái tim cô đã kì công làm nên. Có người nói: “Niềm tin vỡ rồi, nhặt làm gì, xước tay”. Nhưng Linh Nhi lại nghĩ khác. Niềm tin của cô thực chất không phải thủy tinh, pha lê gì. Nó không dễ vỡ. Và thậm chí nếu có lỡ bị ai đó chà đạp đến nát vụn thì cô vẫn sẽ cố gắng hết sức để hàn gắn lại. Cô sẽ chấp vá, sẽ lấp ghép, khôi phục lại nguyên trạng ban đầu không tì vết của nó.

Rầm! Duy Phong đập đổ ghế, tức tối xông đến túm tay Linh Nhi. Anh thô bạo kéo cô đứng dậy. Những viên sỏi rơi lã chã dưới chân.

- Em điên à!

- Bỏ em ra __ Linh Nhi giằng co dữ dội định quì xuống tiếp tục công việc dang dở của mình.
- Không phải em tặng anh sao? Nó là của anh nên anh muốn làm gì chẳng được __ Duy Phong to tiếng.
- Em không thể bắt anh phải trân trọng giữ gìn nhưng với tư cách là người làm ra chúng em không muốn bỏ chúng lại đây để rồi bị mọi người qua lại dẫm đạp như thế.

Linh Nhi bắt đầu khóc khi tận mắt trông thấy những bạn học sinh thân nhiên đá qua đá lại những viên sỏi cô đã dành cả tình yêu thương để tạo nên.

- Cút!

Duy Phong trừng mắt quát mấy tên con trai đang truyền tới chân nhau một viên sỏi đỏ rực. Mắt anh hằn lên những tia máu. Vành môi trắng bệch mím chặt lại. Khiến mấy tên đó sợ mất hồn.

Phong bắt ngờ ngồi thụp xuống, nhanh tay thu dọn bãi chiến trường do chính mình bày ra. Linh Nhi chỉ có thể dờ người đứng nhìn tấm lưng cô độc của anh di chuyển dưới chân.

Duy Phong đặt vào tay cô chiếc hộp nát bướm cùng những viên sỏi lấm bẩn. Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ướt át của cô, anh nhấn mạnh từng từ một:

- Anh nói lần cuối cùng, đừng làm mấy trò vô ích này nữa. Từ bỏ ý định چرا anh đi. Anh thấy phiền lắm.
- Em không muốn.
- Em không biết xấu hổ à? Đừng để anh phải cáu. Lúc cáu lên anh không biết mình sẽ làm gì đâu. Chuyện hôm nay là vẫn còn nhẹ.
- Em không sao hết. Dù anh có phang cả hộp sỏi này vào mặt em thì em vẫn thấy không sao. Em quen rồi, Phong à. Đối với sức chịu đựng của em, những việc thế này là quá bình thường. Dù anh có xua đuổi, chửi mắng thậm tệ thì ngày mai em vẫn sẽ mang thứ khác đến cho anh. Em nói với anh rồi mà. Em dai dẳng lắm! Một khi đã bắt đầu thì không có cách nào kết thúc đâu Phong.

Buổi tối, Linh Nhi nhận được một tin nhắn kì lạ từ Lan Chi: “Tại sao bạn lại yêu Duy Phong nhiều đến thế?”. Linh Nhi lắc đầu nghĩ cô gái này thật ngây thơ, ngây thơ đến tức cười, thậm chí còn có chút đáng thương.

Nhi soạn một tin nhắn thành thật nhất có thể: “Còn bạn? Bạn giải thích được lí do khiến mình yêu Phong chứ? Tổ thì không. Có lẽ vì anh ấy đẹp trai, phải chăng do anh ấy quá ngọt ngào, hay bởi sự tình tứ hiếm thấy, hoặc do chất đàn ông ngạo mạn trong anh...? Không phải! Tổ yêu Phong vì tất cả những điều đó. Đối với tổ tình yêu không thể cân đo, đong đếm, không có yêu nhiều yêu ít, chỉ là ai hi sinh và chịu thiệt về mình nhiều hơn thôi. Tổ yêu Phong. Không nhiều. Chỉ vừa đủ, bạn ạ. Đủ để tự tin mang lại hạnh phúc cho Duy Phong”.

Lan Chi: “Bạn nói như kiểu đã biết chồng tổ từ rất lâu vậy”.

Linh Nhi cười mỉa mai: “Phong không kể cho bạn sao?”.

Lan Chi: “Kể gì?? Bạn với chồng tổ có chuyện gì à??”.

Linh Nhi vừa mở tin nhắn của Chi thì một tin khác từ Duy Phong lập tức ào đến: “Em nói linh tinh gì với người yêu anh..? Chuyện gì giữa em và anh..?”. Linh Nhi lạnh người. Duy Phong đang bảo vệ người yêu mình. Anh sợ cô nói ra mối quan hệ trước đây khiến tình cảm của anh đổ vỡ sao? Nhi co đầu gối, vòng tay ôm quanh người. Câu nói của Phong như một nhát dao sắc bén, cứa sâu vào vết thương ngày cũ trong cô. Vết thương tưởng như đã lành, mỗi khi trở mùa lại bắt đầu nhức nhối hành hạ thân hình mong manh. Nước mắt nhỏ từng giọt, từng giọt trên khoé mi hao gầy. Bàn tay run rẩy sợ hãi soạn tin nhắn: “Anh yêu cô ấy chứ? Anh đang hạnh phúc phải không Phong? Nói cho em biết đi anh”.

Duy Phong không chần chừ mà trả lời ngay tức khắc: “Ừ. Anh hạnh phúc”.

Linh Nhi vội lấy tay gạt đi dòng nước mắt. Ấn vội số điện thoại gọi Phong. Tiếng “Alô” trầm thấp rơi tõm vào đêm đen. Linh Nhi nói liến thoắng cố tình không để Duy Phong cướp lời:

- Anh à. Em sẽ cho anh thời gian. Em sẽ đứng ngoài quan sát xem anh hạnh phúc thế nào. Nếu anh tình cảm anh dành cho Lan Chi là thật em sẽ ngoan ngoãn rút lui. Thật đấy! Nhưng nếu em phát hiện những lời anh nói hoàn toàn là dối trá thì đến khi đó anh đừng mong thoát khỏi em. Em không chúc anh hạnh phúc bên người khác đâu. Như thế nghe giả tạo, ngu ngốc và bất lực lắm. Em không thích! Nhưng anh phải sống tốt nhé! Vì em sẽ luôn theo dõi anh từ phía sau. I do love you[1]...

[1] I do love you: em thực sự yêu anh.

22. Chương 22

Thời tiết đã chuyển dần sang đông mà hương hoa sữa trên đường Bắc Sơn vẫn thật vương vấn thật nồng nàn. Vài cơn gió há rộng miệng, nuốt gọn mọi thứ có thể vào sâu trong sự se lạnh của mình. Sắc trời ngả màu. Những ngọn đèn đường vàng cam ấm áp vẫn chưa được thắp lên.

Linh Nhi chăm chỉ chạy xe máy quanh Vườn Hồng. Mỗi khi đến khúc cua cô đều cố tình giảm tay ga, đi chậm lại để hít hà mùi hoa sữa căng lồng ngực như sợ chỉ đến mai thôi mọi đoá hoa sẽ úa tàn hết vậy.

Đằng sau, Ngọc Lam luôn miệng chỉ dẫn: “rẽ trái đi”, “rẽ phải nào”, “đừng đánh võng lung tung, đi thẳng cho em”, “giữ chắc tay lái vào”. Những lúc không vừa ý cô lại quát: “Em đã bảo tập xe đạp trước mà anh không nghe! Ở đây vắng vẻ còn đi không nổi sau này ra đường biết làm thế nào!”. Linh Nhi chu mỏ cãi lại: “Nhiều người chạy được xe máy mà cũng có biết đạp xe đâu. Tại từ bé tới giờ anh chưa ngồi lên xe nên mới run. Chờ mấy ngày nữa anh lạng lách, bốc đầu à xem nhé”.

Những tia nắng cuối ngày cũng đã rủ nhau về với mẹ Mặt trời. Cảnh vật như được phủ lên một lớp màn đen huyền. Ngọc Lam sợ nguy hiểm đành giục Linh Nhi xuống xe để cô chở về.

Nhi dựng chân chống. Cả buổi chiều ngồi trên xe chạy vòng quanh khiến cơ thể cô mỏi rã rời. Cô thở phào, vươn vai một cái thật sảng khoái. Điện thoại trong túi chợt rung. Là số của Lan Chi. Cô đã sớm xóa đi dãy số này trong danh bạ nhưng vẫn có ấn tượng bởi những số cuối cùng là ngày tháng sinh của Duy Phong.

Ngọc Lam tò mò nghiêng đầu nhìn màn hình điện thoại đang nhấp nháy liên hồi. Linh Nhi hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn ần nút trả lời. Cô giơ một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Ngọc Lam giữ yên lặng.

Đầu dây bên kia lên tiếng trước:

- Chào bạn. Tổ là Lan Chi _ lần này cô ta không tự xưng là vợ Duy Phong nữa _ Chúng ta gặp nhau được không?

- Có chuyện gì vậy?

- Bây giờ bạn rảnh chứ? Tổ muốn gặp bạn.

- Tổ cắt đứt mọi liên lạc với Phong hơn một tháng rồi bạn à. Vậy nên tổ nghĩ chúng ta cũng không có chuyện gì để phải gặp nhau. Xin lỗi.

- Bạn hiểu lầm ý tổ rồi. Tổ thực sự cần gặp bạn. Nói chuyện qua điện thoại không tiện. Tổ đang ở Illy Bờ Hồ. Hôm nay tổ nhất định phải gặp bạn nếu không có thể sau này cả hai chúng ta sẽ phải hối hận _ giọng Lan Chi có vẻ rất nghiêm túc và nóng lòng muốn gặp Nhi.

- Được rồi. Bạn chờ chút. Tổ qua ngay đây.

Linh Nhi khẽ thở dài đồng ý. Một phần vì tò mò, một phần cũng muốn biết thêm thông tin về Duy Phong. Từ sau lần gọi điện nói sẽ đứng ngoài chuyện giữa anh và Lan Chi, cô chỉ có thể vờ như đi ngang lớp D4 trộm nhìn Phong vài giây, thỉnh thoảng lén lút nấp bên chồng đệm thể dục cao ngất ngưỡng trước khu vệ sinh nam trông khối thuốc u buồn của anh trong ít phút. Nhi cũng cố gắng nấn nĩ Bảo Anh và Ngọc Lam đi nghe ngóng tin tức nhưng kết quả thu được chẳng là bao. Bởi số lần anh trốn học ngày càng gia tăng.

Linh Nhi dặn Ngọc Lam về trước còn mình sẽ bắt taxi đến chỗ hẹn. Nghe thế con bạn liền nhảy dựng lên:

- Sao anh phải đi gặp nó? Còn gì để nói với nhau nữa đâu.
- Anh cũng không biết. Nhưng nghe giọng Chi thì hình như có chuyện gì gấp lắm.
- Gấp con khỉ. Chắc nó lo anh vẫn chưa cầm thằng Phong nên muốn kiểm chứng thôi. Có khi đến đây lại bị nó ột bài giáo huấn về việc không được cướp “chồng” người khác cũng nên __ Ngọc Lam mĩa mai, bắt chước cách gọi của Lan Chi __ Em nói thật nhé. Bản năng giữ người yêu của con nhỏ đây còn hơn cả loài chó tùy tiện đi tiểu khắp nơi để đánh dấu lãnh thổ vậy. Buồn cười!
- Thôi mà. Em về đi. Anh đi xem có chuyện gì rồi gọi điện thông báo cho em ngay. Anh không dễ bị bắt nạt đâu. Đừng lo. Hi hi.

Linh Nhi nháy mắt, vẫy tay tạm biệt Lam rồi nhanh chóng leo lên một chiếc taxi. Chạy mất hút.

Lan Chi chọn một bàn bên ngoài sân thượng của quán cafe. Từ đây có thể nhìn sang Hồ Gươm lung linh ánh đèn với những đôi tình nhân dập dìu trên ghế đá, vài người hăng hái chạy thể dục, thi thoảng có những người già thong dong thả bộ ven hồ.

Làn gió nhẹ xô nước tạo thành đợt sóng lăn tăn. Gió đông đưa tán lá khiến chúng rơi rụng xôn xao cả khoảng trời. Gió khe khẽ xoa dịu nỗi buồn đang đầy ắp trong tâm hồn Lan Chi.

Linh Nhi bước vào quán, đưa mắt nhìn một lượt rồi mở cửa bước ra sân thượng. Siết chặt áo khoác, kéo khoá cao che kín cổ. Lan Chi nghe tiếng cửa vội đứng dậy giơ tay gọi Nhi. Cô mỉm cười thay cho câu chào hỏi.

Nhi từ chối xem thực đơn. Cô gọi một ly Macchiato Cream rồi yên lặng ngắm nhìn dòng xe cộ chen chúc bên dưới. Có cảm giác mỗi chiếc xe giống như con đom đóm phát sáng trong đêm đang bay tán loạn với tốc độ chóng mặt.

Nhìn những cậu thanh niên đứng chờ bạn cùng người yêu cạnh vòi phun nước, Linh Nhi chợt nghĩ hình như ngày trước mình và Duy Phong không có thú vui lượn phố buổi tối thế này.

Lan Chi đột nhiên lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng và suy nghĩ của Nhi:

- Bạn thích chỗ này chứ? Có hay lên đây ngồi không?
- “Một câu mở màn đậm chất xã giao”, Linh Nhi thầm nghĩ.
- Ừ, thỉnh thoảng. Café ở đây bình thường nhưng view thì khá đẹp. Mùa hè ngồi trên này cũng thoáng mát, dễ chịu.
- À, bạn thích Mint Chocolate boom của Gloria Jean’s đúng không? Tiếc là bây giờ có đào cả Hà Nội lên cũng không kiếm được hàng nào nữa. Mỗi lần vào Sài Gòn tớ đều muốn ngồi lì ở quán đây cả ngày __ Lan Chi cười nói với Nhi như hai người bạn thân thiết.
- Sao bạn biết loại đồ uống ưa thích của tớ? __ Linh Nhi nhướn mày.
- Vì Phong cũng rất thích nó. Nên tớ đoán vậy thôi.

Thấy Linh Nhi im lặng, Lan Chi tiếp tục nói:

- Thật ra, khi yêu một người nào đó người ta rất dễ bị lây nhiễm những thói quen hoặc sở thích của người đó. Như Duy Phong nghiện Mint Chocolate boom từ bạn, còn tớ lại thích nó vì anh ấy. Một vòng luẩn quẩn __ Lan Chi lắc đầu, cười cười.
- Bạn đã biết chuyện quá khứ của bọn tớ? __ Linh Nhi ngạc nhiên hỏi.
- Bạn nhớ Hạc Băng không? Cô ấy là bạn học cấp ba của tớ. Băng kể cho tớ nghe khá nhiều, à hầu như là tất cả mọi chuyện cô ấy biết về Duy Phong và bạn.
- Ý bạn là chuyện tớ đã cố gắng để cứu Duy Phong suốt những năm lớp 8, lớp 9 nhưng vô ích? Hay chuyện tớ đối chỗ sang ngồi cạnh làm phân tán sự chú ý của anh ấy dành cho Hạc Băng? __ khoé môi Linh Nhi chếch lên.

- Việc hôm nay tớ gặp bạn hoàn toàn là thiện chí. Có thể giữa bạn và Phong có nhiều sự hiểu lầm chưa được tháo gỡ và tớ muốn giúp. Đơn giản vậy thôi.

- Có lí do gì để tớ nên tin những điều bạn nói là sự thật không? Khi mà điều bạn mong muốn thực sự là tớ tránh xa khỏi Duy Phong. Và dù Hạc Băng đã nói gì với bạn thì tớ cũng không hề vui lòng lắng nghe nó. Bạn cũng biết tớ không gặp mặt, không nói chuyện, không có bất cứ mối liên hệ nào với Duy Phong đã hơn một tháng nay. Đó là tất cả những gì tớ có thể. Còn nếu bạn mong muốn lời chúc phúc hay gì khác từ tớ thì xin lỗi bạn tìm nhầm người rồi.

- Bạn cần phải tin! Vì ngày mai tớ rời khỏi đây rồi. Tớ cũng không có khả năng đem lại hạnh phúc cho Phong nên bạn không cần chúc. Phong là một người sống rất tình cảm và sâu trong tâm hồn anh ấy không tồi tệ, xấu xa như mọi người nghĩ. Phong xứng đáng được hạnh phúc thực sự bên người anh ấy yêu chứ không phải cố gắng ở cạnh một đứa ích kỉ như tớ. Xin lỗi vì đã chiếm của Phong và bạn quá nhiều thời gian!

- Bạn đi đâu? Đừng! Đừng bỏ lại Duy Phong như thế. Phong đã nói với tớ rằng anh ấy hạnh phúc khi có bạn. Nên bạn đừng bỏ rơi Duy Phong. Anh ấy rất cô đơn... _ Linh Nhi gục mặt xuống bàn tay, giọng run run.

- Phong nói thế để lừa bạn thôi. Chưa một giây phút nào anh ấy quên bạn cả. Phong đã từng rất cố gắng để yêu tớ nhưng điều đó là không thể. Trong trái tim Phong mãi mãi chỉ có mình bạn.

- Nhưng anh ấy không chấp nhận tớ. Mặc dù tớ có thử bao nhiêu cách, làm ra bao nhiêu chuyện ngốc nghếch anh ấy vẫn không chấp nhận tớ. Phong thà cố gắng với bạn còn hơn là chấp nhận tình yêu dành cho tớ _ Linh Nhi bắt đầu khóc nức.

- Phong sợ không xứng đáng với bạn _ Lan Chi đưa giấy ăn cho Nhi, vỗ nhẹ lên tay cô _ Anh ấy sợ tình cảm của mình sẽ cản trở tương lai của bạn. Phong cho rằng bản thân không đủ tốt, sợ rằng mình sẽ chỉ đem lại tổn thương cho bạn. Anh ấy luôn mong cho bạn hạnh phúc nhưng lại không tự tin đem lại điều đó cho bạn. Thực ra anh ấy rất tự ti.

- Tớ biết. Tớ hiểu Phong mà. Nhưng tớ không có cách nào. Không có cách nào khiến anh ấy thay đổi suy nghĩ. Mỗi lần tớ cố gắng là Phong lại càng đẩy tớ ra xa _ nước mắt Linh Nhi vẫn không ngừng rơi, cô hồn nhiên khóc lóc than vãn trước mặt tình địch.

- Để tớ kể cho bạn một chuyện nhé _ Lan Chi nhét thêm vào tay Nhi vài tờ giấy ăn _ Một chuyện rất thú vị về mối quan hệ trước đây của Hạc Băng và Duy Phong mà sáng nay tớ mới được biết.

Linh Nhi ngừng khóc, chăm chú nhìn Lan Chi. Cô ấy mỉm cười tiếp tục:

- Bạn vẫn cho rằng mọi người đều tin chuyện bạn mất trí nhớ là thật sao? Nhảm rồi. Mọi người đã biết nhưng chỉ không nói ra thôi. Bạn giấu kín chuyện quá khứ để bảo vệ Duy Phong. Anh ấy cũng không nói cho bạn rằng bản thân đã biết tất cả để bảo vệ bạn khỏi tình yêu của mình. Còn chuyện với Hạc Băng năm đó chỉ là một cái bẫy do Phong bày ra thôi. Băng đã thú nhận chưa từng quan hệ với Duy Phong. Lần đó, hai người họ chỉ diễn kịch cho bạn xem không ngờ bạn lại nhanh chóng cho là thật. Sau đó Phong rất hối hận nhưng lại không biết làm sao để hàn gắn tình cảm với bạn. Anh ấy luôn bị ám ảnh rằng bản thân chỉ đem lại đau khổ, dằn vặt cho bạn. Hơn nữa, bóng đen tâm lý về cái chết của mẹ mình trong lòng Duy Phong vẫn chưa được gỡ bỏ hoàn toàn. Đó cũng chính là lí do suốt ngần ấy năm Phong luôn từ chối bạn. Những chuyện Phong làm có thể là sai lầm, là sự sốc nổi bùng nổ của tuổi trẻ nhưng tất cả đều xuất phát từ tình yêu dành cho bạn thôi...

Lan Chi nói rất nhiều, phân tích bao nhiêu, giảng giải đủ chuyện nhưng tai Nhi cứ ù đi, dường như không nghe thấy gì nữa. Cuối cùng cô khẽ cười:

- Cảm ơn vì đã nói những chuyện này cho tớ biết. Buồn cười thật đấy. Những khúc mắc tưởng như rất dễ nhận ra lại phải để người đến sau là bạn giải đáp.

- Không cần cảm ơn. Tớ làm việc này là vì Duy Phong chứ không phải vì bạn. Mai tớ đi Mỹ du học. Tớ lo mình đi sẽ không có ai chăm sóc Duy Phong nên mới nói cho bạn thôi.

Linh Nhi nghe vậy liền bật cười. Lan Chi vênh mặt nói:

- Đừng vội mừng! Yêu kẻ tự ti như Duy Phong rất khổ. Bạn bước tới một bước, anh ấy sẽ tự động lùi sau một bước. Vì vậy để có được tình yêu bạn cần cố gắng gấp đôi gấp ba người thường. Tớ không đủ kiên nhẫn nên mới nhường lại cho bạn.

- Tớ đã chờ đợi năm năm, cố gắng cũng từng ấy thời gian thì bây giờ cố thêm chút nữa, đợi thêm chút nữa có là gì. Bạn yên tâm tớ sẽ không để sự rút lui của bạn trở thành vô nghĩa __ Linh Nhi nháy mắt với cô bạn giờ đã không còn là tình địch nữa.

23. Chương 23

Tiết hình học nặng nề của chủ nhiệm vừa kết thúc Linh Nhi liền chớp mắt quay sang nhờ Ngọc Lam viết đơn xin nghỉ học. Cô bạn ném cho Nhi một cái nguýt dài, cần nhẫn nại tiếng rồi hạ bút giống hệt nét chữ bà Mỹ Cẩm – một tài lẻ khác của Lam.

Linh Nhi vui sướng cảm ơn và hứa sẽ đãi Lam một bữa kem Ý thật hoành tráng. Cô nhanh chóng giật lấy lá đơn chạy ra cổng trường. Ông bác bảo vệ hôm nay có vẻ cẩn thận. Hết soi xét chữ kí phụ huynh rồi lại hỏi han đủ chuyện. Linh Nhi chỉ lo bị cô chủ nhiệm bắt gặp là kế hoạch sẽ hoàn toàn đổ bể. Đang dáo dác nhìn quanh thì cô bắt gặp một bác lớn tuổi vừa đỗ xe gần cổng trường, thuận miệng nói:

- Mẹ cháu đến rồi. Bác cho cháu về nhé.

Bác bảo vệ nhìn theo hướng chỉ của Nhi thấy người phụ nữ đang sốt ruột chờ ai đó bèn gật đầu đồng ý. Linh Nhi lén quay lại phía sau, vẫn thấy bác bảo vệ đang chăm chăm nhìn mình. Cô đành liêu bước đến gần vờ hỏi đường người phụ nữ. Bà này có vẻ nói nhiều nên Linh Nhi lập tức tỏ ra thân thiết gọi chuyện. Hai người nói hết chuyện khu này có món gì ngon đến chuyện giáo viên trường này có tận tình yêu nghề không rồi tới cả chuyện con gái bà đạo gần đây có biểu hiện lạ, hình như đã bắt đầu có bạn trai.

Linh Nhi đứng tiếp chuyện một lúc mà cảm thấy hoa mắt, chóng mặt vì tốc độ “tám” đáng kinh ngạc của bà ta. May sao, ông bác bảo vệ đã mất kiên nhẫn, đóng cổng trường đi vào tiếp tục vắn cờ tướng đang dở từ lúc nào. Cô vội vã tạm biệt người phụ nữ rồi chạy biến vào cái ngõ nhỏ cạnh trường.

Nhi đứng trước hàng đá pes[1], điều chỉnh nhịp thở, nhìn vào gương sửa lại tóc tai quần áo rồi đẩy cửa bước vào trong. Cô đi dọc theo những dãy bàn, ngó nghiêng từng người. Mới là 2 rưỡi trưa, trời còn nắng nóng nên trong cửa hàng cũng ít khách. Hầu hết đều là học sinh trốn tiết.

Linh Nhi nhẹ nhàng tiến lại gần một cậu con trai mặc áo pull xám nhạt và có mái tóc màu choco. Cảm thấy có người đứng sau, cậu ta ấn nút dừng chơi bỏ tay cầm sang một bên. Hàng lông mày rậm nhíu lại. Phong định lên tiếng quát Linh Nhi sao dám trốn học lang thang đến chỗ này. Nhưng lời nói vừa tới miệng lại bị nuốt xuống. Phong cười thầm, bây giờ mình có là gì của cô ấy đâu.

Cậu bạn chơi cùng không hiểu chuyện tò mò hỏi:

- Em gái nào đây, Phong. Mày đào hoa quá đấy. Em Chi vừa đi du học đã có gái khác tìm đến rồi. Có thừa thì nhường bớt cho anh em đi. Ha ha.

- Nói ít thôi. Chơi tiếp đi __ Duy Phong tiện tay đánh vào đầu thẳng bạn rồi xoay người đối diện với màn hình.

Linh Nhi thấy thái độ cố tình không chú ý đến mình của Phong liền tức giận chạy đến đứng chắn trước màn hình.

- Áu Dương Duy Phong! Em có chuyện muốn nói với anh!

Nghe tiếng quát của Nhi mấy thằng con trai trong quán đồng loạt quay lại nhìn. Chỉ riêng Duy Phong vẫn thờ ơ, lạnh lùng:

- Tránh ra.

- Không anh phải nói chuyện với em đã __ Linh Nhi đưa tay ấn nút nguồn làm màn hình tắt ngóm.

- Điện à!

Duy Phong ném mạnh cái tay cầm xuống đất, vỡ tan. Anh bật dậy tiến lại áp sát vào người Linh Nhi. Hương gỗ thanh nhã của Gucci Pour Homme II vẫn vít quanh chóp mũi. Đôi mắt nâu sâu hun hút nhìn xoáy vào cô. Linh Nhi bối rối nhìn xuống chân. Đầu óc cô chợt trống rỗng không hiểu bản thân đang làm ra chuyện gì. Vài phút đồng hồ trôi qua, Linh Nhi hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt lên nhìn Duy Phong, tuyên bố đồng ý:

- Anh rất ghét bị em làm phiền đúng không? Vậy chúng ta chơi một trò cá cược nhé! Nếu anh thắng em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Còn nếu thua thì anh phải làm người yêu của em __ cô hạ thấp giọng khi nói ba từ cuối __ trong bảy ngày.

- Woa. Em gái này cá tính thật.

- Em ơi đừng cá cược với nó, làm người yêu anh này. Anh chấp nhận thua em cả đời luôn. Ha ha ha.

- Lâu lắm mới có trò vui để xem. Đồng ý đi Phong! Bọn tao cũng muốn xem bản lĩnh em gái này đến đâu.

- Mà sợ thì để tao chơi hộ cho Phong ơi!

Bọn con trai trong quán bắt đầu nhao nhao bàn tán. Nhiều thằng còn đứng dậy khỏi chỗ của mình để đến nhìn tận mắt cô gái dám thách thức Duy Phong. Những thằng khác thì kích động cười hô hố cổ vũ.

Thấy bọn bạn phản ứng nhiệt tình quá, mình không đồng ý thì thật mất mặt. Mà kết quả là thắng hay thua cũng không quan trọng. Nếu thắng có thể dập tắt được mọi hi vọng của Nhi. Còn thua thì cùng lắm cũng chỉ mang danh người yêu cô trong bảy ngày. Cô sẽ không thể làm thay đổi được quyết định của anh. Duy Phong thầm nghĩ.

- Cá cược trò gì? __ anh lắc đầu không hiểu trong cái đầu bé nhỏ của Linh Nhi thật ra chứa bao nhiêu ý tưởng điên rồ nữa.

- Đá pes luôn đi! __ một thằng gợi ý.

Duy Phong không nói chỉ cúi nhìn Linh Nhi trưng cầu ý kiến. Anh biết nếu chọn mấy trò kiểu này người thua nhất định sẽ là cô. Linh Nhi khẽ cười:

- Em ghét bóng đá lắm. Bi-a thế nào? Nghe nói đó là sở trường của anh.

Bọn con trai nghe thế liền cười sằng sặc. Đứa con gái này có vấn đề không vậy? Nếu đầu óc còn tỉnh táo sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện chơi bi-a thì với Duy Phong. Trước giờ chưa một đứa đánh bi-a nghiệp dư nào có thể vượt mặt Phong. Bọn bạn mỗi lần chơi bi-a ăn tiền cũng đều tự động loại anh qua một bên. Vậy một đứa con gái không biết có nhắc nhở cơ không thì dựa vào đâu mà dám cá cược với Phong chứ?

Thằng bạn lúc này ngồi đá pes cùng Phong cười cợt nói:

- Em gái à, cá cược như thế liệu có đơn giản quá không? Hay thế này, nếu em thua thì mời bọn anh một bữa và phải qua đêm cùng Duy Phong. Còn nếu em thắng bọn anh sẵn sàng dâng thằng Phong cho em luôn. Nó mà không chấp nhận anh sẽ trói nó ở đầu giường cho em thỏa sức hành hạ. Được chứ? Ha ha.

Duy Phong siết chặt nắm đấm, quay sang định khiến cho thằng bạn ngậm miệng thì nghe thấy tiếng cười của Nhi:

- Ok thôi. Nhưng để xem Duy Phong có thắng nổi em không đã. Hi hi.

- Là em nói đấy nhé. Sau này có hối hận cũng không kịp đâu. Tất cả mọi người nghe rõ lời em gái này nói rồi chứ?

“Rồi rồi” tiếng nói của đám con trai đồng loạt vang lên. Duy Phong vẫn nắm chặt tay, nhắm mắt rửa thầm: “Nhi Nhi, em điên thật rồi”. Linh Nhi thấy Phong cúi gầm mặt, nhắm tịt mắt tưởng anh mệt, nhẹ nhàng hỏi:

- Anh có sao không? Nếu mệt thì để hôm khác chúng ta chơi.

- Không. Đi luôn! Ngay bây giờ! __ Duy Phong kéo tay Linh Nhi ra bãi để xe __ Anh muốn nhanh chóng kết thúc trò điên rồ này của em!

Hiếm khi quán bi-a lại có đông khách vào giờ này đến thế. Nhưng hầu hết mọi người hôm nay chỉ kéo đến xem trò vui giữa Duy Phong và Linh Nhi. Mấy thằng ở cửa hàng pes lúc này đã nhanh chóng gọi thêm bạn. Thật ra cuộc thi lần này nhắm mắt cũng đoán ra kết quả nhưng điều bọn nó mong là càng nhiều người đến chứng kiến thì lát nữa Linh Nhi sẽ càng tốn thêm nhiều tiền mời mọi người đi ăn. Một đám người theo chủ nghĩa cơ hội!

Duy Phong nhường quyền chọn kiểu chơi cho Linh Nhi. Cô không suy nghĩ mà quyết định ngay bi-a chín bóng. Hai người cầm cơ tiến đến chiếc bàn đặt ở giữa phòng. Linh Nhi vừa nhấc cây cơ lên đã chun mũi, le lưỡi nói:

- Eo. Nặng thế. Anh đổi cho em cây nào nhẹ nhất đi __ cô nháy mắt với anh chủ quán.

Bọn con trai cười ồ lên. Có đứa châm chọc:

- Cầm gậy còn không xong thì đánh đấm gì em ơi. Mời bọn anh đi ăn rồi về ngủ với Duy Phong thôi.

- Chưa đánh sao biết kết quả chứ. Duy Phong mà thua các bạn nhất định phải xin lỗi tớ đấy __ Linh Nhi bĩu môi.

- Hai đứa định tung đồng xu xem ai đánh trước hay như nào? __ anh chủ quán cắt ngang.

- Oản tù tì nha __ Linh Nhi nghiêng đầu nhìn Phong.

- Được.

Keo đầu tiên hai người cùng ra kéo. Ván thứ hai Duy Phong ra lá, Linh Nhi ra đấm. Nhi mỉm cười, cô biết rõ cách chơi của Phong nên mới cố tình chọn trò này thay cho tung đồng xu may rủi.

Duy Phong nhấc cục lơ, thoa nhẹ lên đầu cơ. Mở rộng hai chân, bàn tay trái đặt lên bàn, tay phải nhẹ nhàng giữ cơ, từ từ hạ thấp người. Những ngón tay thuôn dài tạo thành cầu tay mở, ngón tay út hơi cong lên, đôi mắt nheo lại khiến hai hàng lông mi dần hoà làm một. Cạch cạch. Phong đẩy cổ tay phải, dùng một lực vừa đủ để phá bóng. Hai bi 3 và 5 lần lượt rơi xống lỗ. Bọn con trai xung quanh theo dõi với vẻ thờ ơ. Chúng hẳn vẫn chắc mẩm rằng Linh Nhi thậm chí sẽ không có lấy một cơ hội thọc bóng.

Linh Nhi chạy lăng xăng cạnh anh chủ quán hỏi cách cầm cơ, tư thế đứng thế nào cho đúng, đặt cầu tay ra sao thì dễ đánh. Anh ta chỉ lắc đầu cười.

Không nằm ngoài dự đoán, Duy Phong dễ dàng đưa thêm bi số 1, 2, 6 xuống lỗ bằng một cú cu-lê[2] và hai cú đề lui[3]. Đường như Phong đang kéo dài thời gian. Anh muốn đánh hết các bi xuống lỗ rồi mới thọc cú quyết định vào bi số 9. Cũng có thể...anh muốn cho Linh Nhi một cơ hội. Cô dựa vào chiếc bàn gần đó, bàn tay miết dọc thân cây gậy. Mắt nhắm hờ như không quan tâm.

Lúc này, bi chủ, bi số 7 và số 9 đang nằm thẳng hàng. Duy Phong đổi sang gậy “phá”, xoáy cục lơ vào đầu gậy, tiến sang mép bàn bên kia. Anh đột nhiên đặt cao cầu tay, dựng thẳng cây cơ khiến tất cả mọi người trong phòng xôn xao. Linh Nhi cũng bất giác đứng dậy bước lại gần để quan sát rõ hơn. Vài thằng con trai thốt lên kinh ngạc: “Thằng Phong định chơi cú masse[4] à”, “Liệu có nguy hiểm quá không”, “Khả năng vào lỗ thực sự không cao”.

Linh Nhi biết anh đã nhắm vào bi số 9. Trong trường hợp bi cái và bi đích bị chắn bởi một bi khác thì sử dụng cú nhồi bóng là lựa chọn khá tối ưu. Nhưng Duy Phong vẫn có thể xử lý những viên bi khác trước, hơn nữa, hiện tại bi cái cách bi số 9 quá xa. Cú masse này một khi được thực hiện thì chắc hẳn người đánh phải có kĩ thuật cao và luôn mang đến những cú xoay bóng đẹp mắt. Nhưng điều quan trọng là khả năng đẩy bi vào lỗ không cao nên người chơi thường không dám mạo hiểm vì sợ không đủ lực cho bóng đi xa. Mặt khác, luật bi -a chín bóng qui định bi chủ bắt buộc phải chạm bi có số nhỏ nhất trên bàn. Điều đó sẽ làm ảnh hưởng không ít tới hướng di chuyển của bóng.

Đám con trai hưng phấn hẳn lên. Một thằng đeo kính khờ xướng trò cá cược xem liệu Phong có thể đưa viên bi quyết định vào lỗ không. Cả bọn nhao nhao đặt cược đến nỗi quên luôn việc quan sát ván bi-a cao trào. Linh Nhi miết dọc thân chiếc cơ, cười nhẹ: “Trò vui bây giờ mới thực sự bắt đầu”.

Mái tóc màu nâu rử xuống che đi nửa khuôn mặt góc cạnh. Ánh mắt tự tin nhìn chăm chú vào viên bi sọc đen vàng. Tay áo xắn cao để lộ ra phần bắp tay rắn chắc. Duy Phong thúc mạnh xuống viên bi chủ. Viên bi lượn một vòng duyên dáng. Mọi người tập trung trở lại chiếc bàn giữa phòng. Ai nấy đều nín thở nhìn theo quỹ đạo của quả bóng trắng. Nó từ từ xoay mình cách bóng số 7 khoảng 5cm thì dừng hẳn lại. Bọn con trai ồ lên tiếc nuối. Duy Phong thờ ơ giật chai nước khoáng từ tay anh chủ, ngửa cổ uống một hơi.

Linh Nhi đi một vòng quanh bàn bi-a, nghiêng đầu hỏi:

- Phải đánh hết bóng xuống lỗ mới tính là thắng?
- Không mục đích cuối cùng là đưa bóng số 9 xuống lỗ. Nhưng mỗi lần chọc bóng, bi chủ phải chạm vào bi có số nhỏ nhất trên bàn. Có điều bi này không nhất định phải xuống lỗ _ anh chủ quán lên tiếng giải thích.
- Hoá ra cô em không biết chút nào về bi-a. Lúc chọn bi-a chín bóng bọn này còn tưởng cô em cũng am hiểu chứ. Anh đây nói thật nhé, em nhận thua luôn cho rồi. Cá cược thì không thể huỷ. Nhưng ít nhất cô em cũng đỡ mất mặt. Kéo lát nữa đến bi chủ còn chọc không nổi nữa là... Ha ha.
- Chưa chắc _ Linh Nhi nhún vai _ Chỉ sợ xem tớ đánh xong các bạn lại chạy dài xin nhận sự phụ thôi.
- Thế thì chúng ta đổi luật chơi nhé. Không cần biết có chạm bóng nhỏ nhất trên bàn không, chỉ cần đánh được bi số 9 vào lỗ thì coi như em thắng _ Duy Phong nhếch môi.
- Là anh nói đấy! Không hối hận nhé! _ Linh Nhi mừng rỡ lắc lắc cánh tay Phong.
- Anh còn đảm bảo sẽ thực hiện tốt trách nhiệm và nghĩa vụ người yêu trong bảy ngày với em, yên tâm rồi chứ.

Linh Nhi cười tít mắt. Hùng dũng xoay người đối diện với bàn bi-a, cầm cây gậy “phá” ban nãy Duy Phong bỏ lại. Cô ngồi mớm lên mép bàn. Chân trái chống dưới đất, tay phải dựng cao cây gậy gần như thẳng đứng. Hơi nheo mắt tính đường đi của bóng và xác suất vào lỗ.

Đám con trai trợn mắt: “Em gái này bắt chước Duy Phong thực hiện cú masse sao?”, “Nó đánh không nổi đâu ông ơi. Chắc chỉ làm màu thôi”. Anh chủ quán đứng khoanh tay, nhàn nhã nói một câu: “Mấy chú em chẳng có mắt nhìn người gì cả. Cô bé này là một tay cơ khá đấy”. Duy Phong siết chặt chai nước khoáng, thì thầm: “Không phải masse. Là bóng nhảy[5]”.

Cạch! Viên bi chủ bật lên khỏi bàn. Hạ một đường hoàn mỹ lặn đến bi 9. Động tác của Linh Nhi thuần thực, chính xác và rất nhanh gọn khiến bọn con trai chưa kịp hiểu ra thì viên bi sọc đen vàng đã lặn nhanh xuống lỗ.

Linh Nhi nhảy lên vờ như bản thân cô cũng không rõ tại sao viên bi lại có thể lặn xuống lỗ: “Woa! Vào rồi! Bi vào lỗ rồi kìa Phong! Anh nhớ phải giữ lời đó!”.

Cả phòng bỗng chốc vỡ oà bởi tiếng cảm thán liên tiếp:

- Em này đánh sút tệ điệu nghệ quá!
- Nhìn tay chân mảnh khảnh mà có lực ghê!
- Em gái này liệu có phải dân chuyên nghiệp không thế?!
- Với khoảng cách đó mà đưa được bóng vào lỗ thì đúng là không hề đơn giản.
- Hoá ra lúc đầu giả vờ ngu ngơ để lừa bọn mình à?

Linh Nhi đắc ý cười thầm khi nghe những lời nhận xét đó mà không biết mặt Duy Phong đã tối sầm lại từ lâu.

[1] Một trò chơi điện tử về bóng đá.

[2] Cu-lê: bi cái chạm đến bi đích thì dừng lại trong phút chốc rồi đi theo đường giống bi đích.

[3] Đề lùi: bi cái chạm vào bi đích thì ngừng một lúc sau đó bị đẩy ngược lại một khoảng nào đó.

[4] Masse: còn được gọi là đánh bi xoáy, mục đích để bi cái không chạm bằng và các bi khác.

[5] Bóng nhảy: hay còn gọi là sút-tê, mục đích cũng là để bi cái không chạm bằng và các bi khác.

24. Chương 24

Ngày thứ nhất.

Linh Nhi vừa ấn liên tiếp lên chiếc chuông cửa vừa gọi âm ỉ:

- Duy Phong! Duy Phong! Xuống mở cửa cho em!

Cô biết làm phiền hàng xóm vào lúc mờ sáng thế này thật không phải phép. Nhưng cô đã kiên nhẫn ngồi dưới hiên nhà Duy Phong gần hai giờ đồng hồ. Bàn chân đã trở nên tê cứng không thể cử động. Cánh tay sớm biến thành bữa điểm tâm thịnh soạn cho lũ muỗi hấu ăn. Đôi mắt chỉ trực díp lại vì buồn ngủ.

Trên lầu hai Duy Phong hé rèm cửa sổ nhìn xuống. Một bóng dáng nhỏ bé đang co ro ngồi trên thềm nhà. Cô gái lại nhắc điện thoại gọi vào số anh. Phong nắm chặt chiếc Nokia 6300 đang rung bần bật trong tay. Vài giây sau, chiếc điện thoại nằm yên trở lại, màn hình nhấp nháy “23 cuộc gọi nhỡ từ Linh Nhi”. Anh không nén nổi bức tức chạy như bay xuống cầu thang.

Két. Cánh cửa gỗ như bị giật tung khỏi bản lề. Linh Nhi chưa kịp quay lại đã nghe thấy giọng quát tháo của Duy Phong:

- Đầu óc em không bình thường hả? Sáng ra đã tới làm loạn. Có để cho ai ngủ không?

- Có người yêu nào như anh không chứ...

Linh Nhi hờn dỗi nói rồi lảo đảo đứng dậy. Đôi chân tê rần bồng khuyu xuống. Duy Phong nhanh tay đỡ lấy Nhi. Anh nén tiếng thở dài, bế bồng thân hình cô trên tay. Linh Nhi vùi mặt trong vòm ngực rắn chắc của anh khẽ cười. Cô hít hít mùi sữa tắm thanh mát từ cơ thể anh.

Duy Phong sỏi những bước dài trên cầu thang, dùng chân đẩy cửa phòng ngủ. Anh dịu dàng đặt Linh Nhi xuống đệm. Mở ngăn kéo lấy một chai dầu gió.

Linh Nhi tròn mắt ngạc nhiên khi thấy anh ngồi bệt dưới sàn nhà, một tay nhắc chân mình. Cô giữ tay anh hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Làm nhiệm vụ của người yêu bảy ngày, được không?

Duy Phong đổ dầu vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp đôi chân trắng mịn của Nhi. Bàn tay to lớn của anh di chuyển linh hoạt dọc bắp chân cô. Những ngón tay thon dài mang theo hơi ấm đến gan bàn chân tê rần.

- Đỡ chưa? __ Duy Phong ngược mắt hỏi.

- Rồi ạ.

- Chờ chút anh đi tìm nước hoa bôi lên vết muỗi đốt.

- Không cần đâu anh.

- Ngồi yên đấy.

Duy Phong lục lọi khắp ngăn tủ, lật tung đồng quần áo lôi ra hộp nước hoa cũ. Anh vừa xịt nước hoa vào lòng bàn tay vừa bước đến bên Linh Nhi. Mùi BVLGARY BLACK lan toả khắp không gian. Anh dùng ngón tay trở cẩn thận thoa nước hoa lên từng vết sưng đỏ. Linh Nhi toét miệng cười:

- Lâu lắm mới được ngửi mùi này. Nhớ quá!

- Em thích mùi hương này sao? __ Duy Phong nhướn mày.

- Vô cùng thích là đằng khác! Lần đầu tiên gặp anh trong viện, dù không nhớ được gì nhưng em đặc biệt thấy mùi nước hoa của anh rất thân quen.

Bàn tay Duy Phong bất chợt khựng lại. Linh Nhi giật mình, đưa tay che miệng.

Rất lâu sau, Linh Nhi mới khẽ nói:

- Phong à, Lan Chi...ừm, cô ấy đã nói cho em biết. Mình có thể bỏ qua chuyện cũ được không? Ít nhất...là trong bảy ngày này chúng ta có thể không nghĩ đến những chuyện đau lòng đó, Phong nhé!

Anh dang tay ôm lấy cô. Gục mặt vào đám tóc ngắn cũn, lờm chờm. Cúi đầu hôn khẽ lên vành tai cô, dịu giọng:

- Để tóc dài nhé. Anh nhớ mái tóc dài trước đây của em.

- Hi hi. Được ạ. Nhưng anh có đủ kiên nhẫn để chờ đến khi tóc em dài không?

- Ừm. Hôm nay muốn làm gì? _ Duy Phong đổi chủ đề.

- Để em dẫn anh đến một chỗ hay ho nhé! _ Linh Nhi nháy mắt.

- Đây là cái nơi thú vị của em đấy hả?!

Duy Phong dứt tay vào túi quần, chán nản đứng trước cổng công viên Đại Nghĩa nói.

- Em muốn đổi khẩu vị cho anh mà _ Linh Nhi le lưỡi _ Em dám chắc là anh còn không nhớ nổi đã bao lâu mình không đặt chân đến những nơi thế này rồi.

- 14 năm. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh đi chơi công viên với mẹ _ Duy Phong nói như người máy được lập trình sẵn, đôi mắt không lộ ra chút xúc cảm nào.

Linh Nhi luồn những ngón tay mảnh khảnh vào tay anh. Bàn tay lạnh lẽo siết nhẹ lấy tay Nhi. Cô vui vẻ kéo anh chạy đi mua vé vào cổng. Anh chàng cao lớn cầm tay Nhi, dán lên cổ tay nhỏ nhắn một tấm vé tròn gói. Động tác của chàng trai chậm chạp lạ thường, vừa cố tình nắm tay cô thật lâu vừa lén nhìn ngắm khuôn mặt kiều diễm.

Duy Phong đặt tay lên chiếc cằm nhỏ, thô bạo kéo mặt Linh Nhi về phía mình. Đôi mắt nâu sẫm nhìn xoáy vào cô. Vành môi mím chặt. Linh Nhi không hiểu chuyện liền hỏi:

- Anh khó chịu ở đâu à? Mình chơi mấy trò nhẹ nhàng thôi cũng được.

- Em tự lo cho bản thân trước đi!

Duy Phong khó chịu lườm anh chàng dán vé. Anh ta biết điều lập tức buông tay Nhi. Phong nhân cơ hội lôi cô xềnh xệch đến khu trò chơi. Linh Nhi chợt hiểu ra. Cô vừa cười vừa đung đưa cánh tay Phong:

- Anh ghen phải không? Anh ghen với anh chàng đó sao?

- Em điên à! Sao anh phải ghen. Là...là do anh sợ độ cao. Nghĩ đến mấy trò chơi đã thấy bực mình.

-Ồ nhưng sao em thấy lí do này của anh không có chút liên quan và thuyết phục nào nhỉ.

- Đi chơi đu quay bạch tuộc!

- Ban này còn có người kêu mắc chứng sợ độ à _ Linh Nhi làm mặt ngây thơ.

- Có muốn đi chơi nữa không hả! _ Duy Phong xấu hổ quát.

- Chơi chơi. Em ngoan rồi. Không nói linh tinh nữa _ Nhi giơ tay đầu hàng.

Chiếc vòi bạch tuộc xoay vòng vòng, lên cao xuống thấp khiến Linh Nhi thích thú hét lên. Mỗi lần chiếc vòi nghiêng sang phải Linh Nhi theo quán tính cũng nhào vào lòng Duy Phong, cười khúc khích.

Lúc chú bạch tuộc đã ngừng hẳn mọi cử động, Linh Nhi vẫn nuối tiếc chưa muốn bước ra khỏi khoang ngồi. Duy Phong như chỉ chờ đợi giây phút này, anh nhanh chóng chạy đến gốc cây gần đó. Cánh tay chống vào thân cây, các đường nét trên mặt đàn lại. Linh Nhi sợ hãi chạy đến vuột nhẹ lên tấm lưng rộng lớn của Phong.

- Anh không sao chứ?
- Không sao. Chờ một lát là ổn __ Duy Phong lắc đầu trấn an Nhi.
- Em nghĩ anh không chơi được nữa đâu. Chúng ta đi nơi khác...
- Đi đâu! Còn chưa chơi xong mà. Em thích trò gì? Hải tặc nhé?

Duy Phong từ nhỏ đã sợ những trò chơi mạo hiểm. Anh sẵn sàng liều mạng đua xe, đánh nhau đến bầm dập thân thể nhưng lại chưa một lần dám chơi trò rồng thép. Nhưng vì lòng tự tôn của thằng con trai, Phong không thể tỏ ra yếu đuối, nhất là trước Linh Nhi. Vừa rồi không muốn Nhi biết mình đang ghen, anh đành bịa tạm một lí do không ngờ lại để lộ ra điểm yếu. Duy Phong cố nén xuống cơn buồn nôn, dứt khoát ngồi lên chiếc thuyền cướp biển.

Đến khi chiếc thuyền bắt đầu hoạt động, Duy Phong liền bị cảm giác hồi hận xâm chiếm. Bàn tay bám chặt vào mạn thuyền đến nổi gân xanh. Mỗi lần chiếc thuyền chuyển động xuống dưới, Duy Phong đều muốn “phun” tất cả những thứ trong bụng lên đầu thằng nhóc ngồi phía trước.

Trò chơi kết thúc, mọi người hứng khởi chạy đi tìm trò mới. Chỉ riêng Duy Phong vẫn ngồi lì như cũ. Đôi chân run run mất đi cảm giác không tài nào đứng dậy. Bác phụ trách lắm tưởng anh còn muốn chơi tiếp, tốt bụng thông báo:

- Hai cháu ngồi chờ, khi nào có đủ người chơi bác mới khởi động máy được.

Duy Phong ném cho ông bác một ánh nhìn hận thù, bước nhanh xuống thuyền như ma đuổi, lồm bồm:

- Tôi không rảnh để chơi cái trò khỉ này đến lần thứ hai.

Linh Nhi tiến đến ghé đá, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình:

- Lại đây ngồi nghỉ chút đi. Nếu không chơi được thì phải nói với em từ đầu chứ. Đâu cần cố gắng đến nỗi mặt mũi tím tái vậy.
- Ai nói anh chơi không được.
- Đúng là cái đồ bệnh sĩ chết trước bệnh tim __ Linh Nhi bĩu môi.
- Đừng có ngồi đấy lảm nhảm phí lời. Mau chơi trò rồng thép, xem ai là người la hét nào __ Duy Phong lớn tiếng thách thức.

Nhắm mắt điều hoà nhịp thở, Duy Phong kiểm tra tẩm an toàn trước ngực. Lắc đầu xua đuổi những hình ảnh đáng sợ trong phim “Final destination”. Anh tự nhủ: “Sẽ không sao. Trò này rất nhanh. Có khi mình chưa kịp sợ nó đã kết thúc rồi”. Linh Nhi đặt tay lên má anh nói: “Phong, đừng sợ”. Anh lừ mắt nhìn cô, kiêu ngạo nói: “Nếu em sợ thì bây giờ xuống vẫn kịp. Anh chơi một mình cũng được”.

Con tàu siêu tốc lừ lừ lặn bánh. Đoạn đầu nó đi khá chậm nhưng tới chỗ dốc nó liền trượt đi như diên trên đường ray. Linh Nhi cùng những hành khách khác phấn khích hét to. Duy Phong thì nhất quyết cắn chặt răng, không kêu lên một tiếng nào. Con tàu bắt ngờ lật ngược tại khúc sông giữa công viên. Tóc gáy Duy Phong dựng ngược, cả người anh lấm tẩm nổi da gà, bàn tay túa mồ hôi nắm chặt bộ phận an toàn của ghế ngồi. Con rồng thép nhanh chóng vặn mình trở lại khiến sống lưng anh truyền đến từng đợt đau nhức.

Duy Phong thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Con tàu chạy về bến, dừng hẳn. Duy Phong bật ra khỏi chỗ ngồi, nhảy ba bậc một xuống cầu thang. Anh ngồi xồm nồm thốc nồm tháo trên nền đất. Thực ra sáng nay Phong chưa ăn gì nên bây giờ cũng chỉ nôn ra toàn nước. Cảm giác lợm giọng xâm chiếm, dày vò trong cổ họng. Duy Phong ho vài tiếng. Lại tiếp tục nôn. Đến cả mặt xanh mặt vàng dường như cũng nôn ra hết.

Linh Nhi vội vã cầm chai nước khoáng và gói giấy ăn chạy lại đưa cho Phong. Anh vừa xúc miệng vừa dùng ngón tay day huyết thái dương. Chứng kiến cảnh này Nhi cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Ai ngờ, một người có vẻ ngoài bất cần, đậm chất đàn ông như Duy Phong lại đầu hàng mấy trò chơi cảm giác mạnh này. Ngược lại, một cô gái đến con chó, con mèo còn sợ giống Linh Nhi lại vô cùng thích thú khi được tung mình vào những trò mạo hiểm.

- Trò tiếp theo là gì? _ Duy Phong vẫn gắng gượng.
- Em cũng mệt rồi, không muốn chơi nữa. Mình về ha anh.
- Nói dối không phải năng khiếu của em đâu _ Duy Phong nhận ra sự tiếc nuối trong giọng Nhi _ Không phải lo cho anh. Thôi được, anh không chơi nữa là được chứ gì. Đi nào, đã mua vé trọn gói thì phải chơi cho hết chứ. Em cứ chơi thoải mái đi, chơi cả phần của anh nữa.
- Em nói thật mà. Mấy trò này em chơi mãi cũng chán. Hay mình đi ô tô đung nhé. Đừng nói với em là anh say cả ô tô nữa đấy _ Linh Nhi nhìn Phong nghi ngờ.
- Không thử sao biết _ anh nhanh chóng lấy lại tinh thần cười sảng khoái.

Duy Phong ngồi chễm chệ trên chiếc ô tô màu đen, trao cho Linh Nhi ánh mắt như muốn cảnh báo: “Em cẩn thận đấy!”. Cô cũng không chịu lép vế, trừng mắt nhìn lại anh. Chuông báo trò chơi bắt đầu vừa reo, Phong đã nhấn mạnh chân ga tông xe vào Nhi. Chưa kịp chuẩn bị tinh thần, Linh Nhi giật mình chúi người về phía trước.

Linh Nhi đạp ga định đuổi theo Phong nhưng lại đâm sầm vào tường. Cô gắng sức vừa đạp ga vừa xoay vô-lăng hết sang trái rồi đến sang phải mà chiếc xe vẫn chơ lì tại chỗ, không hề nhúc nhích. Duy Phong nở nụ cười mãn nguyện, cuối cùng cũng có trò anh thắng được cô gái bé nhỏ này.

Anh lao xe quanh Linh Nhi vài vòng. Cố ý biểu diễn chiêu drift trên tấc cỏ.

Linh Nhi tức tối xoay sở với chiếc xe đến nỗi khuôn mặt đỏ hồng, lấm tấm mồ hôi. Khoé môi trùng xuống bất lực. Duy Phong nhếch mép, điều khiển xe tới chỗ Nhi. Anh đạp mạnh ga khiến chiếc xe tạo ra một lực tương đối lớn, giải thoát cho Linh Nhi khỏi bức tường chắn. Nhi theo quán tính lao người về phía trước, đầu gối va vào thành xe đau điếng. Đúng lúc cô vừa trấn tĩnh lại, cố gắng điều khiển xe đâm vào Duy Phong thì tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Động cơ ô tô ngừng hoạt động. Linh Nhi hậm hực ôm chân ra khỏi xe.

Duy Phong ranh mãnh chạy lại hỏi chân cô có sao không. Linh Nhi đỏ khấc đỏ cười nói:

- Đụng người ta đến tím cả đầu gối còn hỏi có sao không. Anh được lắm.
- Ai bảo lúc nãy còn đắc ý với anh _ Phong mím môi cười nhưng vẫn cúi xuống xem xét đầu gối cô.

Mọi người xung quanh đều dành cho Linh Nhi ánh mắt ngưỡng mộ cùng một chút ghen tị khi thấy bóng dáng cao lớn của Duy Phong ngồi xổm dưới đất tỉ mỉ xoa xoa, thổi nhẹ vết thâm trên đầu gối của cô. Mặt Linh Nhi bỗng chốc đỏ gay, cô vịn vẹo xua tay:

- Em không sao. Anh đứng dậy đi. Mọi người đang nhìn kìa.
- Nhìn thì sao? Anh quan tâm người yêu mình cũng không được?

Linh Nhi xấu hổ kéo kéo tay áo anh, cắn môi nói:

- Muốn quan tâm cũng không cần lộ liễu đến vậy. Anh mau đứng dậy đi. Em không quen với cảm giác được người ta hãm mộ.

Duy Phong liếc nhìn hai cô gái đang nói chuyện gần đó. Ánh mắt họ hiện rõ vẻ tiếc nuối và đổ kị. Anh nhếch miệng đứng dậy.

- Sức hút của anh vẫn còn lớn nhỉ.
- Ừm. Người khác thì không biết nhưng đối với mấy em mặt lả tả vài cân phấn, môi khô nứt nẻ vì son tint, lông mi giả dày cộm mắt thì anh vẫn là đối tượng đáng để mơ ước _ Linh Nhi gật gù.
- Ha ha. Vậy em cũng xếp cùng loại con gái đấy rồi.
- Không. Em xả thân vì nước. Hi sinh bản thân để cứu những cô gái khác khỏi cái đồ đã xấu còn kiêu sa như anh thôi.
- Bây giờ đổi ý vẫn còn kịp.
- Phong ơi! Em muốn chơi ngựa gỗ! _ Linh Nhi chớp mắt đánh trống lảng.

Duy Phong lắc đầu nắm tay cô đến khu trò chơi trẻ em.

Vòng quay ngựa gỗ lung linh ánh đèn màu. Những chú bạch mã tuyệt mỹ như vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa. Tiếng cười khúc khích của đám trẻ như dẫn dắt con người ta về lại những kỉ niệm thơ ấu đẹp đẽ.

Một cậu bé chừng bốn tuổi đang đứng thối bong bóng xà phòng cạnh hàng rào. Những quả bóng trong suốt tràn ngập không gian rồi vỡ tan thành trăm ngàn giọt nước nhỏ li ti.

Duy Phong thần người nhìn theo những quả bóng được thổi ra từ cái miệng chúm chím nhỏ xinh của cậu bé. Đôi má trắng nõn, phúng phính cứ phồng lên lại hạ xuống. Rồi toét miệng cười khi ngược nhìn những quả bong bóng bay lên cao. Thờì khắc quả bóng vỡ ra cậu bé không hề buồn bã, cậu chỉ tiếp tục kiên trì thổi thêm rất nhiều những quả bong bóng khác. Thối mãi...

Bong bóng theo gió mang về một phần tuổi thơ của Duy Phong. Năm đó, anh cũng chừng bốn tuổi. Lần đầu tiên mẹ dẫn anh đến khu trò chơi. Duy Phong đã rất háo hức muốn chơi thử tất cả các trò. Hồi ấy chưa có những trò chơi mạo hiểm mà chỉ toàn đu quay, thú nhún và xe điện.

Mẹ anh vốn mắc chứng thần kinh yếu, dù chơi đu quay cũng cảm thấy chóng mặt buồn nôn. Nhưng vì muốn làm cho Phong vui nên bà đã gắng gượng chơi hết cùng con.

Duy Phong còn nhớ trò cuối cùng hai mẹ con chơi cũng là đu quay ngựa gỗ. Cẩm Quyên cũng giống như những bà mẹ khác dùng hai tay giữ lấy Duy Phong trên lưng ngựa, còn mình thì vui vẻ đi vòng quanh. Khoảnh khắc ấy, anh đã trông thấy nụ cười đẹp nhất thế gian. Đó là nụ cười hạnh phúc của một người mẹ hết lòng yêu thương con.

Vòng quay ngựa gỗ kì diệu.

Ánh đèn màu sắc lung linh.

Lúc trở về mẹ đã nói với anh một câu mà mãi sau này Duy Phong mới cảm nhận được hết ý nghĩa của nó:

- Con biết không, hạnh phúc chỉ ngắn ngủi như một vòng quay ngựa gỗ. Cái ta cố gắng giành giật có khi chỉ là niềm vui trong thoáng giây để rồi nhận lấy nỗi đau dai dẳng mãi về sau. Vết thương rồi cũng đến ngày khép miệng, ngưng chảy máu. Nhưng vết sẹo dài thì sẽ còn mãi cùng tháng năm.

25. Chương 25

Ngày thứ hai.

Linh Nhi chạy xe xuyên qua màn sương mỏng buổi sớm. Đường phố nằm yên trong tĩnh lặng khác hẳn với sự ồn ã, sôi động thường ngày. Mọi vật như được phủ lên một tấm chăn say ngủ. Ánh đèn đường tắt ngấm mà mặt trời vẫn chưa mọc lên thay thế. Thỉnh thoảng có vài bóng người cần mẫn chạy thể dục lướt qua.

Không khí trong lành của buổi bình minh khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái lạ lùng. Cái se lạnh ngấm vào da thịt có lẽ sẽ khiến những người con xa Hà Nội nhớ mãi khôn nguôi.

Linh Nhi dừng xe trước cửa căn nhà hai tầng nằm khiêm tốn trên một con phố nhỏ. Cô rút điện thoại, ấn một dãy số quen thuộc. Duy Phong nhấc máy ngay sau tiếng chuông đầu tiên:

- Anh thay quần áo rồi xuống ngay!

Chưa đầy năm phút sau Duy Phong đã trình diện trước mặt Nhi với bộ dạng chỉnh tề. Anh giơ tay định lấy chìa khoá xe, thuận miệng hỏi:

- Đi đâu?

- Hôm nay anh ngoan thế. Dậy sớm mà không kêu ca gì.

Linh Nhi gạt chân chống, ngồi lên xe, mở máy. Duy Phong nhướn mày nhìn cô, chần chừ. Nhi nháy mắt, cười tí:

- Lên xe đi! Em không đưa anh sang Trung Quốc bán đâu mà sợ.
- Anh không sợ bán thân. Chỉ lo bị vớt lên bàn mổ moi tim, móc thận thôi.
- Mà đem qua Trung Quốc bán thì rẻ quá. Em giữ anh lại hành hạ từ từ là được. Hi hi.

Duy Phong véo má cô rồi nhanh chóng leo lên phía sau chiếc Spacy trắng.

Linh Nhi lái xe dọc đường Thanh Niên, rẽ vào chợ hoa Quảng Bá. Chợ hoa đông đúc, nhộn nhịp những đôi bạn trẻ háo hức trải nghiệm và những người yêu hoa chăm chỉ dậy sớm để chọn được những bó hoa tươi thắm với giá hời nhất. Từ đây, những người bán hoa dạo cũng bắt đầu công việc chở nắng về với Hà Nội. Những cô, những chị ngày ngày cần mẫn đạp xe chở những đóa hoa rực rỡ sắc màu toả đi khắp phố phường thủ đô ngàn năm văn hiến. Một nét đẹp còn sót lại của không khí Hà Nội xưa.

Linh Nhi lắc vai, khẽ gọi:

- Phong à. Dậy đi. Đến cửa khẩu rồi này. Anh phải dậy kiểm tra sức khoẻ người ta mới trả tiền cho em.

Duy Phong cọ cọ trán vào vai cô như con mèo nhỏ thích làm nũng, hừ nhẹ một tiếng.

- Em toàn có sở thích quái lạ. Bắt anh dậy từ lúc mặt trời chưa mọc chỉ để đi mua hoa hoét vớ vẩn.
- Anh chẳng biết gì cả. Mua hoa ở đây rất đẹp và rẻ. Nhưng quan trọng là phải đi từ sớm. Chứ đến tầm bảy giờ mà đến thì chỉ còn lá úa, hoa héo cho anh chọn thôi _ Linh Nhi lên giọng giăng giải.
- Sao không nói sớm. Nếu em thích hoa, anh mua cả cửa hàng hoa cho em làm bà chủ luôn. Chứ lần sau đừng bắt anh dậy sớm nữa.
- Anh nhìn xung quanh xem, có bao nhiêu người tình nguyện dậy sớm chở bạn gái đi ngắm hoa. Còn anh? Người yêu đến tận nhà đón đi mà vẫn cần nhân _ Linh Nhi bĩu môi.
- Em hỏi mấy cô gái đó xem, họ thích được người yêu đưa đi ngắm hoa hơn hay thích làm bà chủ hàng hoa hơn _ Duy Phong vênh mặt.
- Xì. Không thêm cái với anh nữa.

Linh Nhi dựng xe trước một sạp hoa hồng. Cô chọn một bó hồng nhưng lớn còn đẫm sương. Chị bán hàng đơn giản:

- Em may nhé. Chị còn đúng một bó này thôi đấy. Từ sáng tới giờ toàn những cậu mua để tỏ tình với bạn gái. Em mà không mua nhanh chị cũng bán hết.

Linh Nhi cười cười hỏi giá. Sau đó, cô luôn miệng mặc cả: “Chị bớt cho em đi mà”, “Chị bán với giá đầy vắn lời chán”, “Em là khách quen ở khu này đấy. Chẳng qua hôm nay em đi muộn sợ hết hoa hồng nên mới trả giá đó thôi. Chứ ngày thường em mua còn được bớt thêm mười nghìn nữa kìa”, “Chị bán đi. Lần sau em còn quay lại”. Duy Phong chóng mặt với tốc độ trả giá của Nhi. Anh đến gần ôm eo cô, rút ví nói:

- Em thích thì cứ mua đi. Mặc cả nhiều làm gì.

Cô lừ mắt nhìn anh một cái. Quay sang ra tối hậu thư với chị bán hàng:

- Chị mà không bán, em đi hàng khác.
- Thôi thôi. Tôi chịu cô rồi đấy. Còn một bó, tôi để nốt cho cô vậy _ chị bán hàng lắc đầu chịu thua, quay sang Duy Phong nói _ Bạn gái cậu đáo để thật đấy. Tôi vừa bán vừa cho. Chẳng còn đồng lãi nào đâu.

Linh Nhi vui vẻ đưa bó hoa cho Phong cầm. Lên xe tiếp tục đi về phía trước.

- Có mấy đồng bạc, em kì kèo với người ta làm gì. Có phải thiếu tiền đâu. Nhìn em tính toán chẳng khác nào mấy bà nội trợ _ Duy Phong khó hiểu nói.

- Anh đừng tin lời chị ta. Mua như vậy là hợp lí rồi. Đối với anh chỉ là mấy đồng bạc nhỏ nhưng tiết kiệm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Đi chợ mà không biết tính toán, trả giá thì tiền nhiều thế nào cũng không đủ.

- Bình thường anh không nhìn ra em còn rất có tư chất làm vợ đảm, dâu hiền như vậy đấy.

- Muốn lấy em về làm vợ quán xuyến tiền bạc giúp anh rồi hả. Hi hi.

Duy Phong vuốt nhẹ những cánh hồng trong tay, không nói gì. Anh đắm chiêu tự hỏi, Linh Nhi đã trưởng thành từ khi nào. Bắt đầu từ bao giờ cô đã trở nên chín chắn, biết suy nghĩ, không còn là cô nhóc dễ bị bắt nạt, hay khóc lóc nữa. Cỗ lẽ, anh đã bỏ lỡ không quan tâm đến cô quá lâu.

Linh Nhi mua thêm một bó cúc vàng và một bó cúc trắng điểm xuyết vài cành thạch thảo li ti rực rỡ cũng với giá rất “mềm”.

Duy Phong ngồi sau ôm ba bó hoa, cần nhẩn:

- Em làm gì mà mua nhiều hoa thế.

- Hoa hồng em mang về cắm. Hoa cúc trắng là tặng anh. Còn bó cúc vàng để thắp hương cho dì Quyên __ Linh Nhi nói nhỏ __ Em không biết dì thích loài hoa nào. Nhưng mùa thu hoa cúc là đẹp nhất. Em thấy mọi người cũng hay thắp hương...

- Tại sao lại tặng anh hoa cúc trắng? __ Duy Phong ngắt lời Nhi.

- Dạ. À anh biết ý nghĩa của loài hoa Daisy[1] không?

- Là tình yêu thầm kín?

- Anh nghĩ thế vì xem phim “Daisy[2]” à? Cũng không hẳn đâu. Em từng đọc ở đâu đó một tài liệu nói về hoa cúc đại thế này: “Từ khi sinh ra Daisy đã phải nhận sự thua thiệt về mình vì nó mang thân thảo mộc. Daisy không kiêu sa như hoa hồng, không lộng lẫy như phong lan. Mùi hương của nó cũng không nồng nàn như hoa ly. Đó là một loài hoa rất giản dị, ngay cả trong hương thơm. Nhìn Daisy, ai cũng nghĩ đến sự mỏng manh, yếu đuối. Nhưng không phải thế, ẩn sau sự mỏng manh yếu đuối kia là một sức sống mãnh liệt mà hiếm có loài hoa nào sánh kịp, dù phải trải qua biết bao sự khắc nghiệt của thời tiết nó vẫn sống và vượt qua tất cả. Daisy mang biểu tượng của một tình yêu chung thủy, trong sáng, giản dị, mộc mạc mà thanh khiết”. Em muốn anh biết rằng dù hoàn cảnh có khó khăn thế nào, dù anh có lạnh lùng nhẫn tâm với em ra sao, dù cho quá khứ đã xảy ra những chuyện gì cũng không thể thay đổi được sự thật em yêu anh. Và em có thể làm tất cả vì tình yêu của mình. Kể cả khi anh không chấp nhận em!

Những cánh hoa cúc trắng ngần mong manh lay động trong gió. Nó khiêm nhường, e ấp khoe ra nét đẹp trong sáng, thuần khiết giữa sớm mai.

Linh Nhi cũng đã không còn là búp bê tử kính bị Duy Phong chế giễu ngày nào. Cô đã trở thành một bông Daisy kiên cường trước mọi thử thách công gai. Một bông Daisy kiêu hãnh với nét đẹp của riêng mình.

[1] Daisy: hoa cúc đại.

[2] Một bộ phim cảm động về tình yêu thầm kín của Hàn Quốc, được chiếu năm 2006.

26. Chương 26

Ngày thứ ba.

Linh Nhi tức tối xông vào quán PS. Đám bạn Duy Phong vừa nhìn thấy cô đã cười hề hề: “Chào chị dâu”, “Chào em dâu”. Cô ném cho lũ con trai náo loạn đó một cái nhìn sắc bén, tất cả lập tức im bật.

Linh Nhi giật lấy chiếc tay cầm từ Duy Phong, hỏi trống không:

- Sao hôm nay nghỉ học?
 - Em cũng đang trốn học còn gì. Anh nhớ không nhầm thì bây giờ mới là tiết ba.
 - Em...là đi tìm anh __ Linh Nhi cắn cắn môi dưới.
 - Anh có phải trẻ con không biết đường về đâu. Em tìm làm gì. Mau trả tay cầm cho anh rồi về lớp đi.
 - Không trả __ Linh Nhi nhanh chóng giấu tay cầm ra sau lưng __ Nói cho em biết, tại sao anh không đi học mà suốt ngày la cà ở mấy chỗ này.
 - Em là mẹ anh à! Anh làm gì cũng phải báo cáo cho em sao? Phiền phức. Tránh ra đi __ Duy Phong quát lên.
 - Em không phải mẹ, chỉ là người yêu của anh thôi. Anh đã hứa sẽ thực hiện tốt vai trò người yêu với em mà. Mới qua vài ngày đã quên rồi sao? Thì ra lời hứa của anh cũng chỉ đến vậy.
- Duy Phong nghe đến đây bỗng nhăn mày khó chịu, đứng bật dậy.
- Bây giờ anh vào lớp là được chứ gì. Nhưng em nên nhớ, em quản anh được vài ngày chứ không quản anh được cả đời.
 - Đi theo em! __ Nhi thả tay cầm xuống ghế salon rồi đi thẳng ra cửa.
- Linh Nhi kéo Duy Phong vào thư viện. Anh bày ra bộ mặt chán nản hỏi:
- Đến đây làm gì? Không phải muốn anh về lớp học sao?
 - Về lớp? Anh có học không? Hay lại nằm ườn trên bàn ngủ gục? Anh có nhớ ngày mai mình phải kiểm tra môn toán hình và ngoại ngữ không hả?
 - Sao em còn rõ lịch kiểm tra hơn cả anh vậy?
 - Em mà không cất công hỏi han thì anh định cứ mang cái đầu rỗng tuếch vào phòng thi sao?
 - Tiếng Anh “random” là được, toán thì kêu bọn xung quanh nhắc.
 - Anh học hành kiểu này từ lúc nào? __ Linh Nhi ôm đầu thở dài.
 - Thế em vẫn tưởng anh chăm chỉ học nên mới đúp lớp à? __ Duy Phong cười nhạt.
 - Em không tin anh muốn học mà không được. Trước đây anh học toán rất giỏi, nắm cấu trúc tiếng anh cũng rất nhanh nữa. Chỉ cần cố gắng một chút, em không tin bài kiểm tra ngày mai của anh sẽ dưới điểm bảy __ Linh Nhi vừa bày sách vở, hộp bút lên bàn vừa khẳng định chắc chắn.
 - Em đừng ảo tưởng nữa. Anh không còn là Duy Phong của ngày trước. Trong đầu anh bây giờ không hề tồn tại chút hứng thú nào với kiến thức. Việc có mặt hàng ngày ở trường đã là một cực hình với anh rồi. Đừng nói là học, ngay đến ngủ trên lớp anh cũng thấy không thoải mái.
 - Chúng ta thử cá cược nhé!
 - Lần này lại muốn chơi trò gì nữa đây __ Duy Phong miễn cưỡng trả lời.
 - Nếu em có thể khiến anh đạt điểm bảy trở lên vào hai bài kiểm tra ngày mai, thì anh phải hứa sẽ học hành tử tế. Ít nhất điểm trung bình các môn phải đạt 6,5 đủ điều kiện học sinh tiên tiến. Được không?
 - Tại sao anh phải cá với em. Anh nói rồi, anh không hứng thú với chuyện học __ Duy Phong bắt đầu gục mặt xuống bàn ngủ __ Nhưng chỗ này đúng là yên tĩnh thật. Có thể ngủ thoải mái hơn ở trên lớp.
 - Anh cứ từ từ suy nghĩ đi. Học là cho bản thân anh thôi. Bây giờ vất vả, chịu khó học một chút còn hơn là sau này phải cực khổ vì không có nổi một tấm bằng tốt nghiệp phổ thông. Đối với đàn ông thì sự nghiệp rất quan trọng. Nó phản ánh xem anh có năng lực hay không. Gia đình anh tuy rất khá giả nhưng ai có thể đảm bảo sau này số tiền đó sẽ không bị anh tiêu sạch. Hơn nữa, anh cũng không muốn sống dựa vào gia thế của mình mà. Em biết Âu Dương Duy Phong không phải kẻ hèn kém như vậy. Anh đã lãng phí rất nhiều thời gian nhưng vẫn chưa phải quá muộn. Chỉ cần quyết tâm và nỗ lực thì bất cứ khi nào anh cũng

có cơ hội sửa đổi. Nếu ngay cả một chút cố gắng trong việc học cũng không có thì về sau anh chỉ làm được một kẻ ăn bám thôi.

Linh Nhi nói xong thì để mặc anh ngủ. Cô yên lặng chuyên tâm làm mấy bài tập tiếng Anh lớp 11. Chương trình học ngoại ngữ của Việt Nam cũng không có gì đặc biệt, tất cả chỉ xoay quanh thời của động từ, bị động, câu trực tiếp gián tiếp .v.v.. chỉ có từ vựng là càng lên cao càng khó.

Linh Nhi không gặp chút khó khăn nào, nhanh chóng hoàn thành bài ôn tập trong sách bài tập và giáo khoa. Nhưng toán thì có vẻ khó nhằn hơn. Môn hình học không gian chủ yếu phải có óc tưởng tượng tốt, nhìn hình nhanh. Nhưng Linh Nhi đến vẽ hình còn chật vật nói gì tới giải toán.

Bên cạnh cô, Duy Phong vẫn giữ nguyên tư thế cũ không hề nhúc nhích. Những lời Linh Nhi nói anh đều nghe rõ. Chính anh cũng cảm thấy cô nói không sai chỉ có điều anh hiện giờ hoàn toàn không có mơ ước, cũng không muốn nghĩ xem tương lai sẽ ra sao. Hơn ai hết anh biết rõ, đàn ông không có hoài bão thật hèn mọn. Nhưng nếu ai đó hỏi ước mơ của anh là gì anh sẽ không ngần ngại mà trả lời đó là khiến cho người mình yêu được hạnh phúc. Có lẽ trong mắt người khác ước mơ này thật tầm thường, thậm chí là nực cười. Nhưng Duy Phong anh đã gây ra cho Linh Nhi quá nhiều đau khổ, anh không nhẫn tâm tiếp tục nhìn cô bị tổn thương thêm nữa.

Lần này, anh đồng ý làm người yêu bảy ngày cũng coi như là bù đắp chút gì cho cô. Anh biết mình có yêu cô, đối xử tốt với cô trong vòng bảy năm cũng không sánh bằng những gì Linh Nhi đã hi sinh, chịu đựng suốt thời gian qua. Anh chỉ trách bản thân không thể dành cả đời ở bên chăm sóc cho cô gái bé nhỏ nhưng vô cùng cố chấp này. Duy Phong quyết định dùng những giờ phút ngắn ngủi đổi lấy niềm vui chóng vánh cho cô để rồi sau đó anh sẽ buông tay cho cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Duy Phong dụi mắt, vươn vai một cái giả vờ như vừa trải qua giấc ngủ ngon lành. Anh liếc nhìn Linh Nhi vẫn đang chiến đấu với môn hình không gian. Một cơn gió lạ đường kéo khoé miệng anh nhếch lên thành nụ cười nhỏ. Duy Phong rút chiếc bút chì và thước kẻ trong tay Nhi, dịu dàng nói:

- Để anh vẽ cho.

Cô bất chợt ngẩn ra. Ban nãy, vì quá chăm chú vẽ hình Linh Nhi đã không hề nhận ra sự tỉnh giấc của Duy Phong.

Lời nói nhẹ nhàng, động tác linh hoạt của anh hoàn toàn khuấy động tâm trí Linh Nhi. Cô men theo dòng hồi tưởng trở về quãng thời gian trước đây.

Khi đó, hai người còn học lớp 9. Có lẽ vì năm cuối cấp rất quan trọng, còn có kì thi vào trường phổ thông đang chờ phía trước nên dạo gần đây Duy Phong đi học khá đều đặn. Anh đã bỏ thói quen chơi bời tự tập mà thường xuyên đi học đúng giờ. Trong lớp học cũng rất tập trung nghe giảng. Đầu óc Duy Phong vốn thông minh, nhanh nhạy nên chỉ cần chú ý một chút liền dễ dàng tiếp thu. Anh đặc biệt học giỏi toán. Môn đại số hầu như luôn đứng đầu lớp, hình học tuy không khá bằng nhưng lại vẽ hình rất đẹp nên rất được lòng cô giáo.

Linh Nhi còn vui mừng hơn khi thấy Duy Phong đã thay đổi thái độ với mình. Anh dường như rũ bỏ hết vẻ ngoài lạnh nhạt, tính cách đùa cợt nhả nhót trước mặt cô.

Đối với Linh Nhi mà nói khoảng thời gian ôn thi cuối cấp chính là kí ức tươi đẹp nhất. Mặc dù anh chỉ cư xử với cô bằng tư cách bạn bè nhưng Linh Nhi vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc.

Lúc đó, cô rất trẻ con, hiếu thắng luôn tìm mọi cách để thu hút sự quan tâm, chú ý của Duy Phong. Linh Nhi cũng hay ghen tị với Hạc Băng, mỗi lần thấy Duy Phong cười đùa vui vẻ với đứa con gái đó cô đều cảm thấy khó chịu trong lòng nhưng ngoài mặt lại không có ý xen vào cuộc nói chuyện, hay đúng hơn là màn “thăng hoa” của hai người.

Duy Phong rất thích hát. Và hát cũng rất hay. Giọng anh nhẹ nhàng, trầm ấm khi hát tình ca sâu lắng. Cao vút, mỏng nhẹ khi phiêu theo những nốt cao cùng Hạc Băng.

Linh Nhi thường không thích nghe Phong hát giọng giả thanh. Dù cô phải thừa nhận anh sử dụng kĩ thuật falsetto[1] thành thực không kém gì những ca sĩ chuyên nghiệp.

Hát giọng giả thanh thực ra không khó, cái khó là làm sao để duy trì được phong độ cho toàn bài và giữ cho âm thanh không bị phô, léo nhéo khó nghe. Đa số mọi người chỉ hát falsetto ột vài câu để tăng âm sắc cho bài nhạc nhưng Duy Phong lại có xu hướng sử dụng giọng giả thanh tràn lan khiến cho chất giọng của anh mất đi độ dày, chắc và truyền cảm vốn có. Hạc Băng thì ngược lại cô ta sẵn sàng ngồi hàng giờ để ca ngợi, cổ vũ, giúp anh luyện hát giọng giả. Hai người họ cũng nhờ đó mà tìm được tiếng nói chung. Còn Linh Nhi khi ấy chỉ có thể trầm mặc ngồi bên nghe họ luyện thanh.

Duy Phong cũng không vì thế mà quên mất sự tồn tại của Nhi. Anh vẫn luôn dành cho cô sự quan tâm ở mức bạn bè. Ví dụ có hôm tiết trời đột ngột chuyển mùa, từng cơn gió đông bắc buốt lạnh tràn về mà không báo trước làm Linh Nhi cả buổi ngồi co ro trong góc tường. Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt quanh người, áo khoác mỏng kéo phéc-mơ-tuya cao tận cổ mà vẫn không ngăn nổi cái lạnh thấu tim gan. Duy Phong thấy thế, không nói gì bèn cởi áo phủ lên vai cô dù trên người anh cũng đang tồn tại những cái run nhất định.

Lần khác cô vừa mở miệng kêu đau đầu, Duy Phong đã sốt sắng bắt cô lên phòng Y tế. Linh Nhi không chịu, anh lập tức sai Quang Bách đi xin cao dán và thuốc uống cho cô.

Có lần vì chuyện đùa em họ thất tình muốn cắt cổ tay tự tử mà Linh Nhi đã lo lắng, sợ hãi đến phát khóc. Mặc cho đám bạn xung quanh có an ủi thế nào Linh Nhi cũng không chịu hé răng nói ra nguyên nhân. Nhật Trung không hiểu chuyện lại luôn miệng nói này nói nọ, cố ý ép Nhi phải mở miệng. Cô càng tức giận khóc to, cậu ta lại càng dai dẳng bám theo truy hỏi. Lúc ấy, Duy Phong đang chơi bóng đá ngoài sân, tình cờ nghe được bọn con gái buôn chuyện bên vôi vữa chạy vào lớp. Hành động đầu tiên của Phong khi nhìn thấy Linh Nhi đang co ro ngồi khóc ở góc lớp là chạy đến làm như không có chuyện gì, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, bắt đầu kể những câu chuyện cười vui vẻ không đầu cuối. Khiến Nhi dường như quên mất bản thân vừa khóc lóc tức tưởi vì điều gì.

Duy Phong không giống những người khác. Mỗi lần Linh Nhi gặp chuyện không hay anh đều không tò mò hỏi han, đã động đến nguyên do. Mà chỉ đơn giản nói chuyện, kiên nhẫn giải quyết khúc mắc trong lòng Linh Nhi trước. Sau đó mới âm thầm đi dọn dẹp chiến trường cho cô. Anh chưa từng cố gắng phô trương thanh thế, năng lực với Nhi. Ngược lại chỉ luôn cố gắng làm chỗ dựa tinh thần vững chắc, để cô tự nguyện dựa vào, tự nguyện giải bày tâm sự.

Sự việc của đùa em họ lần đó cũng nhờ có Duy Phong mà được giải quyết êm thấm tốt đẹp. Linh Nhi tỏ ý cảm ơn nhưng anh lại chỉ bình thản nói:

- Về sau có chuyện cứ đến tìm anh. Đừng ngốc nghếch trốn vào một chỗ khóc lóc như vậy. Vừa không giải quyết được gì vừa khiến cho người khác vì em mà lo lắng. Em đến trường để học chứ không phải để khóc. Biết chưa?

Tất cả chỉ là những hành động rất đỗi bình thường nhưng cũng đủ xua tan nỗi mệt mỏi, khó chịu trong cô. Linh Nhi đã thầm nghĩ, không nhất thiết phải nói lời yêu thương, cả ngày kè kè bên người mình yêu mới là hạnh phúc. Có khi hạnh phúc thật bình dị và nhỏ bé và đơn giản như vậy thôi.

Hồi đó, Linh Nhi không giỏi toán hình. Một hôm trong giờ kiểm tra, cô ngồi vật lộn nửa tiết cũng chưa vẽ hình xong. Cứ liên tục tẩy xóa, vẽ rồi lại tẩy, lại vẽ, mãi cũng chưa đặt bút làm câu đầu tiên.

Duy Phong cười khỏ, chìa tay trước mặt Nhi:

- Đưa bài đây. Anh vẽ cho.

- Nhưng anh còn chưa làm xong mà.

- Đề anh dễ, làm nhanh thôi. Em thử ngồi cạnh một người tẩy tẩy, vẽ vẽ làm rung bàn âm âm xem có làm được bài không.

- Em...

Duy Phong không chờ cô nói tiếp, với lấy tờ giấy kiểm tra cúi đầu kẻ hình. Hình vẽ trong mắt Linh Nhi rắc rối là thế. Anh lại hoàn thành sau hai phút ngắn ngủi. Sau đó còn viết lên giấy nháp hướng chứng minh cơ bản cho cô.

- Nhi Nhi, tính khoảng cách từ điểm S đến mặt phẳng thế nào? _ giọng nói trầm thấp của Duy Phong kéo Linh Nhi trở về với thực tại.

- A! Để em xem nào. Trước tiên, phải chứng minh SA vuông góc với hai đường thuộc mặt phẳng rồi suy ra nó vuông góc với mặt phẳng đó. Chứng minh xong thì áp dụng công thức để tính là được.

Linh Nhi vừa tỉ mỉ hướng dẫn cách giải bài tập cho Duy Phong vừa cặm cụi làm nốt đề tiếng Anh. Ba tiếng sau hai người đã giải quyết xong toàn bộ đồng bài tập trong sách giáo khoa hình học. Cô tươi cười nói với Phong:

- Anh thấy không? Em nói đúng mà. Chỉ cần anh chú ý một chút thì mấy bài tập này có nhảm nhò gì.

- Một chút của em là thế này sao _ Duy Phong đưa tay ra sau gáy nắn bóp, vắn vẹo sống lưng đã sớm mỏi nhừ _ Biết thế anh đã không trốn học.

- Trong từ điển của em không có từ “biết thế” _ Linh Nhi le lưỡi _ Anh nhanh hệ thống lại lí thuyết của chương này cho em rồi còn làm bài trong sách bài tập và chuyển sang học ngoại ngữ nữa.

- Cái gì?! Không phải đã làm hết bài tập rồi sao? _ Duy Phong bắt măn nói.

- Mới thế mà đã thoả măn sao. Anh không viết lại lí thuyết sao dám đảm bảo mai sẽ nhớ để áp dụng vào bài. Học toán hình quan trọng nhất là phương pháp. Nếu không nắm vững phương pháp, gặp dạng bài khác nhau anh nhất định không giải được. Hơn nữa mấy bài tập trong sách giáo khoa chỉ là cơ bản nên sẽ không kiểm tra vào. Sách bài tập mới cần thiết. Anh mau làm đi! Nói cho anh biết hôm nay mà không học xong thì đừng hòng về nhà.

- Nhi à, năm nay em thi ngành gì cũng được nhưng tuyệt đối đừng có ý định vào sư phạm.

Linh Nhi bị khuôn mặt nghiêm túc của anh chọc cười đến lẩn lộn khiến vô số ánh mắt thiếu thiện cảm xung quanh đều đổ dồn lên người cô. Duy Phong đưa ngón trỏ lên miệng suýt một cái, lắc đầu nói:

- Là em làm ảnh hưởng đến tinh thần học tập của mọi người bao gồm cả anh.

- Đừng viện cớ trốn tránh. Mau làm bài cho em!

Hai người học một mạch đến tận giờ đóng cửa thư viện. Ngoài đường, ánh đèn cao áp vàng cam đã được thấp lên. Hà Nội trở mình trong nhịp sống sôi động của đám thanh niên thích tụ tập về khuya.

Duy Phong chở Linh Nhi đi ăn nhẹ rồi đưa cô về nhà. Anh đỗ xe ở đầu phố rẽ vào nhà cô. Linh Nhi biết anh muốn tránh mặt bố mẹ mình cũng không muốn chát vắn. Cô leo lên xe, mỉm cười dặn anh đi về cẩn thận.

Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay Nhi, nhẹ nhàng gỡ một chiếc lá vương trên tóc cô. Đôi mắt nâu sẫm như hút cạn mọi sự tỉnh táo của cô. Anh từ từ ghé sát mặt Linh Nhi. Hơi thở nóng ẩm quện lẫn mùi BVLGARY BLACK nồng đậm. Gò má Linh Nhi thoáng đỏ ửng. Mi mắt nhanh chóng hạ thấp. Khuôn mặt hơi hướng lên, chờ đợi. Duy Phong nở nụ cười nửa miệng cố hữu, đặt khẽ một nụ hôn lên trán Nhi.

Cô mở mắt, có chút thất vọng nhìn anh. Duy Phong bật cười:

- Sao thế? Còn chưa thoả măn?

Duy Phong tiếp tục phủ những nụ hôn dịu dàng ấm nóng lên mắt, lên mũi rồi trượt dần xuống khoé môi Linh Nhi. Hơi thở cô trở nên gấp gáp hơn bao giờ hết. Anh tiếp tục dùng đầu lưỡi mơn man làn môi đỏ mọng thơm mùi dâu tây của Nhi khiếp trái tim cô lại được dịp nhảy nhót điên cuồng. Linh Nhi nảy ra ý định trêu đùa anh, cô cắn chặt răng nhất quyết không mở miệng. Đôi mắt Duy Phong ánh lên một tia ranh mãnh, anh luồn tay vào eo cô cù nhẹ khiến Linh Nhi bật cười khanh khách. Duy Phong không để lỡ cơ hội tiến sâu vào miệng cô. Nụ hôn ngọt ngào dây dưa không dứt.

Bóng dáng hai người quấn quít dưới ánh trăng bàng bạc kì ảo tạo nên một bức tranh thật lãng mạn.

[1] Falsetto: còn gọi là giọng giả thanh, một kỹ thuật thanh nhạc thông dụng cho phép các giọng nam (kể cả nữ) đạt đến những nốt nằm ngoài âm vực thông thường của họ.

27. Chương 27

Ngày thứ tư.

Trời đổ mưa nhẹ. Cơn mưa dai dẳng, lâm thâm kéo dài suốt từ đêm qua kéo theo không khí man mác buồn.

Tiếng trống tan trường cất lên, Linh Nhi vội vã chạy sang phòng học của lớp Duy Phong. Cô hồi hộp lắc qua lắc lại cánh tay anh hỏi:

- Anh làm bài tốt không?
- Cũng tạm _ Duy Phong nhún vai.
- Không phải chứ. Hôm qua đã ôn kĩ vậy mà _ Linh Nhi liếc xị mắt.
- Tạm cái gì. Anh Phong làm bài xong còn thừa thời gian cho tụi em chép đó _ thằng con trai bàn trên nhìn Duy Phong với con mắt ngưỡng mộ không che giấu.
- Phải thế mới không uổng công mài đũa quần mấy tiếng đồng hồ ở thư viện chứ. Duy Phong ngoan, đi nào em thưởng cho anh nha.

Duy Phong không thể ngờ món quà đặc biệt Linh Nhi dành mình chính là bị cưỡng ép làm ô sin kiêm vệ sĩ giúp cô đi mua đồ ăn.

Linh Nhi hào hứng dắt tay Duy Phong đi vào khu chợ. Chẳng mấy chốc trên tay anh đã chất một núi thực phẩm có thể dự trữ cho cả tháng. Khuôn mặt anh hiện rõ vẻ đau khổ, không tình nguyện khi mấy bác, mấy cô ở chợ nhìn chằm chằm rồi cười khúc khích. Một chị hàng cá còn toét hời chuyện:

- Hai đứa trẻ vậy mà đã thích “xích” nhau vào hủ. Chắc là bác sĩ bảo cưới đúng không? Hê hê.
- Không phải đâu chị. Bọn em không phải vợ chồng đâu ạ _ Linh Nhi đỏ mặt luống cuống giải thích.
- Bọn em là vợ chồng mới cưới nên chị giảm giá mạnh vào nhé _ Duy Phong bỗng nở nụ cười nửa miệng quỵên rũ.
- Anh nói linh tinh gì đấy! _ Nhi kéo tay anh nói nhỏ.
- Anh đang giúp em mặc cả thôi mà _ Phong tỉnh bơ đáp.
- Có ai trả giá như anh không hả.
- Đúng là vợ chồng son có khác, cứ tíu ta tíu tít. Ha ha. Thôi được rồi hôm nay chị giảm giá cho nhưng lần sau nhớ phải quay lại đây _ chị bán hàng nhìn Phong và Nhi, mỉm cười ẩn ý.

Duy Phong khệ nệ bê túi thức ăn đặt lên bàn bếp. Linh Nhi tựa người vào cửa, vẻ mặt vui sướng vỗ tay tán thưởng:

- Nhìn anh cũng ra dáng ông chồng trẻ lắm.
- Anh lừ mắt một cái, bước nhanh đến bên cô gầm gừ đe dọa:
- Có tin anh đem em nấu chín luôn không?
- Nấu em thì lấy ai dạy anh học bài đây? Hi hi.
- Tìm một Linh Nhi khác là được.
- Anh dám _ Linh Nhi hung hăng véo vào hông anh một cái.

Duy Phong trưng ra bộ mặt đáng thương, gục xuống vai cô nũng nịu:

- Vợ yêu. Anh đói rồi.

Câu nói vừa thoát ra khỏi khoé miệng Duy Phong thì cả anh và cô đều sững người. Sau vài phút khó xử, Linh Nhi cúi xuống sờ sờ lên bộ quần áo trên người:

- Mặc đồng phục thật khó hoạt động. Em lên nhà tìm xem có gì thay được không.

Duy Phong nhìn thân hình bé nhỏ nhanh nhẹn chạy trốn như một chú sóc vừa gặp phải mối hiểm nguy của Linh Nhi thì nhếch miệng cười, ngón tay trở vuốt dọc sống mũi, thầm nghĩ: “Mình lại không kiểm chế được bản thân rồi. Đứng trước cô ấy, mọi lớp vỏ bọc nguy trang mình cố gắng dựng nên đều trở nên vô hiệu”.

Linh Nhi vui đầu vào tủ quần áo Duy Phong, lật qua lật lại cũng không tìm thấy thứ gì khả dĩ. Cả quần đùi lẫn quần bò của anh đều vừa với cân nặng khiêm tốn của Nhi, nếu cô nhét cả hai chân vào một ống. Có điều, áo sơ mi và áo pull của anh đều dài rộng tương đương những chiếc váy ngủ của cô. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ cô đành tròng vào người một chiếc áo sơ mi trắng. Chất vải mềm mại, đường may tinh tế sắc sảo, mùi hương phảng phất rất riêng của anh. Nếu so với bộ đồng phục đại trà thì rõ ràng thoải mái, dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc Linh Nhi định với tay đóng cửa tủ thì một chiếc hộp các tông nằm yên vị ở góc trong cùng đã rơi vào đáy mắt cô. Linh Nhi không nén nổi sự tò mò, cúi người xem xét chiếc hộp.

Những xúc cảm hỗn loạn lần lượt lướt qua khuôn mặt cô. Bàn tay Nhi nhắc ra từng kỉ vật gắn liền với bảy năm cô và Duy Phong quen nhau. Những bức ảnh chụp chung, những đoạn chat và những dòng tin nhắn được sắp xếp cẩn thận theo trình tự thời gian, những món quà cô tặng cho anh đều không thiếu một thứ nào bao gồm cả hộp sỏi anh đã ném đi lần đó. Mỗi lần chạm tay vào một đồ vật, những kỉ niệm cũ lại ùa về trong kí ức Linh Nhi vô cùng sống động. Những kỉ niệm ấy, vui có, buồn cũng không ít, hạnh phúc và nụ cười là đôi khi, còn nước mắt cùng niềm đau lại thường trực. Nhưng anh đối với tất cả lại vô cùng trân trọng, gìn giữ. Hoá ra anh cũng chưa quên, hoá ra anh cũng như cô, dành một góc khuất của tâm hồn để lưu giữ lại những tháng ngày đã qua. Hoá ra cô không phải kẻ ngốc duy nhất thích hoài niệm. Hoá ra cô không sai lắm khi cố chấp bắt đầu lại với anh một lần nữa.

Linh Nhi ngửa mặt lên nhìn trần nhà, những ngón tay mảnh khảnh chặn lấy dòng nước ăm ắp trực tuôn trào. Cô mím môi điều chỉnh lại nhịp thở.

Nhi bắt đầu xếp trở lại những món đồ vào hộp thì đột nhiên bị một bàn tay chặn lại. Duy Phong đã ở trong phòng từ lúc nào. Linh Nhi khẽ nuốt nước bọt, bối rối không biết nói gì. Khoé miệng Duy Phong nhếch lên, cứng đờ:

- Để đó, anh làm cho. Em xuống nhà nấu cơm đi.

- Em...

- Anh đói bụng lắm rồi.

Linh Nhi thấy Duy Phong điệu giọng mới ngoan ngoãn đứng dậy. Ra đến cửa phòng, cô không quay lại chỉ cúi đầu nói:

- Xin lỗi anh. Là em tò mò không đúng chỗ.

- Ừm.

Duy Phong đáp lại cụt lủn. Thật ra, anh sợ nếu nói thêm nữa bản thân sẽ thẹn quá mà hoá giận. Ban nãy, anh đã nhìn thấy những giọt nước mắt hạnh phúc của Linh Nhi. Dù không muốn để cô kì vọng quá nhiều vào trò yêu đương cá cược này nhưng anh cũng không đành lòng khiến Nhi chịu bất kì tổn thương nào nữa. Anh đã hứa sẽ làm tốt nhiệm vụ người yêu của cô trong bảy ngày!

Duy Phong nhanh chóng xếp lại đồng đồ vào hộp các tông rồi để lại vào góc tủ quần áo như cũ.

Anh bước vào bếp đứng lúc Linh Nhi đang khuấy chân với mấy lọ gia vị để trên giá. Cặp đùi trắng nõn thấp thoáng dưới vạt áo. Những đường cong gợi cảm ẩn hiện bồng nhen lên ngọn lửa trong lòng Duy Phong.

Linh Nhi không biết Duy Phong đang đứng sau mình nên cứ hồn nhiên rướn người lên trên làm chiếc áo sơ mi quá khổ càng kéo cao. Cả người Duy Phong bồng cứng đờ, hơi thở có chút gấp gáp hỗn loạn. Anh tiến

lại áp mặt lên chiếc cổ mịn màng. Linh Nhi quay sang thấy hai mắt nhắm nghiền, vòng tay gắt gao của anh thì mỉm cười cào nhẹ mái tóc màu choco:

- Đói lắm hả anh? Chờ chút em nấu xong liền.

- Yên nào! Cho anh ôm em một lát.

Giọng nói anh cũng trở nên khàn khàn như đang cố kìm nén điều gì. Linh Nhi giật mình, trượt tay xuống bụng anh xoa xoa:

- Anh sao vậy? Không phải đau dạ dày chứ?

Duy Phong nhanh chóng tóm lấy cánh tay không an phận của cô, hừ một tiếng:

- Em nghe lời chút có được không? Anh vốn không có giỏi kiểm chế.

Linh Nhi lơ mờ vài giây rồi bỗng cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể Duy Phong, lại nhìn thấy gương mặt đang lại khổ sở của anh thì chợt hiểu ra. Nhi cố gắng khống chế sự run rẩy của bản thân, thậm chí đến hít thở cũng không dám.

Qua một lúc lâu, Duy Phong mới giải thoát cho Nhi khỏi vòng tay kìm kẹp, nở nụ cười hối lỗi:

- Làm em sợ hả? Không sao rồi. Anh giúp em nấu cơm nhé.

- Em cố tình hối lộ cho anh ôm để có cơ hội sai vặt đó __ Linh Nhi le lưỡi.

- Nhi Nhi à, sau này em không được tùy tiện mặc áo sơ mi đàn ông trước mặt người khác __ anh nói rất nhẹ nhàng nhưng trong đó vẫn thể hiện rõ uy quyền.

Linh Nhi nuốt xuống câu: “Cả đời này em sẽ chỉ mặc như vậy trước mặt anh”. Cô cầm rổ rau sống đưa cho Duy Phong:

- Anh rửa kĩ vào nhé. Rửa xong nhớ ngâm nước muối. Làm không sạch sẽ phạt không được ăn cơm.

Duy Phong gõ lên trán Nhi một cái rồi bắt đầu chiến đấu với công việc rửa rau gian khổ.

Nửa giờ sau, trên bàn ăn đã đầy ắp thức ăn mà toàn là những món ưa thích của Duy Phong. Nào là canh cá nấu chua, cải chíp xào nấm, thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt và một ít dưa muối xối. Duy Phong ban đầu còn làm bộ trên Linh Nhi:

- Em đã chuẩn bị sẵn thuốc xổ chưa vậy?

Nhưng sau khi nếm thử món canh cá nấu theo kiểu đặc trưng của miền Nam thì anh liền ăn thực mạng như thể đã bị bỏ đói rất lâu vậy.

Linh Nhi vừa liên tục gấp thức ăn cho Phong vừa mỉm cười mãn nguyện. Cảnh tượng thật giống một gia đình hạnh phúc!

Từ ngày mẹ qua đời đến giờ, Duy Phong chưa từng có được một bữa cơm thực sự. Anh đã sớm hình thành thói quen “cơm đường cháo chợ”. Định nghĩa bữa cơm gia đình với anh đã trở nên quá đỗi xa lạ. Nhưng hôm nay Linh Nhi đã gọi lại trong anh cảm giác ấm áp, hạnh phúc mà cũng thật bình dị. Duy Phong chợt thấy sống mũi cay cay. Suốt bữa ăn, Phong chỉ cúi mặt tập trung vào chuyên môn cũng không hé răng nói với Nhi nửa câu. Bởi anh sợ bản thân sẽ không giữ được chút lí trí cuối cùng mà ôm chặt lấy Linh Nhi giữ chặt lấy cô cả đời này không buông.

Buổi tối, Linh Nhi soạn tin nhắn cho Duy Phong: “Anh nhớ hạ mâm cơm trên bàn thờ mẹ xuống rồi bỏ đồ ăn vào tủ lạnh nhé. Em cũng làm sẵn mấy món cho anh rồi đó. Khi nào muốn ăn chỉ cần hâm nóng lại là được”.

Duy Phong chậm rãi nhả từng vòng khói trắng vào không khí, ngón tay thon dài vô thức vuốt lên màn hình điện thoại. Ước muốn “giá như mình chưa gặp Linh Nhi” của anh chưa bao giờ mãnh liệt hơn lúc này. Cô càng cố gắng dành hết tâm sức vun đắp cho tình yêu của hai người, càng sẵn sàng hi sinh vứt bỏ mọi thứ chỉ càng khiến anh cảm thấy bản thân xấu xa, ti tiện và ích kỉ, không xứng đáng với tình yêu của cô.

Bên ngoài, bầu trời quang đãng lấp lánh ánh sao bàng bạc. Trong phòng, đốm lửa lập lòe, khói thuốc mờ ảo quện lẫn nỗi cô đơn tĩnh mịch.

28. Chương 28

Ngày thứ năm.

Linh Nhi nhất quyết đòi Duy Phong dẫn đi xem phần cuối của loạt phim Twilight. Và không có gì là đáng ngạc nhiên khi Duy Phong cứ đeo mãi cái bộ mặt không tình nguyện đến tận lúc yên vị tại ghế ngồi trong rạp và ôm bịch bắp rang bơ cỡ lớn trong tay. Anh lười biếng ngả đầu xuống ghế, hạ thánh chỉ với Linh Nhi:

- Không được đánh thức anh dậy trước khi hết phim đâu đấy.
- Đây là rạp chiếu phim, đâu phải khách sạn ba sao để anh ngủ trưa __ Linh Nhi bĩu môi.
- Nếu em chọn phim hành động hoặc phim hài thì may ra. Chứ thể loại tình cảm dành cho bạn gái tuổi teen này, anh không có hứng __ Duy Phong đặt gói bắp rang bơ vào lòng Nhi, nhắm mắt chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.
- Không cho anh ngủ __ Linh Nhi giở trò nghịch ngợm kéo mi mắt Duy Phong lên __ Em mắt công đặt vé couple đâu phải dễ dàng để anh ngủ thể chứ.
- Ghế đôi trong rạp một là để ngủ, hai là làm vài chuyện mờ ám mà không ảnh hưởng tới tâm trạng xem phim của người khác. Nếu em đặt ghế này với mục đích thứ hai, anh cũng không ngại đâu __ Duy Phong nhún vai.
- Anh trật tự đi ngủ cho em __ Linh Nhi đổ mắt nắm một vốc bắp rang nhét vào miệng Duy Phong.

Anh nhếch mép cười rồi khoanh tay trước ngực, ngả đầu xuống vai Linh Nhi ngủ một mạch tới khi hết phim.

Lúc tỉnh dậy, Phong cười cười hỏi Nhi:

- Phim hay không?

Cô tức nghẹn họng nên phun bừa một câu:

- Váy cưới và nhẫn của Bella rất đẹp.

Duy Phong nghe xong lại tưởng thật bèn dẫn cô đi thử váy cưới. Anh lạnh lùng đứng giữa cửa hàng, ra lệnh ấy cô nhân viên:

- Chọn cho bạn gái em bộ váy đẹp nhất ở đây. Tốt nhất là vừa khít với cơ thể cô ấy. Bọn em không có thời gian...

Câu nói bỏ lửng của Phong khiến mấy cô gái trong cửa hàng cười rúc rích. Linh Nhi xấu hổ ném cho anh cái nhìn đe dọa. Cô thầm nghĩ: “Không biết tên này định giở trò gì đây. Mình chỉ buột miệng thôi chứ cả tập phim bị dựa dẫm đến đâu nhức khắp người, còn đâu tâm trí mà ngấm váy vốc. Bây giờ lại bị mang tiếng có vấn đề nên phải cười chạy. Áu Dương Duy Phong, anh muốn hại em cũng đâu cần dùng đến cách này chứ!”

Không chờ Linh Nhi kịp phản ứng hai chị nhân viên đã niềm nở dẫn cô vào phòng thử.

Thực ra được khoác lên mình bộ váy cưới tinh khôi là ước mơ từ nhỏ của Linh Nhi. Cô luôn tưởng tượng rằng lúc đó mình sẽ giống một nàng công chúa tuyệt đẹp bước ra từ cổ tích còn chú rể sẽ là bạch mã hoàng tử nắm tay cô sống hạnh phúc trong lâu đài mãi mãi. Hồi đó cô đâu ngờ rằng, cưới bạch mã không nhất thiết là hoàng tử, đó còn có thể là Đường Tăng. Nhưng mặc kệ Duy Phong có là hoàng tử hay Đường Tăng sư phụ đi chăng nữa, hôm nay Nhi vẫn muốn đóng vai cô dâu để chụp ảnh cưới với anh một lần. Có thể đây sẽ là bức ảnh chung cuối cùng của hai người.

Linh Nhi không ngờ chọn váy cưới lại rắc rối như vậy. Cô thử hết chiếc này đến chiếc khác nhưng đều không vừa ý. Chiếc thì màu sắc không đẹp, chiếc thì kiểu dáng chưa phù hợp, chiếc thì cổ điển quá, chiếc lại không đủ tinh tế... Mấy cô bán hàng bắt đầu mất kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ hoà nhã chuyên nghiệp. Đến khi Linh Nhi mặc xong chiếc váy trắng đuôi cá, có phần cúp ngực và ống tay cách điệu làm bằng ren, thân váy được thêu tay và đính kim sa tí mĩ thì mấy cô nhân viên đều trầm trồ khen ngợi:

- Chiếc váy này như được thiết kế riêng cho em vậy. Nó vốn được làm bằng tay nên mất rất nhiều công sức. Nhưng khi mặc trên người em lại càng được tăng thêm giá trị. Phần đuôi lấp lánh chính là điểm nhấn khiến chân cô dâu có cảm giác dài hơn. Lớp ren mỏng phía trên lại mang đến cảm giác sang trọng tinh tế. Mẫu này cửa hàng mới nhập về hôm qua, em là người đầu tiên mặc thử đấy. Nếu không chọn chiếc này thì thật đáng tiếc.

Linh Nhi còn đang ngẩn ngía phân vân thì một cô nhân viên đã kéo rèm lên, cười nói:

- Không bằng hỏi ý kiến chồng chưa cưới của em đi. Cậu ấy thay xong lễ phục, ngồi chờ cũng khá lâu rồi.

Tấm rèm nhung đỏ từ từ được vén lên. Chiếc vương miện đính đá lấp lánh khẽ luồn vào mái tóc ngắn. Linh Nhi đứng dưới ánh đèn, vừa xinh đẹp như một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích lung linh vừa có nét tinh nghịch đáng yêu, rất hiện đại.

Duy Phong nhất thời ngây ngô ngẩn nhìn cô gái trước mặt, những kỉ niệm trong suốt bảy năm qua dần hiện lên trong đầu anh. Một Linh Nhi trầm tính nhút nhát, một Linh Nhi liều mình “đỡ đạn” cho anh, một Linh Nhi đáng yêu hay cười, một Linh Nhi đau khổ dần vật, một Linh Nhi mạnh mẽ tự tin, và giờ đây là một Linh Nhi xinh đẹp trong bộ váy cô dâu. Anh biết mình không thể cứu chữa được nữa rồi. Anh đã lún quá sâu vào tình yêu với cô gái này. Mọi lớp tường bảo vệ anh dày công dựng nên đều đã sụp đổ trước sự chân thành, cố gắng và rất mực yêu thương của cô.

Duy Phong đặt quyển tạp chí xuống salon, bẻ nắp lon coca uống dở rồi từ từ tiến về phía phòng thử đồ. Anh cúi xuống nhìn thật sâu vào đôi mắt Nhi, bất ngờ quì xuống chân cô. Đường như mọi vẻ bốc đồng, đùa cợt hằng ngày đều biến mất, nhường chỗ cho tình yêu thương đọng đầy trong đôi mắt nâu, giọng nói trầm trầm cất lên:

- Hiện giờ anh chưa đủ điều kiện để mua nhẫn kim cương Tiffany, cũng không có khả năng đưa em sang Mỹ đặt áo cưới Vera Wang, càng không thể trang bị một dàn xe Rolls-Royce Phantom trong ngày cưới... Anh biết mình không phải chàng hoàng tử trong cổ tích mà em ước mơ, anh cũng chẳng là chàng ca sĩ Hàn quốc tóc bạch kim bụng sáu múi. Nhưng trên tất cả, anh chỉ có thể dành cho em một trái tim nguyên vẹn. Dù trước đây đã trải qua những chuyện gì, dù tương lai có biết bao khó khăn thử thách đang chờ đợi chúng ta, hãy luôn nhớ rằng anh chỉ yêu em, duy nhất em mà thôi! Đồng ý lấy anh nhé!

Những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống khuôn mặt hạnh phúc của Linh Nhi. Cô không biết nói gì chỉ ra sức gật đầu.

Duy Phong mỉm cười, đứng dậy tròng chiếc nắp lon vào ngón áp út của Linh Nhi trong tiếng vỗ tay ngưỡng mộ của nhân viên bán hàng.

Những ngón tay thon dài dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của Nhi, anh nhếch miệng:

- Cảm động không? Cái tình tiết nhẫn “nắp lon” sến súa này không hiểu đã từng xem trong bộ phim nào nữa. Anh cũng có năng khiếu diễn xuất nhỉ. Không thi điện ảnh có phải hơi phí không?

Linh Nhi khựng người hồi lâu. Đột nhiên bật cười gạt tay Duy Phong khỏi khuôn mặt mình.

- Em phối hợp cũng không tồi chứ?

Nói rồi cô rút chiếc nắp lon trên ngón áp út, đặt vào lòng bàn tay lạnh ngắt của Phong. Cô cười chua xót:

- Hạ màn rồi thì nhẫn cũng nên trả lại cho chủ nhân. Cũng may là anh không mua nhẫn Tiffany. Nếu không, em sẽ không nở cười ra mắt.

- Bộ váy này em mặc rất đẹp. Anh mua tặng em nhé?

- Không cần đâu. Em sẽ chờ hoàng tử đích thực có thể đặt riêng ình một chiếc váy Vera Wang. Chiếc váy này cơ bản không hợp với em.

Linh Nhi quay mặt đi, thì thầm: “Em không cần hoàng tử, cũng không thích Rolls-Royce Phantom, không cần nhẫn cưới hiệu Tiffany, càng không hi vọng được khoác lên mình chiếc váy Vera Wang xa xỉ. Em chỉ cần có anh, là đủ”.

Buổi tối Linh Nhi lăn lộn trên giường một hồi không ngủ được, bèn tiện tay lấy điện thoại gọi cho Phong.

Anh vừa hút thuốc nên giọng nói có chút khàn khàn:

- Chuyện gì ?

- Em không ngủ được. Anh hát cho em nghe đi.

- Em không biết bật mấy bài nhạc không lời lên à? Đêm hôm lại đỡ chứng định người khác dậy bắt hát hò.

- Năm lớp bảy anh từng hứa sẽ hát cho em nghe bất cứ bài gì. Lúc đó, em nhất thời chưa nghĩ ra nên đã bảo khi nào muốn nghe hát sẽ nói với anh mà. Chớp mắt đã sáu năm trôi qua. Bây giờ em thực sự muốn nghe anh hát...

- Anh chỉ tùy tiện nói vậy mà em nhớ đến tận hôm nay sao?

- Những chuyện liên quan đến anh, dù là nhỏ nhất, em vĩnh viễn nhớ rõ. Đừng nói là sáu năm, chỉ sợ mười sáu, hai sáu năm thậm chí là sáu mươi năm sau em cũng không cách nào quên đi.

- Được. Em muốn nghe bài gì?

- Bài gì mà có câu “trong đôi mắt anh em là tất cả” ý.

- Anh...ừm...bài đấy anh không thuộc lời.

- Bảy năm trước, anh cũng từng nói câu này.

- Nhưng lúc đó em vẫn bắt anh hát bằng được làm anh đành xuyên tạc lung tung, hát lên tất cả những thứ có thể xuất hiện trong đầu __ Duy Phong nhếch môi cười.

- Tuy tài đạo nhạc của anh không được gọi là xuất chúng, nhưng chất giọng và khả năng phiêu theo những câu hát ngây ngô đó thực sự làm rung động tâm hồn người nghe __ Linh Nhi cảm thán.

- Cảm ơn vì em đã đánh giá cao __ Duy Phong bật cười __ Chờ chút anh lên google tìm lời bài hát để khỏi mang tiếng đạo nhạc.

- Không cần đâu. Em lại thích nghe anh phiêu hơn. Hi hi.

Tối đó, Duy Phong đã hát rất nhiều bài, hát đến khản cả giọng. Mà hầu hết “mini show” của anh toàn xuất hiện những bài sến súa từ thời ông bà để lại. Hết da diết với “Như đã dẫu yêu” bằng biện pháp lặp từ liên tiếp “Trong đôi mắt anh, em là tất cả. Trong đôi mắt em, anh là tất cả. Trong đôi mắt nhau, ta là tất cả. Là niềm vui, là khung trời mộng ước dẫu yêu...” lại đến tình cảm dạt dào “Anh sẽ vì em làm thơ tình ái. Anh sẽ ôm bom oán sập lâu đài...” trong “Lâu đài tình ái”. Bài hát của người ta tình cảm sâu lắng vậy mà qua tay Duy Phong lại thành nhạc chế khiến Linh Nhi cười ngặt nghẽo không ngớt.

Duy Phong còn hát thêm mấy bài nữa nhưng mi mắt Nhi đã trĩu nặng từ lúc nào. Cô chỉ nhớ bài cuối cùng loáng thoáng nghe được là “Để mãi có nhau”. Hình như Duy Phong đã tự đệm dương cầm rồi hát. Chất giọng trầm khàn thâm thật sâu, ngấm thật lâu vào trái tim rớm máu của Nhi. Đôi chỗ từng con chữ bay bổng được nhả ra một cách chuyên nghiệp bằng giọng giả thanh, luyến láy vô cùng tinh tế ru cô vào giấc ngủ yên lành, không mộng mị.

“Này người yêu hồi có thấy

Một mùa đông sang

Se lạnh bờ vai mỗi khi gió về

Buốt giá nổi nhớ của anh khi nhớ

Bên vòng tay em ấm tan đêm đông ướt lạnh
Mưa gió
Và mắt môi hồng em trao ngất ngây
Ôi tình yêu đầu!
Này lá đừng mãi rơi trên đường anh
Này gió đừng quẩn trái tim hao gầy
Để anh được mãi yêu em suốt đời
Dẫu cho ngày mai còn nhiều bóng tối
Người hơi dù em có bao đổi thay
Anh vẫn nhớ em bao ngày em về
Mình cùng nhau xóa đêm đông nào nề
Để mãi có nhau...”

29. Chương 29

Ngày thứ sáu.

Tiếng nhạc sập sình dội lại từ bốn phía của quán bar nhộn nhịp bậc nhất Hà Thành. Trên sàn nhảy, các cô gái gợi cảm giấu thân hình nóng bỏng dưới lớp áo váy mỏng tang đang cố gắng phô diễn đường cong một cách hiệu quả nhất. Bọn con trai như bầy sư tử háu ăn đang thềm thuổng rình rập con mồi. Thỉnh thoảng lại dấy lên những tràng vỗ tay, huýt sáo hoà lẫn tiếng hét man dại cổ vũ ột màn thăng hoa bất ngờ nào đó.

Ánh mắt Duy Phong lướt quanh một lượt rồi chợt bắt gặp một sắc trắng tinh khôi của chiếc váy bông bênh, hoàn toàn tách biệt với khung cảnh thác loạn, xô bồ ở quán bar của Linh Nhi. Cô vừa cười đùa với lũ sư tử háu xung quanh vừa chấp chững những bước nhảy đầu tiên dưới sự chỉ dẫn quá mức nhiệt tình của bọn chúng.

Duy Phong lách người qua đám người đang thả trôi lí trí vào những điệu nhảy cuồng loạn trên sàn nhảy. Anh lạnh lùng túm lấy khuỷu tay Linh Nhi kéo ra ngoài. Cô gắng sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của anh.

Ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy từ bảng hiệu tràn lên bóng hình Duy Phong. Khuôn mặt nửa mờ ảo trong ánh sáng màu sắc, nửa chìm ngấm trong bóng tối khiến Linh Nhi không thể nhìn ra biểu cảm hiện giờ của anh. Phong chậm rãi rút ra một điều thuốc. Ánh lửa bùng lên từ chiếc Dupont bọc vàng làm cả khuôn mặt anh sáng bừng.

Hàm dưới của Phong nghiêng chặt, nét mặt đanh lại, bàn tay bật lửa cũng dường như cũng đang run rẩy. Phong cúi xuống, chú tâm hút thuốc hồng che giấu những xúc cảm phức tạp đang ứ đọng sâu trong mắt. Linh Nhi rụt rè kéo tay áo anh. Duy Phong bỗng nổi khùng lên như chạm phải lửa. Anh thô bạo hất tay bàn tay mảnh dẻ của Nhi, mặc kệ cái nhìn soi mói của những người xung quanh, Phong vẫn cao giọng nạt nộ. Có lẽ vì tức giận nên lời lẽ của anh chút lộn xộn:

- Em đừng thách thức sự chịu đựng của anh. Nói cho em biết anh vốn không giỏi kiềm chế. Nhưng vì không muốn em nhìn thấy cảnh đánh nhau nên anh đã rất cố gắng để không nện ấy thẳng ôn con đấy một trận. Em có thể dùng đầu óc để suy nghĩ một chút được không?! Hay đầu em vốn để trang trí thôi hả? Em có hiểu ánh mắt bọn con trai trong quán bar nhìn mình lúc này là có ý nghĩa gì không?

Vừa dứt lời Duy Phong bỗng vùng tay đâm liên tiếp vào bức tường bên cạnh. Dòng nước đỏ thẫm, ấm nóng từ từ chảy qua kẽ tay. Mùi tanh đến rợn người. Nhân viên bảo vệ coi đây là việc thường xuyên diễn ra bởi những kẻ mụ mẫm đầu óc vì rượu nên vẫn thản nhiên tán chuyện, làm ngơ như không thấy gì.

Linh Nhi thử giữ tay Phong lại vài lần mà không được. Cô đột nhiên buông tay Phong, lạnh nhạt giương mắt nhìn bàn tay đâm máu của anh mà cười nói:

- Nếu anh thích hành hạ bản thân như thế thì tùy. Đâm vào tường vài cái cũng chẳng chết được. Cùng lắm chỉ tàn phế một bên tay. Một kẻ tương lai mờ mịt giờ lại tàn tật. Anh tự nghĩ xem sẽ thảm hại tới mức nào.

Duy Phong cuối cùng cũng dừng lại. Anh cười lớn:

- Phải anh bây giờ chỉ là một kẻ bỏ đi. Anh đúng là hỏng, hỏng hẳn, không còn cách cứu chữa nữa rồi. Đã không biết bao nhiêu lần anh cấm mình không được yêu em nhưng trái tim anh vốn không còn nghe lời. Tình yêu đối với anh mà nói chính là thuốc độc nhưng anh lại cách nào bắt ép bản thân không được uống. Em nói anh yếu đuối, nói anh là thằng hèn cũng được. Anh yêu em nhưng lại không đủ dũng cảm dang tay bảo vệ cho em. Anh sợ bản thân không mang lại hạnh phúc cho em bởi vì mỗi khi ở bên em, anh đều nhớ đến người mẹ quá cố của mình, nỗi đau bà ấy phải chịu đựng ngần ấy năm vẫn luôn day dứt trong lòng anh. Trước đây đồng ý chơi trò người yêu bảy ngày với em là anh muốn bù đắp dù chỉ một phần nhỏ những mất mát, hi sinh mà em đã bỏ ra vì thứ chết tiệt gọi là tình yêu. Anh đã tự nhủ rằng chỉ cho phép bản thân tận hưởng cái hạnh phúc ảo này trong bảy ngày thôi. Và khi thời hạn đó kết thúc, anh nhất định sẽ đẩy em đi thật xa. Dù yêu em nhưng anh không bao giờ muốn gặp lại nữa. Nhưng lúc này khi nhìn thấy em bị bọn con trai đùa cợt anh đã tức điên lên và chỉ muốn xông vào đánh nhau với chúng... Anh đúng là hỏng thật rồi!

Linh Nhi không đáp lại chỉ lướt tay xuống gỡ điều thuốc đang cháy dở của Phong. Cô thành thực đưa lên miệng hút. Từng vòng khói trắng chậm rãi thoát ra từ đôi môi đỏ mọng. Ngón tay nhỏ kẹp hờ điều thuốc bạc hà. Vài sợi tóc lả lơi buông mình xuống chiếc gáy trắng mịn. Ở cô dường như không còn sót lại một chút ngây thơ, trong sáng, tình nghịch nào.

Cô mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

- Anh có biết mấy năm qua em sống thế nào không? Anh cho rằng chỉ có dì Cẩm Quyên mới đáng thương sao? Còn những gì bố mẹ em phải đối mặt không đáng được nhắc đến? Chính bố anh – Âu Dương Hoa mới là nguyên nhân dẫn đến sự đau khổ của mọi người. Anh biết bố mẹ em đã đau lòng thế nào khi chứng kiến những bi kịch đã lần lượt đổ ập lên đầu em không? Em hiểu rõ hơn ai hết, bố mẹ đã rất khổ tâm nhưng sau khi anh đi, căn bản em đã không còn đủ tỉnh táo, minh mẫn để nhìn nhận bất cứ chuyện gì.

Linh Nhi nắm tay Phong vào WC sát trùng vết thương. Cô xé toạc mảnh vải dưới gấu váy, nhẹ nhàng băng lên tay Phong rồi đẩy một chiếc túi giấy đến trước mặt anh:

- Quần áo em mượn được của một người bạn làm quần lí. Anh thay đi.

- Em còn chưa muốn về sao?

- Em hẹn bạn rồi. Không thể cứ thế mà về được. Hơn nữa, em còn muốn cho anh thấy cuộc sống của em mấy năm gần đây.

Chiếc áo pull và quần jean Linh Nhi đưa cho tuy kiểu dáng khá đơn giản nhưng dù sao vẫn là hàng hiệu còn chưa cắt mác, chất liệu tương đối thoải mái, mặc vào cũng không tệ.

Duy Phong bước ra khỏi phòng vệ sinh thì thấy Linh Nhi khoanh tay đứng ngoài chờ sẵn. Chiếc váy trắng đã thay bằng đầm Versace trẻ cổ, ôm sát. Màu xanh bạc hà tôn lên làn da trắng hồng gợi cảm của cô.

Linh Nhi khẽ cười, lắc lắc hộp kẹo cao su:

- Anh muốn ăn không? Lâu không hút thuốc, ngửi mùi thấy khó chịu quá.

- Vây thì lần sau đừng hút. Gái ngoan không nên như vậy.

- Anh sống ở thời đại nào vậy Phong? Hi hi. Nói cho anh biết, em tập hút thuốc từ hồi lớp 9 kìa. Lúc đó, vì rất ghét mùi thuốc cùng hơi rượu bia của anh nên em đã tập tành thử...để cho quen __ Linh Nhi nhún vai.

Còn nữa em thấy Hạc Bằng cũng biết hút thuốc, uống rượu mà anh lại chơi thân với cô ấy. Nên em... Nghĩ lại mới thấy bản thân hoá ra rất ngốc. Cũng may là còn bỏ được.

Duy Phong nghe thấy những lời tâm sự ngây ngô của Nhi liền cau mày. Ngược lại, cô chỉ bình thản nắm lấy tay anh như không có gì:

- Đi nào. Tối nay, em mời khá nhiều bạn. Anh thể hiện cho tốt đừng làm mất mặt em đó.

Bàn rượu đúng là có rất nhiều người. Mọi người vừa thấy Nhi đã tươi cười chào hỏi:

- A! Meggie! Lâu rồi không gặp!

- Meggie cậu lặn kị quá đấy! Cả hội đang chơi vui, cậu lại chẳng nói chẳng rằng cứ thế mà bốc hơi làm bọn con trai ngơ ngẩn một thời gian dài.

- Hoá ra trốn biệt là vì có người yêu hả. Định ở nhà tập làm gái ngoan đúng không? He he.

- Không phải hôm nay mời tụi này đi chơi là để phát thiệp hồng đó chứ?

Linh Nhi cười nhẹ trong tiếng “Ồ” lên phấn khích của đám bạn.

- Tổ rửa tay chậu vàng gác kiếm vài năm rồi. Lần này mở tiệc vì sợ sau này không còn dịp gặp mọi người thôi. Lâu không lên bar có cảm giác như bà thím mới ở quê ra vậy.

- Cậu càng ngày càng xinh ra thì có. So với cái vẻ thiếu náo mà vẫn giả vờ cười đùa của mấy năm trước thì đúng là khác hẳn. Đây không phải tác dụng thần kì của tình yêu thì còn là gì nữa. Ha ha. Tổ mà vợ được tên nào chỉ bằng một nửa người yêu cậu, tổ cũng sẵn sàng ở nhà đóng vai gái ngoan, giả từ bar pub ngay.

- Luyện thuyên ít thôi gái già! Để cho Meggie giới thiệu bạn đi _ một chàng trai tóc bạch kim, đeo khoen mũi ngồi góc bàn lên tiếng.

Linh Nhi vẫn nắm chặt tay Duy Phong, nghiêng đầu về phía anh, giới thiệu:

- Đây là Jay, người yêu tổ.

Duy Phong bắt tay mọi người một lượt nhưng lại không hề thấy bóng dáng của ba cô bạn thân: Minh Minh, Ngọc Lam và Bảo Anh của Nhi. Linh Nhi như nhìn ra sự thắc mắc của Phong bèn ghé vào tai anh giải thích: “Đám bạn này, em chỉ chơi xã giao, từ trước tới giờ vẫn không dùng tên thật. Mọi người cũng quen dùng tên tiếng Anh để xưng hô. Còn Bảo Anh, Ngọc Lam và cả Minh Minh đều không chơi cùng hội bạn này. Từ khi lên cấp ba rồi chơi thân với các cô ấy, em cũng bỏ hẳn những thói quen xấu. Trước đây đã không biết thì bây giờ cũng chẳng có lí do gì để lôi họ vào”.

Duy Phong không nói gì, chỉ “Ừm” một tiếng.

Đám bạn nhanh chóng gọi phục vụ mang rượu và hoa quả lên. Họ cười giả lả nói vì hôm nay Linh Nhi là chủ bữa tiệc nên phải uống với mỗi người một ly. Ban đầu, Duy Phong còn sợ Linh Nhi không uống nổi loại Brandy trên bốn mươi độ này nên định lên tiếng đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nào ngờ Linh Nhi chỉ chun mũi:

- Qui ẩn giang hồ lâu quá, tửu lượng cũng giảm sút ít nhiều có gì không phải mọi người bỏ qua cho Nhi nhé _ nói rồi cô liền ngửa cổ uống sạch ly rượu X.O.

Hồi còn hay đi bar, Nhi uống khá nhất trong đám con gái lại rất biết điểm dừng. Chỉ cần thấy ngà ngà say liền nhất quyết không uống thêm một giọt nào. Bọn con trai vì thế mà càng tò mò hơn về tửu lượng của Nhi. Đến nỗi lần nào đi uống rượu cũng tìm cách kéo bè kéo lũ chuốc cho cô say thử một lần. Tiếc là chưa kịp thành công Nhi đã đột ngột lặn mất tăm khỏi giới ăn chơi nổi loạn, cúi đầu trở về làm gái ngoan, tu chí học hành. Gia thế của Linh Nhi vốn không phải loại thường thường. Mà lúc ấy bọn thanh niên lại truyền tai nhau rằng cô ấy vốn được con trai chủ tịch tập đoàn Âu Hoa ngầm ngầm bảo vệ nên chẳng đứa nào dám bén mảng đến lôi kéo, quấy nhiễu. Cái tên Linh Nhi cũng từ đấy mà dần chìm xuống. Mãi cho đến hôm nay, cô mới chủ động liên lạc với đám bạn cũ, nói là lâu không tụ tập lại còn muốn giới thiệu bạn trai khiến mọi người ai cũng háo hức nhân dịp này để chuốc cho Linh Nhi thật say mới thôi.

Bản lĩnh của Nhi cũng rất khá. Uống cạn ly thứ mười mà mặt vẫn không biến sắc. Tụi bạn thấy thế liền nháy mắt ra hiệu chơi trò đổ xúc xắc uống rượu. Linh Nhi lại liên tục thua. Ly trước vừa cạn, ly sau đã được rót đầy. Mấy cô bạn còn đùa dạo này cô đổ tình nên mới đen bạc.

Nhi bị ép uống tới mức hai má ửng đỏ, mắt sóng sánh hơi nước. Đôi môi đỏ mọng ướm át trề xuống. Cô bồng xua tay, lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được rồi. Tở say rồi. Không uống được nữa.

- Ấy. Lại bắt đầu giở bài cũ. Tụi này tha cho cậu nhiều lần lắm rồi. Trong khi cả bọn say đến mức bò lết về nhà thì chỉ có mình cậu vẫn ung dung, tỉnh táo. Lần này thì không được. Bọn tớ nhất quyết không buông tha. Tiếp tục đổ xúc xắc. Nào! Nào!

- Cứ ngồi đây uống rượu cũng không phải ý hay. Đã lên bar thì phải nhảy chứ. Không bằng các cậu để tớ đi giải phóng cơ thể một lát. Khi nào lấy lại được tinh thần sẽ vào đây uống tiếp. Okay!

Linh Nhi nháy mắt rồi kéo tay Duy Phong ra phía sàn nhảy. Anh chàng DJ với cái đầu cạo trắng hai bên, nhúm tóc ở giữa nhuộm vàng choé như mào gà đang chơi bài “Sexy and I know it”. Linh Nhi nhanh chóng hoà mình vào điệu nhảy. Cô bắt đầu với những động tác sóng người như để khởi động rồi chuyển sang shaking điên cuồng khi đã “cảm” được nhạc. Linh Nhi từng học hiphop dance một thời gian nên người cô khá dẻo, sở trường lại là những động tác giật ngực, làm sóng, lắc hông gợi cảm nên hồi còn hay lên bar rất được chú ý.

Duy Phong còn đang thần thờ ngạc nhiên trước những động tác mạnh mẽ đầy khiêu khích của Linh Nhi thì cô đột nhiên áp sát vào người anh nhẹ nhàng nhảy múa như một con rắn nhỏ. Đám người xung quanh lớn tiếng hét hò cổ vũ, vài thằng con trai còn ve vãn nhảy nhót trước mặt Nhi. Duy Phong thấp giọng nói vào tai Nhi:

- Em dừng cái trò vô bổ này lại được chưa?

- Dừng lại ư? Tại sao em phải dừng? Vì anh không muốn nhìn thấy em trở thành gái hư? Hay tại anh không dám đối diện với sự thực rằng chính anh đã góp phần làm em trở thành thế này?

Giữa sàn nhảy, một cô gái xinh đẹp trong bộ đầm Versace, khuôn mặt xinh đẹp gợi cảm bỗng toát lên vẻ gì đó rất non nớt sợ hãi, bật khóc như một đứa trẻ. Tiếng nhạc chất chứa dội vào màng nhĩ khiến Duy Phong không thể nghe được giọng Nhi, chỉ có thể đoán bừa qua khẩu hình miệng. Cô vừa khóc nức vừa nói:

- Anh tưởng chỉ có những người trong gia đình mình phải chịu khổ sở thiệt thòi? Cứ cho là nhà em nợ mẹ anh đi. Nhưng những gì anh đối xử với em trong suốt gần ấy năm chưa đủ hay sao? Tình yêu em dành cho anh vẫn không đủ sao? Anh ác lắm, tàn nhẫn lắm, Âu Dương Duy Phong ạ. Em ghét bố anh vì đã suýt làm gia đình em tan nát. Nhưng em càng hận anh hơn bởi chính anh là người đã khơi dậy vết thương vốn ngủ yên trong lòng mẹ em, chính anh đẩy lên nỗi nhục nhã ê chề của bố, anh khiến em yêu anh, cho em biết thế nào là hạnh phúc nhưng cũng lại là anh đã giết chết niềm hạnh phúc bé nhỏ, đẩy em xuống đáy địa ngục tối tăm.

Linh Nhi đâm thùm thụp vào khuôn ngực rộng lớn của Phong, hét lớn:

- Em hận anh bao nhiêu lại càng yêu anh bấy nhiêu. Em đúng là con cóc nên mới thấy anh thật tội nghiệp. Bản thân mình còn lo không nổi lại luôn muốn bảo vệ anh khỏi bóng tối của quá khứ. Em mới là đứa hết thuốc chữa!

Bàn tay Linh Nhi trượt dần xuống, cô ngồi bệt dưới sàn nhà trong vũ điệu hoang dại, trong tiếng nhạc xập xình và ánh đèn xanh đỏ lẩn lộn.

Qua một lúc lâu, Duy Phong mới cúi người nhẹ nhàng đỡ Linh Nhi dậy. Anh đưa Nhi ra xe taxi rồi quay lại bàn rượu uống vài ly tạ lỗi với mấy chiến hữu của cô. Khi ra về còn không quên vứt lại tấm thẻ visa platinum bóng loáng cho bọn họ thanh toán.

Duy Phong vừa leo lên taxi chưa kịp nói địa chỉ nhà Linh Nhi cho tài xế đã bị cô tóm tai, mờ mịt nói:

- Hôm nay cho em ngủ nhờ nhà anh nhé. Bố mẹ em đi vắng hết rồi. Một mình ở trong ngôi nhà to, thực đáng sợ.

Phong cho là Nhi đang say nên đầu óc không được tỉnh táo, lời đề nghị vừa rồi cũng chỉ là do tác dụng của rượu. Anh sửa lại dáng ngồi cho Nhi, dỗ dành:

- Em gọi đưa bạn nào đến ngủ cùng đi. Ở chung một chỗ với em, anh không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu. Đưa điện thoại cho anh. Em muốn gọi cho ai nào?

- Không. Em muốn ngủ với anh cơ __ Linh Nhi lắc lư cánh tay Duy Phong, cười nịnh bợ __ Em biết Phong sẽ không có ý xấu với em mà.

Duy Phong sợ Linh Nhi ở nhà một mình, lỡ xảy ra chuyện cũng không biết tìm ai giúp đỡ nên đành cản rằng đồng ý:

- Sao lúc nào em cũng đánh giá anh quá cao vậy? Thôi được, vì chúng ta chỉ còn một ngày nên anh sẽ chiều em.

Chiếc taxi xé tan màn đêm, phóng về phía căn nhà hai tầng của Duy Phong.

Linh Nhi khập khiễng chui ra khỏi xe. Đôi chân dường như muốn đình công, không còn nghe theo sự chỉ huy của bộ não. Nhi lảo đảo mấy vòng, thậm chí còn suýt nằm ôm đất. May sao Duy Phong đã kịp ôm ngang người cô. Anh một mạch bế Nhi lên phòng ngủ tầng hai, đặt cô nằm ngoan ngoãn trên giường. Mở tủ lấy ra một chiếc bàn chải và khăn mặt mới đưa cho Nhi.

- Em đi tắm, thay quần áo rồi hãy ngủ. Anh nằm ngoài salon có chuyện gì thì gọi. Buổi đêm tốt nhất cứ chốt cửa vào, phòng trường hợp anh bỗng nổi thú tính.

Đáp lại lời cảnh cáo là cái nhìn chăm chú đầy im lặng của Linh Nhi. Duy Phong bị cô nhìn đến bức bối khó thở bèn quay lưng định bỏ ra ngoài.

Linh Nhi bật dậy ôm anh từ phía sau. Hơi thở nóng ẩm vương hơi rượu phả vào hõm tai Duy Phong. Giọng nói khản đặc, nhỏ như tiếng muỗi kêu truyền tới trái tim đang run rẩy của Phong:

- Anh đừng đi.

- Ngoan nào. Anh đi lấy áo để em thay cho thoải mái thôi.

Nhi vui mặt vào gáy Phong cọ cọ như một chú mèo nhỏ nũng nịu:

- Không muốn! Anh nói dối. Anh chỉ kiếm cớ để bỏ rơi em.

Hai nắm tay Duy Phong siết chặt lại. Anh gồng mình kiềm chế, dùng chút lí trí cuối cùng mà nói với Nhi:

- Em đừng thế này.

- Thế này? Thế này là như nào?

Linh Nhi dùng đôi môi ướt át hôn lên gáy Phong, hỏi: “Là thế này?”, lướt dọc xuống cánh tay anh “Hay thế này?”, nghịch ngợm cắn cắn vành tai anh “Hoặc thế này nữa?”. Dường như mọi sự chịu đựng của Phong đã đạt tới đỉnh điểm. Anh quay người lại, gắt lên. Nhưng chữ “Nhi...” vừa thoát ra khỏi miệng đã bị cô nuốt ngay lấy. Chiếc lưỡi nhỏ tinh ranh khám phá, thám hiểm khắp khoang miệng anh. Cô còn hung hăng cắn môi anh một cái. Duy Phong bỗng chuyển sang thế chủ động đè nghiêng Nhi xuống giường.

Nụ hôn đầy dứa không dứt.

Bàn tay Phong men theo tấm lưng cong mềm mại của Nhi trượt xuống phần hông. Hơi nóng xuyên qua lớp váy khiến thân thể cô như bị thiếu đốt.

Linh Nhi cũng không an phận mà gấp gấp mở từng nút, từng nút áo sơ mi của Duy Phong. Đôi tay nhỏ mơn man trên vòm ngực rộng lớn đột nhiên khiến Phong bình tĩnh. Anh tóm lấy cổ tay Nhi. Đôi mắt nâu co lại. Khoé miệng giãn giãn. Phong cố gắng điều chỉnh nhịp thở hỗn loạn.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Cặp mắt Nhi tràn đầy sự khó hiểu. Đôi môi mím lại, đau đớn. Tiếng cô rất nhỏ, như thể đang tự hỏi chính mình vậy:

- Tại sao?

- Anh xin lỗi. Chúng ta không nên làm như vậy! Em say rồi. Ngủ đi. Có gì để mai nói.

- Em không say. Chưa bao giờ em tỉnh hơn lúc này. Có thể anh sẽ nghĩ em là một đứa dễ dãi nhưng thực ra em cũng rất run. Chỉ là...chỉ là em không còn cách nào để giữ anh. Cuối cùng thì cái ngày em không mong đợi nhất cũng đến, cái ngày mà chúng ta chấm dứt trò chơi yêu đương. Những ngày vừa qua em đã rất cố gắng, có lúc em tưởng như chúng ta đã là người yêu thực sự. Nhưng sau tất cả, anh lại trở về với bản tính cố chấp vốn có. Anh cứ ôm mãi vết thương lòng như thế. Anh cứ mãi đào bới quá khứ đã sớm ngủ yên như vậy. Em không biết phải làm sao nữa __ Linh Nhi ôm đầu, nước mắt lại lăn chã rơi trên mặt cô __ Nên em đã nghĩ...Nếu em làm thế này...Biết đâu...Biết đâu sẽ níu được chân anh, hoặc khiến anh cả đời không quên nỗi em.

- Nhi à, nghe anh nói. Anh cũng là đàn ông. Mà đã là đàn ông thì chẳng thằng nào đại gì từ chối người yêu mình cả. Anh chỉ không muốn sau này em phải hối hận vì phút bốc đồng, thiếu suy nghĩ của hôm nay. Ngoan nào! Hôm nay em mệt rồi. Có chuyện gì cũng tạm gác lại. Ngày mai là chuyện của ngày mai. Hiện giờ anh vẫn là người yêu của em, vẫn ở bên cạnh em cơ mà.

Duy Phong ôm chặt Nhi vào lòng vỗ về. Anh vuốt vuốt mái tóc lỏm chỏm của Linh Nhi như thể đang cưng nựng chú mèo con.

- Đi đánh răng rửa mặt rồi vào ngủ nhé.

Anh nhắc bồng thân hình co quắp, bé nhỏ của cô vào phòng tắm. Dịu dàng vò khăn lau mặt, tỉ mỉ cầm bàn chải đánh răng cho Nhi như một ông bố trẻ. Xong xuôi anh lấy tạm một chiếc áo sơ mi quá khổ treo trên mắc đưa cho cô thay.

Phong bước ra ngoài, không quên khép cửa lại. Đột nhiên anh thêm thuốc kinh khủng. Nhưng nhớ ra Linh Nhi không thích mùi thuốc lá nên lại chạy xuống nhà rót một cốc nước mát. Lúc trở lên phòng thấy khuôn mặt ngơ ngác, lo sợ của Linh Nhi, lòng anh lại dấy lên cảm giác xót xa.

Duy Phong tiến lại gần, cúi người bế Nhi đặt lên giường, kéo tấm chăn mỏng đắp ngang người cô. Hôn nhẹ lên vầng trán mịn màng thanh tú, anh thì thầm:

- Em cứ yên tâm ngủ đi. Anh sẽ ở đây canh cho em ngủ, một bước cũng không rời đi.

- Anh hứa nhé?

- Ừ. Anh hứa.

- Anh hát ru cho em ngủ đi.

Phong cố gắng hồi tưởng lại những điệu dân ca, những bài ru hồi bé mẹ thường hay hát.

Giọng hát nhẹ nhàng, du dương lại có phần ngượng nghịu của Duy Phong dần đưa Linh Nhi vào giấc ngủ.

Đêm đó, Nhi an tâm rúc sâu vào vòm ngực rộng lớn của Duy Phong mà ngủ một giấc ngon lành.

30. Chương 30

Ngày thứ bảy.

Vài hạt nắng li ti điểm xuyết trên hàng mi đen dài. Những sợi tóc tơ mỏng manh bay bay trên chóp mũi.

Cánh tay Duy Phong đã tê rần, đắp dính mồ hôi sau một đêm làm gối tựa bất đắc dĩ cho Linh Nhi. Nhưng anh không hề có ý cử động. Chỉ đơn giản nằm yên ngắm nhìn khuôn mặt cô.

Lúc ngủ trông Nhi rất đáng yêu. Cái miệng nhỏ hồng hồng cong lên dỗi hờn. Hàng mi rung rinh như hai cánh quạt nhỏ khẽ phe phẩy. Thân người thì cuộn tròn, thỉnh thoảng lại dùng mũi cọ cọ lên cánh tay Phong nũng nịu hết một chú mèo con.

Duy Phong mấy lần đều muốn cúi xuống chạm môi mình vào đôi môi nhỏ nhắn của Nhi, muốn đưa tay gạt những sợi tóc vương trên gò má nhưng lại sợ đánh thức cô dậy nên đành rút tay về.

Mấy năm gần đây Duy Phong rất khó ngủ, hơn nữa lại hay giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm. Nếu trên giường có người lạ thì đảm bảo hôm đó anh sẽ thức trắng. Nhưng hôm qua, nằm bên Nhi, được ôm ấp bảo vệ chú mèo nhỏ là cô trong vòng tay, anh lại có một giấc ngủ sâu chưa từng thấy. Hồi sáng tỉnh dậy anh còn có cảm giác không chân thực, nghĩ rằng bản thân có chút không bình thường nên mới tưởng tượng ra việc ngủ cùng Nhi. Đến khi cơn đau nhức ở tay truyền tới, Phong mới phát hiện hoá ra Linh Nhi vẫn ngoan ngoãn nằm ngủ bên cạnh.

Dường như cuối cùng Nhi cũng cảm nhận được có người đang chăm chú nhìn mình, bèn cựa quậy, đưa tay lên che bớt ánh nắng buổi sớm, từ từ mở mắt.

Cảm xúc đầu tiên xuất hiện trên mặt Linh Nhi là lo sợ, ngỡ ngàng. Qua một lúc cô bắt đầu vươn tay vỗ vỗ, nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười của Phong khiến anh vừa buồn cười, vừa tức:

- Em làm cái trò khỉ gì thế! Mặt anh có phải cái bánh cho em nhào nặn đâu!
- Ô! Nói này! Anh nói được này! Chứng tỏ không phải em hoa mắt hay hoang tưởng gì đúng không?!
- Em ngủ với con nhà người ta rồi bây giờ tính bù đắp thế nào đây? _ Phong cười ranh mãnh.
- Em chịu trách nhiệm với anh cả đời là được chứ gì _ Linh Nhi ôm cổ Phong cười khanh khách.

Rõ ràng cả hai người đều biết hôm nay là ngày hẹn hò cuối cùng nhưng lại cố ý tránh nói đến chủ đề không mấy vui vẻ này.

Đột nhiên Duy Phong nhắm mắt, vịn vịn cánh tay đã sớm mất cảm giác.

- Em còn định tra tấn anh bao lâu nữa? Cả đêm không được đi vệ sinh, anh thật sự sắp không chịu nổi rồi.
- Á!

Linh Nhi thấy thế liền bật dậy như lò xo giải thoát cho cánh tay Phong đáng thương. Cô nhìn theo bóng dáng quần bách của anh mà không khỏi buồn cười:

- Ai bảo tay anh êm quá chứ. Không nói em còn tưởng đó là gối lông chim mềm mại nữa. Hi hi.

Linh Nhi đánh răng rửa mặt xong vẫn mặc nguyên chiếc áo sơmi của Duy Phong bước xuống nhà.

Trong bếp, Duy Phong đang cặm cụi làm bữa sáng. Linh Nhi nhìn thân hình cao lớn của anh sau lớp tạp dề có chút không quen mắt định lên tiếng trêu chọc. Nhưng nghĩ đến khoảng thời gian ít ỏi còn lại của hai người bèn mỉm cười tận hưởng chút hạnh phúc giản đơn cuối cùng.

Bữa sáng Phong chuẩn bị thực ra không hề cầu kì. Trên bàn ăn bày toàn những món Tây Âu tối giản. Có bánh mì nướng, trứng ốp, mứt dâu, thịt nguội, nước cam, sữa tươi, còn có bánh quế thơm ngon. Nhưng đối với một Duy Phong kiêu ngạo Nhi từng biết thì việc dậy sớm chuẩn bị bữa ăn đã rất đáng tuyên dương khen ngợi rồi.

Duy Phong cẩn thận đặt vào đĩa của Nhi một chiếc bánh quế thơm mùi mật ong vàng ruộm. Anh mỉm cười chỉ vào cốc sữa tươi đặt cạnh tay cô:

- Sữa anh mới đun. Nhân lúc còn nóng, em mau uống đi.

Linh Nhi nhấp một ngụm sữa, nghiêng đầu ngậy ngò nhìn Phong:

- Thật không nghĩ có ngày công tử Duy Phong lại vào bếp làm bữa sáng cho em đây.

Anh không trả lời chỉ nhếch miệng cười rồi đi vòng qua bàn, cúi xuống ngắm nghía hàng ria mép trắng xoá do văng sữa để lại trên miệng Nhi. Một nụ hôn thật nhẹ. Linh Nhi chưa kịp phản ứng thì anh đã tách môi mình ra, lùi lại phía sau một bước, nhún nhún nói:

- Đạo này em thật biết dụ dỗ đàn ông.

- Anh muốn chết hả!

Linh Nhi hùng hổ ném lát bánh mì đến trước mặt Duy Phong. Chỉ tội lát bánh mỏng quá, không bay được xa, thản nhiên hạ cánh xuống đĩa trứng ốp. Duy Phong liền vui vẻ nở nụ cười cảm ơn rồi cúi đầu chăm chú giải quyết bữa ăn.

Linh Nhi vừa cắt bánh quế vừa thỉnh thoảng đưa mắt liếc Duy Phong, nhin không được bèn lên tiếng hỏi một câu tưởng như vô hại:

- Anh biết nấu ăn từ khi nào vậy?

- Ra ngoài ở lâu nên mấy món đơn giản tự nhiên cũng biết làm. Những lúc mệt mỏi không muốn ra ngoài ăn thì phải tự nấu thôi.

- Trước giờ anh toàn “cơm đường cháo chợ” sao?

- Lúc đầu còn sang nhà mấy thằng bạn ăn chực. Nhưng sau cũng ngại nên toàn gặp gì ăn nấy thôi __ Duy Phong nhún vai.

- Ừm...Sao phải khổ thế? Anh có nhà cơ mà. Có phải lang thang cơ nhỡ đâu...Sống một mình cái gì cũng phải lo. Ốm đau thì ai chăm sóc? Dù gì “nơi đó” cũng là ngôi nhà anh từng sinh ra và lớn lên. Hơn nữa...

- Không thích __ Duy Phong vẫn cúi đầu gặm bánh mì, buông một câu nói lạnh lùng cắt đứt mớ lí luận dài dòng của Nhi.

- Em hiểu cảm giác của anh. Thật đấy. Có lúc em nghĩ rằng bản thân rất bất lực vì không thể làm gì để giúp anh nhưng em hiểu những đau khổ, mất mát anh đã phải chịu đựng. Anh luôn nghĩ không ai hiểu nổi mình. Anh luôn đẩy mọi người ra xa không cho bất cứ ai chạm vào chiếc vỏ ốc của mình. Nhưng có lúc nào anh cảm thấy cô đơn không? Có lúc nào anh nghĩ đến cảm giác của người khác khi nhìn thấy anh tự dày vò, dần vật bản thân mình không?

- Em thương hại anh?

- Em không có tư cách để thương hại anh. Không ai có tư cách để thương hại anh hết. Sống thế nào là quyền của anh. Anh đối xử với bản thân ra sao cũng chẳng ai can thiệp được. Nhưng em đau lòng lắm anh à. Và em tin tất cả những người quan tâm anh đều đau lòng như thế. Em biết mình chẳng là gì của nhau. Nhưng có một chuyện em không thể không nói. Anh về nhà đi, được không? Dù gì ông ấy cũng là cha ruột của anh. Người ta nói “hổ dữ không ăn thịt con” mà. Ông ấy có làm sai bao nhiêu chuyện đi chăng nữa thì vẫn là cha anh. Có thể anh rất hận ông nhưng đã bao giờ anh nghĩ rằng ông ấy cũng có nỗi khổ riêng? Tình yêu thì không có đúng sai. Mà khi yêu có mấy ai giữ nổi tỉnh táo? Thật ra, em cũng rất hận Âu Dương Hoa nhưng sau tất cả mọi chuyện em lại thấy ông ấy rất đáng thương. Người chết thì không thể sống lại. Anh nên nghĩ thoáng ra một chút. Biết đâu mẹ anh lại đang sống hạnh phúc trên thiên đường...

Linh Nhi tiến lại gần Phong, nửa quì dưới sàn nhà dịu dàng vuốt ve khuôn mặt góc cạnh của anh. Phong không tránh né nhưng cũng chỉ lạnh nhạt nói:

- Anh không cao thượng được như em.

- Máu mủ chính là thứ duy nhất trên đời không thể chối bỏ. Mặc kệ anh có thừa nhận hay không, dòng máu đang chảy trong huyết quản anh vẫn là của Âu Dương Hoa. Em nghĩ ông ấy có ác độc, máu lạnh đến đâu nhất định cũng sẽ yêu thương, quan tâm tới anh và anh Duy Tuấn. Nếu mẹ anh còn sống, dĩ cũng không muốn nhìn thấy cảnh gia đình anh mỗi người một nơi như vậy.

Bờ vai rắn chắc của Duy Phong khẽ run lên khi. Anh bỗng đưa tay ôm ngang người Linh Nhi, chôn mặt vào bụng cô che giấu ánh mắt hoang mang. Giọng nói đều đều của anh cất lên khiến Linh Nhi thoáng rùng mình.

- Hôm qua các tờ báo đều đưa tin chủ tịch tập đoàn thời trang Âu Hoa bị tai nạn máy bay. Anh cũng gọi điện về công ty và bên công an. Họ đều xác nhận ông ta...đã chết.

Linh Nhi cả người cứng đờ một lúc lâu mới có thể tiếp nhận thông tin Duy Phong vừa đưa ra. Cô lỏng ngóng một tay xoa xoa mái tóc nâu choco, một tay ghì chặt lấy bả vai Phong.

- Anh định thế nào?

- Về dự đám ma cho có mặt chứ thế nào nữa. Em biết anh Tuấn bỏ đi từ lâu rồi còn gì. Sau chuyện của mẹ, anh ý càng chẳng có lí do gì để về. Nếu anh mà không đứng ra thì chẳng ai tổ chức đám ma cho ông ta đâu. Ha ha. Đám cổ đông trong công ty còn đang bận xâu xé tranh giành cái ghế chủ tịch.

Linh Nhi nhận ra trong giọng cười giấu cợt của Duy Phong còn có phần chua xót, căm phẫn và hơn hết là sự đau buồn khó lòng kìm nén.

- Anh đừng như thế. Phong à, anh không cần lúc nào cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, bất cần. Em luôn hi vọng anh có thể thoải mái thể hiện cảm xúc của mình. Đàn ông cũng là con người, cũng có cảm xúc mà.

- Ông ta từng nói với anh, đã là đàn ông thì không được khóc. Chỉ có loại bất lực yếu đuối mới khóc. Đàn ông đích thực thì dù có đau lòng đến mấy cũng không được phép rơi lệ. Anh cũng chỉ không muốn phụ lòng người cha đáng kính của mình thôi _ Phong nhếch mép cười mỉa mai.

- Em chỉ muốn anh biết rằng trước mặt em, anh vĩnh viễn không cần tỏ ra mạnh mẽ. Hãy cười khi vui, khóc khi buồn. Đơn giản vậy thôi. Bởi vì đối với em, đàn ông đích thực cần phải biết thế nào là đau lòng.

- Đừng nói chuyện này nữa! Hôm nay em muốn đi đâu? _ Duy Phong đẩy Linh Nhi lên phòng thay quần áo.

Nhi biết anh muốn né tránh nhưng cũng không nói gì. Cô cố gắng duy trì nụ cười trên môi:

- Hôm nay chúng ta cùng quay ngược về quá khứ để tìm lại những kỉ niệm bỏ quên nhé!

Con đường đến trường cấp hai Minh Tuệ vẫn không hề thay đổi. Hai hàng cây cổ thụ đổ bóng mát xuống lối đi nhỏ dẫn vào trường. Những hàng quán bên đường dường như vẫn chưa thay tên đổi chủ. Mọi vật đều dấy lên trong lòng Nhi cảm giác thân thương quen thuộc.

Thật ra hồi còn đi học Duy Phong chưa bao giờ nắm tay Linh Nhi lê la hàng quán vỉa hè như những bạn học khác. Khiến cô mỗi lần bắt gặp những đôi bạn đang yêu cười nói, thân mật đút cho nhau từng miếng kem mát lạnh đều vô cùng ghen tị.

Những năm tháng cấp hai của Nhi vì thế mà tuyệt nhiên không có chỗ ùi vị chua chua cay cay của ô mai dầm, vị ngọt lịm của bò bía, mùi thơm hấp dẫn của nem chua nướng, màu xanh đỏ bắt mắt của những cốc sữa chua đá...

Khi bạn bè vui vẻ chen chúc trong căng-tin trường vào mỗi giờ ra chơi thì Linh Nhi chỉ biết ngoan ngoãn để Duy Phong gói đầu lên đùi mình ngủ ngon lành rồi nhẹ nhàng lấy vở bài tập ra làm giúp anh. Nhưng đối với Nhi mà nói đó lại là niềm hạnh phúc nhỏ bé rất đáng trân trọng. Cô chấp nhận đánh đổi mọi thú vui thời áo trắng chỉ để dành thêm thời gian được ở bên Duy Phong. Linh Nhi cảm thấy tất cả những mùi vị chua cay mặn ngọt ấy đều không sánh được với cảm giác dịu dàng, yên bình mà Duy Phong mang lại.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay to lớn của Duy Phong bước vào hành trình tìm về quá khứ.

Lá cây xào xạc dưới chân gợi cảm giác thoáng buồn. Ánh nắng yếu ớt ngả màu trên khung trời rộng lớn. Những hạt bụi thời gian bị gió cuốn tung bay lượn xung quanh hai người.

Tiếng phấn viết bảng, tiếng giảng bài quen thuộc vọng lại từ miền kí ức xa xôi. Tiếng trống trường bỗng vang lên thúc giục. Giọng cười ríu rít của đám học sinh nghịch ngợm. Hình như còn có tiếng cửa kính rơi vỡ do bị bóng va phải. Rồi tiếng chân bịch bịch của bọn con trai chạy trốn thầy giám thị.

Linh Nhi đang thả hồn theo dòng kỉ niệm thì Phong bỗng kéo tay cô sang bên hông trường, lộ ra vẻ mặt ranh mãnh:

- Chủ nhật, trường đóng cửa. Đành phải đi đường khác thôi.

- Hả? Đường nào? Em nhớ trường mình đâu có cổng sau _ Linh Nhi nhất thời không hiểu.

- Trèo tường cũng tính là đi cổng sau phải không?

Duy Phong vừa nói vừa cúi thấp người, hất đầu ra hiệu với Nhi.

- Lady first!

Linh Nhi ngơ ngác chớp mắt nhìn Duy Phong. Anh chỉ chỉ vào vai mình, kiên nhẫn giải thích:

- Em dẫm lên vai anh trèo vào trước đi.

- Em...

- Em em cái gì. Còn không nhanh lên. Đến lúc ông bảo vệ ra, đừng hối hận.

Linh Nhi bần thần cắn cắn môi dưới. Hít sâu một hơi. Nhắm mắt quyết định trèo lên vai Duy Phong còn không quên dặn dò cẩn thận:

- Nếu đau thì nhớ kêu lên nhé. Em sẽ xuống ngay.

- Anh cũng không phải chưa từng làm trò này.

Lúc bàn chân Linh Nhi trực tiếp dẫm lên vai, Phong mới thở dài nói thầm: “Có điều thằng đứng dưới bị dẫm đạp chưa bao giờ là anh”.

Sau khi Linh Nhi “tiếp đất” thành công, Duy Phong cũng nhanh chóng trèo vào.

Bên trong trường cũng không thay đổi nhiều. Ngoài bức tường vừa sơn lại, những cây cổ thụ cao to ngút tầm mắt, bảng đen và bàn ghế lớp học được thay mới thì cảnh vật đều khá giống với kí ức Linh Nhi ba năm về trước. Linh Nhi im lặng bước chầm chậm về phía lớp học ngay bên phải sân khấu lớn của trường. Biển lớp không còn là tấm biển cũ. Có lẽ phòng học này cũng không còn là của lớp D nữa. Dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng Linh Nhi vẫn không tránh khỏi có chút hụt hẫng.

31. Chương 31: Chương 31 (end)

Lặng lẽ ngồi xuống chiếc bàn học sát cửa ra vào. Nụ cười Nhi được dát lên một màu vàng ấm áp và lấp lánh ánh mặt trời. Cô vỗ vỗ xuống chiếc ghế bên cạnh, quay sang nói với Phong:

- Anh nhớ chỗ này không?

Duy Phong vừa kéo ghế vừa bình thản đáp:

- Là chỗ ngồi đầu tiên cô giáo xếp chúng ta cạnh nhau.

- Chính xác là đầu năm lớp 7. Khi đó anh thường trốn học đi chơi điện tử và ra ngoài gây chuyện đánh nhau. Sau đó mỗi lần có mặt ở lớp đều trêu chọc, gây khó dễ với em.

Duy Phong đưa tay vuốt vuốt sống mũi, thoáng mỉm cười:

- Có sao?

- Còn phải nói! Hồi đó em rất ghét anh. Không! Là vô cùng ghét mới đúng. Rõ ràng là anh kiếm cớ gây sự trước nhưng người bị cô giáo phạt đứng góc lớp lại luôn là em. Mặc kệ em bị oan ức thế nào, anh vẫn chỉ ngồi một bên đắc ý cười thầm. Khuôn mặt anh lúc đó thực sự rất đáng bị ăn đấm.

Linh Nhi làm mặt ầm ức tội nghiệp, hươ hươ nắm tay. Duy Phong thấy thế liền bật cười:

- Thật ra, lúc đầu là anh cố tình thu hút sự chú ý của em. Mặc dù cách đó có chút...ngu ngốc. Nhưng một thằng bé mười mấy tuổi, cũng chỉ nghĩ được đến vậy _ Phong xấu hổ thú nhận _ Lâu dần mới phát hiện, trêu chọc em rất thú vị. Chỉ vài câu nói đùa đã có thể khiến em tức giận đến đỏ mặt. Biết rõ bản thân không thể cãi lại nhưng lúc nào cũng cao giọng che giấu sự lúng túng. Chính vì thế, em mới hay bị thầy cô dễ mắng. Nên anh chỉ việc giả ngu, nhìn chăm chú lên bảng thôi.

- Anh! Đúng là đã mưu tính cả mà. Cũng tại em ngu, biết trước kết quả nhưng lần nào cũng hùng hổ cãi nhau với anh.

- Tiếc là sau đó không còn thấy được vẻ mặt đáng yêu của em như vậy. Có chuyện gì cũng không biểu lộ ra. Nói chuyện cũng biết cách đáp trả, không dễ bị người khác công kích nữa. Đến anh còn bị làm ục ục, không phân biệt được chuyện gì cả.

- Gần mực thì đen mà.

Linh Nhi le lưỡi tùm tùm cười. Cô không ngờ nghe xong, Duy Phong lại đột nhiên cúi đầu nói:

- Xin lỗi!

- Xin lỗi chuyện gì chứ? Em thấy như vậy cũng tốt. Không để người khác dễ dàng bắt nạt... Không có anh, em cũng nên học cách tự bảo vệ mình __ Linh Nhi cười ngây ngô __ Anh còn nhớ lần chúng ta cãi nhau trong giờ Địa lý rồi bị cô giáo đình chỉ một ngày không?

Duy Phong gật đầu, Nhi tiếp tục nói:

- Ngày hôm sau bố anh đã đến trường gặp rồi mắng em té tát một hồi. Lúc ấy, em thực không nghĩ mình mắc phải lỗi lầm nghiêm trọng. Bố mẹ em cũng không có ý kiến gì. Trẻ con mất trật tự trong lớp là chuyện rất bình thường. Vậy mà bố anh lại làm ầm ỹ như thế em dự đoán con trai ông ấy sa ngã. Nghĩ thế nhưng em lại không dám nói tiếng nào, chỉ âm thầm cúi mặt đứng giữa trời nắng chang chang hơn nửa tiếng để nghe bố anh dạy dỗ.

- Lần đó, ông ta vừa biết chuyện em là chính là con gái dì Mỹ Cẩm nên tức giận về đánh anh một trận rồi còn truy xét xem quan hệ giữa chúng ta đã đến mức nào __ Duy Phong cười giễu cợt __ Ông ta còn nói sau này nhất định sẽ cưới dì Cẩm, em sẽ trở thành em gái của anh nên không phép anh ghen nhóm bất kỳ ý định không đúng nào với em.

- Phong à...

- Nếu em lại muốn khuyên anh trở về thì không cần thiết đâu. Chỗ đó không phải nhà anh.

- Anh đừng cố chấp như vậy, được không? Bố mẹ anh đều đã mất, anh Tuấn lại bỏ đi. Nếu bây giờ cả anh cũng không chịu trở về thì sớm muộn căn nhà và số tài sản bố anh để lại, thậm chí là cả tập đoàn cũng bị những kẻ háms lợi trong công ty đoạt mất.

- Muốn lấy thì cứ để họ lấy đi. Ngôi nhà tràn ngập máu và nước mắt của mẹ, dù có chết anh cũng nhất định không bước chân về nữa. Tài sản? Công ty? Tâm huyết cả đời của Âu Dương Hoa? Cứ để cho bọn họ tranh giành hết. Như vậy càng tốt!

- Em thật không ngờ anh lại thiển cận đến mức này! __ Linh Nhi tức giận lay vai Phong __ Anh có phải là đàn ông không vậy? Hận hận hận. Cả đời anh chỉ biết đến một chữ hận thôi sao? Tập đoàn Âu Hoa không chỉ là nỗ lực và tâm huyết cả đời của cha anh mà nó còn là của ông ngoại anh nữa. Cứ cho là anh không vì Âu Dương Hoa và ông ngoại mình thì cũng nên nghĩ cho bản thân chứ. Làm đàn ông phải có chỗ đứng trong xã hội. Anh bây giờ lại hoàn toàn không có mục tiêu sống. Miệng thì nói hận Âu Dương Hoa nhưng vẫn tiêu tiền trong thẻ ông ta đưa cho. Anh xem mình còn đáng mặt đàn ông nữa không?

- Đừng nói nữa. Anh không muốn nghe.

Duy Phong phát tay. Đứng dậy định bước ra ngoài. Linh Nhi nhanh chân chạy lên kéo tay anh.

- Âu Dương Duy Phong! Anh còn định tránh né đến bao giờ? Anh muốn làm con rùa rút cổ, cả đời trốn chạy quá khứ sao?

Phong tức giận chỉ vài mắt Linh Nhi, gần từng tiếng:

- Linh Nhi, anh nói cho em biết. Đừng cho rằng cái gì em cũng biết. Anh không nói không có nghĩa là sẽ nhin em mãi đâu.

- Được. Vậy anh mau nói cho em biết, mục tiêu sống của anh là gì. Sau này anh định thế nào? Chẳng lẽ anh muốn suốt đời lông bông với mấy trò cá cược, cờ bạc may rủi sao?

- Im miệng!

- Anh nói đúng. Em không phải là cái gì cũng biết. Nhưng ít nhất, em biết anh luôn nhớ bố. Dù anh có phủ nhận thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật ấy.

- Em đừng nói linh tinh!

- Linh tinh sao? Thế anh chiếc bật lửa Dupont bọc vàng có trạm khắc chữ “H” anh luôn mang bên mình là gì? Chẳng phải là kỉ vật của cha anh à. Em phát hiện anh rất hay ngồi một mình, nắm chiếc bật lửa trong tay, thất thần cả buổi. Thực ra anh luôn nhớ đến cha, phải không?

Đôi mắt Phong ánh lên tia hỗn loạn. Anh đưa tay phải lên day day huyệt thái dương.

Linh Nhi thở dài, vòng tay ôm lấy hông anh. Cô chậm rãi vuốt dọc sống lưng gầy gò của Phong, giọng như thì thầm cho chính mình nghe:

- Em nói rồi. Trước mặt em, anh vĩnh viễn không cần đè nén cảm xúc. Nhớ thì nói là nhớ. Lúc muốn khóc thì cứ khóc thoải mái như một đứa trẻ con. Anh biết không, nhìn thấy anh vất vả thay biết bao nhiêu mặt nạ, em vô cùng, vô cùng khó chịu.

Duy Phong cúi đầu, hít hít mái tóc thơm mát của Linh Nhi rồi siết chặt cô vào lòng.

Cô vùi mặt trong vòm ngực rộng lớn của anh cọ cọ như một chú mèo con. Duy Phong khẽ cười, véo mũi Nhi:

- Đạo này, em rất biết làm nũng.

- Phong.

- Gì?

- Anh thích em từ khi nào?

- Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?

- Biết ngay là anh xấu hổ không nói mà. Thế anh có biết em bắt đầu thích anh là lúc nào không?

- Không phải vừa nhìn thấy vẻ đẹp trai của anh đã bị choáng ngợp sao — Duy Phong vênh mặt nói.

Đôi gò má khẽ ửng hồng. Nhi nắm lấy tay Duy Phong, mỉm cười:

- Đi nào! Em sẽ kể cho anh về mối tình đầu của em.

Sân trường ngập nắng ban trưa. Từng chiếc lá lượn vòng, xoay nghiêng theo điệu múa uyển chuyển. Sắc đỏ khảm quàng thắm lên như những ngọn lửa đang rực cháy. Đám học sinh mãi chơi chạy riu rít khắp nơi. Thỉnh thoảng vọng lại tiếng cô tổng phụ trách nhắc trật tự.

Tụi học sinh lớp 6 non nớt co cụm lại một góc sân. Mỗi đứa lại mang một vẻ mặt khác nhau. Có háo hức mong chờ được tung mình vào môi trường mới, có vui sướng phấn khích khi làm quen được nhiều bạn đồng trang lứa, có cả những lo âu sợ sệt rất đỗi lạ lẫm.

Giữa trẻ áo trắng thấp bé ấy nổi lên một thân hình cao lớn trong bộ quần áo rằn rì. Cậu bé với khuôn mặt bất cần, trên tai đeo một chiếc khuyên kim cương lấp lánh. Ánh nắng hè chiếu xuống làm chiếc khuyên toả ra những sắc màu lung linh bắt mắt.

Nhưng nụ cười trên môi cậu bé còn lấp lánh, trong ngần hơn mọi thứ trên đời này.

Cô bé Linh Nhi năm đó đã phải lòng Duy Phong ngay từ cái nhìn đầu tiên giữa không khí tựu trường náo nức, dưới màu nắng hè thanh xuân tươi đẹp.

Cái gọi là mối tình đầu cũng chỉ đơn giản như vậy.

Tình yêu của cô bắt nguồn từ một nụ cười nhưng lại tiến triển bằng nước mắt và khổ đau. Linh Nhi không dám mơ về một cái kết cổ tích — nơi mà công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Cô chỉ hi vọng hai người có thể tiếp tục cố gắng. Chỉ cần còn yêu thì cô nhất quyết không muốn buông tay, nhất quyết không từ bỏ.

- Lần đầu tiên em để ý tới anh không phải là khi cô chủ nhiệm xếp chỗ cho chúng ta ngồi cạnh nhau, cũng không phải là khi em chạy ra làm bia đỡ đạn trong lần anh đánh nhau sáu năm trước. Mà ngay từ lúc bắt gặp nụ cười rạng rỡ của anh trong buổi khai giảng lớp 6, em đã biết cả đời này mình hoàn toàn không có khả năng yêu người thứ hai. Anh à, em chỉ muốn hỏi anh một câu thôi. Anh còn yêu em không?

- Nhi Nhi...anh không phải thằng đàn ông tốt. Anh không đủ tự tin để trở thành chỗ dựa vững chắc cho em.

- Em hỏi anh có yêu em không?

- Anh từng ngủ với người con gái khác.

- Quá khứ là những chuyện đã xảy ra. Dù hối hận cách mấy cũng không thay đổi được gì. Em chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai mà thôi.

- Anh...

- Suyt!

Linh Nhi đặt một ngón tay lên bờ môi Duy Phong. Dùng bàn tay còn lại khẽ chạm lên ngực trái của anh, nhắm mắt cảm nhận từng nhịp đập gấp gáp, hỗn loạn.

- Không cần nói nữa. Vì em đã biết câu trả lời rồi. Em biết mình vẫn luôn ở đây – ngay trong trái tim anh, phải không Phong?

- ...

- Anh đừng mãi làm một cơn gió. Lướt qua vô tình rồi bay đi mãi. Để suốt đời không tìm nổi một bến đỗ yên bình. Em cũng không muốn là bồ công anh. Một đời theo đuổi theo gió. Đến phút cuối lụi tàn vẫn không đành lòng. Anh hãy trở thành một chiếc boomerang, bay một vòng thật lớn rồi trở về bên em, được không?

Linh Nhi lấy từ trong túi ra một chiếc khuyên bạch kim được chế tác tỉ mỉ thành hình chiếc boomerang nhỏ nhắn. Cô khẽ cười chỉ cho anh hai chữ cái đầu tiên trong tên của hai người (D và L) được lồng vào nhau vô cùng khéo léo rồi dịu dàng đeo vào tai Duy Phong. Anh không nói lời nào chỉ lặng lẽ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Nhi.

- Có đáng không? Em đã bỏ ra bảy năm vô nghĩa để chờ đợi anh. Kết quả thì sao? Em đâu nhận được gì ngoài những đêm khóc thầm lặng lẽ, nỗi cô đơn đeo đẳng và một trời thương tổn sâu sắc.

- Đúng. Em đã chờ anh bảy năm thì bây giờ có chờ thêm nữa cũng chẳng có gì khác biệt. Anh hãy cứ rong chơi, lả lơi yêu đương với bất kì người con gái nào anh muốn. Nhưng nếu có một ngày quay đầu nhìn lại, anh vẫn còn nhớ đến em thì nhất định phải quay về. Có những người bỏ ra cả đời để theo đuổi thứ hạnh phúc chưa biết mặt, đặt tên. Những người khác lại tự mình tạo nên con đường hạnh phúc cho bản thân. Anh nghĩ mình thuộc loại người nào?

- Cả hai đều không phải.

- Ngày mai em sẽ đi du học. Em muốn bỏ lại sau lưng tất cả những chuyện không vui, tất cả nước mắt và đau khổ suốt thời gian qua. Em sẽ chỉ giữ lại ỉn những kỉ niệm vui vẻ và tình yêu của chúng ta. Em muốn bắt đầu lại. Anh cũng vậy nhé! Hãy quay về nhà, cố gắng học tập rồi kế thừa tập đoàn Âu Hoa. Anh còn trẻ. Còn rất nhiều thời gian để sửa chữa mọi sai lầm của một thời sốc nổi, bông bột. Hãy trở thành một người đàn ông thành đạt, vững vàng rồi quay về tìm em.

- Em đi đâu? Rõ ràng em là người ra đi, thì sao lại bắt anh phải quay về? _ Duy Phong giật mình nghi hoặc.

- Trong tình yêu hoàn toàn không tồn tại khoảng cách về địa lý. Thế giới của những người yêu nhau rất chật hẹp. Dù cố gắng cách xa cũng không tránh khỏi những lần chạm mặt tình cờ. Vì trái đất tròn, nên chỉ cần hai trái tim còn đập chung một nhịp thì xa mấy cũng về lại với nhau.

- Nhi Nhi, thanh xuân của mỗi người đều rất đáng quý. Em đừng vì một thằng như anh mà lãng phí tuổi trẻ. Có thể hiện tại em yêu anh rất đậm sâu nhưng sau này nhìn lại em sẽ cảm thấy bản thân thực ngốc nghếch.

- Bốn năm. Em sẽ chỉ chờ anh thêm bốn năm nữa. Nếu đến lúc đó mà anh vẫn không quay lại thì em nhất định sẽ đặt dấu chấm hết cho tình yêu này và bắt đầu một mối quan hệ mới. Nhưng em hi vọng, bốn năm sau có thể nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành cả trong suy nghĩ lẫn sự nghiệp, dừng cảm quay về nắm tay đi hết đoạn đường tình yêu. Phong à, anh phải hứa với em sẽ sống cho chính mình. Bởi nếu ngay cả bản thân còn không hạnh phúc thì anh mãi mãi không có khả năng đem lại hạnh phúc cho bất cứ người nào. Những lúc buồn hãy tìm một góc tối, một mình khóc cho thoả thích. Đàn ông thì không được rơi lệ trước mặt người khác. Nhưng cứ che giấu cảm xúc lại không phải cách giải quyết thông minh. Những lúc thất bại tuyệt đối không được nản lòng. Vấp ngã thì có thể ngồi nghỉ, chỉ cần không nằm mãi mà phải biết đứng lên tiến về phía trước. Và nhất là nếu gặp được một người con gái yêu anh, tốt với anh hơn em, hi sinh cho anh nhiều hơn em thì hãy trân trọng và đối xử thật tốt với cô ấy. Em sẽ không nói những câu bất lực và giả tạo như: “Chỉ cần nhìn anh hạnh phúc thì dù người bên cạnh anh có là ai, em cũng sẽ vui vẻ chấp nhận”. Nhưng ít nhất em sẽ không cảm thấy hối hận. Bởi vì từ đầu đến cuối đều là do em tự nguyện. Tự nguyện yêu anh. Tự nguyện dâng hiến. Tự nguyện dùng cả tuổi thanh xuân để chờ đợi. Bởi vì em yêu anh nên vĩnh viễn sẽ không nuối tiếc.

Linh Nhi đặt một nụ hôn thật khẽ lên phiến môi mỏng của Duy Phong.

Ánh nắng cuối thu chênh chếch đáp xuống bờ vai gầy. Những kỉ niệm phai màu dần hiện lên như một thước phim tua chậm.

Chỉ duy có tình cảm thuở ban đầu là không bị thời gian phủ lên một lớp bụi xưa cũ.

Tình yêu đầu đời rút cuộc có mùi vị thế nào?

Thật khó để phân biệt bởi những vị chua cay mặn đắng đều quyện lẫn với sự ngọt ngào thanh khiết.

Nhưng sau tất cả, con người ta lại càng trân trọng, yêu thương nhau hơn.

Tình yêu đầu đẹp dễ và mong manh như một mảnh pha lê không tí vết. Nó dễ vỡ hơn bất cứ thứ gì. Càng lớn, càng trưởng thành người ta lại càng nhút nhát, sợ sệt. Sợ thương tổn nên mãi nhốt trái tim mình trong chiếc lồng sắt đóng kín. Yêu nhưng lại sợ phải tranh đấu. Để đến khi héo muộn tuổi già mới bắt đầu luyện tiếc thứ tình cảm đẹp dễ ban đầu.

Rất lâu trước đây có người từng nói với Linh Nhi rằng: “Trong cuộc sống, có những người phải đi rất nhiều vòng lớn mới nhận ra giá trị của nhau. Dù làm đau bản thân và người mình yêu không ít lần nhưng họ không thể tìm kiếm và ngừng yêu thương. Trái đất vốn là hình tròn, chỉ cần kiên nhẫn đứng chờ tại điểm xuất phát thì chắc chắn boomerang sẽ có ngày quay về!”.

Hãy luôn yêu hết mình như thể bạn chỉ còn một ngày để sống. Cuộc sống là sự biến đổi khôn lường, không ai biết trước được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Hãy trân trọng từng giây phút của cuộc đời, đừng lãng phí khoảng thời gian ngắn ngủi của tạo hoá vào việc làm đau người khác hay tổn thương chính bản thân mình. Để đến khi trở về làm hạt bụi nhỏ bé giữa đất mẹ bao dung vẫn chứa niềm hối tiếc, ân hận... Hãy yêu khi còn trẻ và giữ cho tình cảm ấy ấm nồng cả khi về già.

32. Chương 32: Ngoại Truyện

Oxford tháng bảy.

Những tán cây xanh mướt rũ mình nhuộm sắc vàng, sắc đỏ. Thu Oxford thơ mộng và yên bình lạ.

Mùa thu của vương quốc Anh không có mùi hoa sữa nồng nàn phố cổ, không có hương cốm vòng quấn quanh những gánh hàng rong, cũng không có tà áo dài phất phơ những chiều buồn mê mải bên bờ hồ...

Bốn mùa ở Oxford đều trầm buồn, cổ kính và thanh bình như chính thành phố này vậy.

Nhưng vào dịp từ tháng tư đến tháng bảy, thành phố bỗng trở mình, khoác lên chiếc áo diễm lệ của những sắc màu cây lá. Màu xanh của những tán cây ngả vàng rồi chuyển sang đỏ nhẹ nhàng và nhanh chóng đến

độ nếu không có con mắt quan sát kĩ lưỡng hay chút tinh ý trước thiên nhiên ta sẽ chẳng kịp nhận ra sự thay đổi thâm lặng ấy. Oxford dường như đã tu dưỡng cho con người ta một tâm hồn tinh tế, nhạy cảm đủ để thưởng thức khoảng thời gian đẹp nhất trong năm này.

Thu Hà Nội đậm đặc nhưng không rõ rệt như thu Oxford.

Cô gái đạp xe chậm chạp qua những con đường nhỏ dẫn về kí túc xá. Ở đây những sinh viên và kể cả giáo sư đều thích trang bị ình một chiếc xe đạp gọn nhẹ và tiện dụng để len lỏi qua mọi ngõ ngách của các college – một phương tiện ít được các sinh viên Việt Nam lựa chọn và ưa thích.

Con đường trải thảm lá vàng lao xao theo từng vòng quay của bánh xe. Cô gái đạp thật chậm, thật nhẹ như sợ làm đau những chiến binh mùa thu đã ngã xuống.

Chiếc xe lượn một vòng cua thật đẹp rẽ vào kí túc xá.

Khu nhà ở của sinh viên hôm nay đông đúc và nhộn nhịp lạ thường.

Ở Anh hầu hết mọi sinh viên đều sống khá thân thiện nhưng đồng thời cũng vô cùng độc lập. Họ sẽ nhiệt tình giúp đỡ vào những ngày đầu bạn bỡ ngỡ nhập học. Nhưng sau quãng thời gian đối đãi nồng hậu, nhiệt tình đó, thường thì mọi thứ sẽ lại quay về trật tự vốn có của mình. Nghĩa là việc ai người đấy làm. Tôi không can thiệp vào việc của bạn và bạn cũng chỉ có nhiệm vụ duy nhất là trang bị ình những kiến thức cần thiết cho kì thi cuối kì thay vì bận tâm quá nhiều đến đời tư của tôi.

Khác với Việt Nam, thân thiện đôi khi đồng nghĩa với bao đồng và thích xen vào đời sống cá nhân của người khác. Mà đó lại là điều tối kị của công dân Anh.

Những sinh viên nước ngoài du học tại đây dần dần cũng sẽ quen với cách sống độc lập này. Hơn nữa, chương trình học nặng nề ở đại học cũng không cho họ quá nhiều thời gian rảnh rỗi để tụ tập và thân thiết với nhau. Đây là còn chưa kể đến những việc làm thêm hay trợ giảng cho giáo sư đã chiếm hầu hết quỹ thời gian còn lại ít ỏi của họ.

Vậy nên việc các sinh viên túm tụm lại dưới kí túc vào một chiều thu thế này là vô cùng kì lạ, hiếm hoi.

Cô gái đạp xe đến gần đám đông. Từng vòng quay của bánh xe dường như đang tăng tốc dần. Bản tính tò mò của người Việt trỗi dậy trong cô.

Tiếng ghita bay lượn trong không khí.

Giọng hát trầm ấm của chàng trai.

Bầu trời nước Anh nhả xuống vài giọt nắng cuối thu ngả màu. Những toà nhà cũ kĩ, cổ xưa ẩn hiện sau làn sương mỏng nhẹ đang dần tan.

Khung cảnh gợi nhớ đến một câu chuyện cổ tích nào đó mà ngày bé mẹ vẫn thường kể hằng đêm ru ta vào giấc ngủ tròn đầy. Câu chuyện về một chàng hoàng tử vượt ngàn dặm xa xôi, vượt qua những mụ phù thủy độc ác, vượt bao khó khăn thử thách của tạo hoá trái ngang, và vượt qua chính sự cố chấp cứng đầu của bản thân để tìm lại nàng công chúa – tình yêu đích thực của đời mình.

“I’ve been hiding all my hopes and dreams away

Just in case I ever need them again someday

I’ve been setting aside time

To clear a little space in the corners of my mind”

Những câu hát ngọt ngào như rót vào trái tim cô gái một chút gì đó ngọt ngào nhói đau. Cô nhảy khỏi chiếc xe đạp, len mình vào đám đông.

Mấy cô bạn cùng phòng tươi cười kéo tay cô:

- Meggie, anh chàng này cũng đến từ Việt Nam đấy. Nghe nói là đi tìm người yêu. Có phải là cậu không vậy?

Trái tim cô gái khẽ run rẩy đánh rơi từng nhịp đập lạc lõng. Đôi mắt to tròn bỗng ngập nước. Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên miệng như cố nén xuống tiếng khóc nức.

Chàng trai ngẩng lên nhìn cô, nhếch môi cười quyến rũ. Tiếng đàn ghita bay bổng. Từng câu hát ngọt ngào với chất giọng chuẩn như một người Anh thực thụ vẫn không ngừng vang xa.

“I’ve been looking for someone to shed some light

Not somebody just to get me through the night

I could use some direction

And I’m open to your suggestions”

Một chiếc lá phong xoay mình đáp xuống mái tóc màu choco ấm áp. Những ngón tay thon dài vẫn lướt nhẹ trên dây đàn.

Cà vạt rơi lỏng. Cổ áo được tháo tung hai chiếc cúc phía trên. Chiếc cảm lún phún râu xanh và khuôn mặt ánh lên sự mệt mỏi của một người vừa kết thúc công việc đã đáp ngay chuyến bay từ Hà Nội tới Luân Đôn mất 12 giờ đồng hồ, cộng thêm 1 giờ lái ô tô để tới thành phố Oxford nhỏ nhắn này. Nhưng đôi mắt sâu thẳm của chàng trai vẫn toát lên niềm hạnh phúc, mong chờ khó che dấu.

Cô gái chạy đến ôm chầm lấy chàng trai bằng tất cả sự nhớ nhung suốt bốn năm trời xa cách. Anh mỉm cười mãn nguyện, dùng chất giọng trầm khàn khó lẫn gọi tên cô: “Linh Nhi, be the sunshine in my dark world”.

Ngọn đèn kí túc bật sáng. Sắc vàng cam rơi xuống chiếc khayên tai hình boomerang được chế tác tỉ mỉ.

Bản tình ca dịu ngọt mãi ngân vang trong tiếng vỗ tay của đám sinh viên trẻ trung nhiệt huyết.

“All I want to do is find a way back into love

I can’t make it through without a way back into love

And if I open my heart to you

I’m hoping you’ll show me what to do

And if you help me to start again

You know that I’ll be there for you in the end”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boomerang-yeu-thuong-quay-ve>